

ဗိုလ်ကျော် အလွမ်းကန္တာတောကန္တာ

BURMESE
CLASSIC

ဇော့မြေ စာစဉ် - ၃၂

ပိုးကျော့ အလွမ်းကန္တာ ထောကန္တာ (ဒုတိယအကြိမ်)

ဇော့မြေ

စာပေတိုက်

တိုက်နံပါတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈) မဟာဗန္ဓုလသမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်သူ
ဉာဏ်ပွင့် (စက်မှု)

- မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း ကိုစိုးအောင်
- အပုံးပလင် Best Color
- အတွင်းပလင် ကိုဦး
- Logo ဒီဇိုင်း ပန်းချီကျော်သိုက်နှင့် (Q.C)
- ကွန်ပျူတာ မောင်မောင်မြတ်နှင့်ဇေယျာမြေ
- စာတည်း မောင်သာယာ

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ တန်ဖိုး (၈၀၀) ကျပ်

ပုံ နိပ် မှတ် တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၆၁/၂၀၀၄ (၃) နှင့်
 မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၄၄/၂၀၀၄ (၅) အရ ...
 မာတျူရီအောင်ဆက်၊ ဦးစွန်တော်ယူ (၀၅၅၅၇)
 အမှတ်(၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ
 အတွင်းစာသားနှင့် မျက်နှာပိုး ရိုက်နှိပ်၍
 ဦးလှမိုး (ဉာဏ်ပွင့်-စက်မှု) (မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၃၉၄၉)၊
 ဇေယျာမြေစာပေတိုက်၊ တိုက်(၇၂၄) အခန်း (၁၈)ပထမ၊
 မဟာပန္နလလမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ...
 ဒုတိယအကြိမ်... အုပ်စု (၅၀၀) ထုတ်ဝေသည်။

ဪ . . .
 ကုန်းမူခင်ရိုး၊ မြူရိုးငယ်မူန်
 ကံရာသီပြောင်း၊ လတာပေါင်း
 ညှာညောင်းစွန်ချိုး၊ ညိုညိုညိုညို
 ရှိမီးတွေထိန်၊ ကိုမှေပထမ
 ပုရစ်ဖူးတံ၊ ခေတ်ကျူးပြန်
 သစ်ထူးဟန်၊ သတာမို့ ။ ။

ဦးကြွေး

အခန်း (၁)

ကျန်းမာရေးမှူး ဦးစောတေရီ ဆေးခန်းသို့ ပြန်လာချိန်မှာ ညဉ့် အတော်နက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ခြေလှမ်းသည် သွက်လက်နေ၏။

မကြာခင် သန်းခေါင်ယံပင် ကျူးရောမည်။

လသာရက် ဖြစ်သည်။ ဆေးခန်းနောက်ဘက် တောင်ကုန်းရှိ သစ်တောထဲမှ ပန်းထိမ်ငှက်တို့ တထိန်းထိန်း အော်မြည်သံကို ကြားနေရ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ပန်းထိမ် ငှက်တို့ မြည်သံမှတစ်ပါး ဘာအသံလဲကိုမှ မကြားရပေ။

ဆေးခန်းဝင်းထဲတွင် အရွက်ကြော့စ ထင်းရှူးပင်အချို့တို့ ကျိုးတိုး ကျဲ့တဲ။ အချို့အပင်တွေက ရွက်နုရွက်သစ်တွေနှင့်။ အချို့မှာ ဖူးငုံပုရစ် မြန့်ကိုက်စ။ အချို့ကမူ လေအရွှေ့ကိုစောင့်၍ ရွက်ဟောင်းတွေ ခြွေချနေ ကြဆဲ။ သစ်ပင်မျိုးစုံ အရွယ်အစား အကြိုအကြားတွင် လရောင်သည် ရွန်းမြနေသည်။

သာလိုက်သည့်လ။ ညသည် အိပ်စက်ပစ်ဖို့ပင် နှမြောစရာ။

ဦးစောတေရီသည် ဆေးခန်းရှိရာ ဝင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာ၏။

ဆေးခန်းဘေးက သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ငူငူကြီး ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် လရောင် ပြိုးပြိုး ပြောက်က ထင်းနေသည်။

“ဦးလာဇန်ထော် . . .”

ဦးစောတေရီက ပုံမှန်အသံနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုင်နေသူက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

ခေါ်သံကိုလည်း လုံးဝ ကြားပုံမရ။

သူနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သလိုပင် ထိုင်မြဲထိုင်နေ၏။

ထိုသူ၏ မထုံတက်သေး အမှုအရာက ဦးစောတေရီ၏စိတ်ကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

ညစောင့်လုံခြုံရေး ဦးလာဗန်ထော် မဟုတ်။
တစ်စုံတစ်ယောက်။ မရိုးမသားသူ တစ်ယောက်။
အကြံအစည်နှင့် ထိုင်နေသူတစ်ယောက်။

ဆေးခန်းကို ဖောက်ခိုးရန် လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေသော သူ့ခိုး
ဆွဲမှုကိုမျှား ဖြစ်နေလေရောလား။

အတွေးတို့က သူ့ရင်ကို ထိတ်စေသည်။
ဦးစောတေရီ၏ သွက်သွက်လက်လက် လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းက
ထံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ မိမိ၏ ရင်ခုန်သံကို မိမိပင် ပြန်ကြားမိသည်။

ရုတ်ခြည်း သံသယတွေ ပြည့်သိပ်လာသည်။
“ဘယ်သူလဲ”

ဦးစောတေရီက ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။
ထိုင်နေသူက ရုတ်ခြည်းလှုပ်ရှားလာသည်။
သူသည် ဦးစောတေရီ၏ အမေးကို ခုမှ ကြားလိုက်ပုံရသည်။
ပီပြင်သော ဖြေသံက ချက်ချင်း ပေါ်မလာ။

စက္ကန့်အတော်ကြာမှ...
“ကျွန်တော်ပါဆရာ”
“ဟေ”

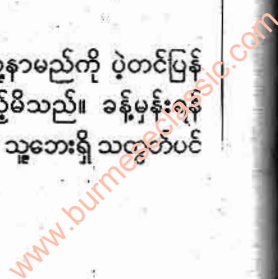
သူ့အသံကို ကြားလိုက်မှ ဟိုနေ့ ဟိုနေ့တွေက ဤကဲ့သို့ပင် သူတွေ့
ဖူးကြုံဖူးသော လူငယ်မှန်း သတိရလိုက်သည်။

သို့သော် ဦးစောတေရီသည် သူ့နာမည်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်
မိ။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက်လည်း မထားမိခဲ့။

ဤနေ့မှ သူ့စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသလို အတွေးတွေကလည်း အမျိုး
မျိုး ဝင်နှောက်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစောတေရီသည် သူ့အနားသို့
လျှောက်လှမ်းလာမိသည်။

“ဪ... မင်းကိုး၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”
“လျှံထန်ပါ ဆရာ”
“လျှံထန်”

ဦးစောတေရီကလည်း လျှံထန်ဆိုသော သူ့နာမည်ကို ပဲ့တင်ပြန်
ထင်သည်။ လရောင်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ ခန့်မှန်းရန်
ခက်ခဲလှ၏။ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးစောတေရီက သူ့ဘေးရှိ သတ္တဝါပင်
အောက်က ခုံတန်းရှည်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဤနေ့မှ နာမည်မေးမိသော ဤလျှံထန်ဆိုသည့် လူရွယ်ကို သူတွေ့ဖူးကြုံဖူးသည်မှာ ငါးကြိမ်ငါးခါထက် မနည်းတော့ဟု ထင်မိသည်။

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရွာထဲက သူ့အပြန်နောက်ကျတိုင်း ဤလူငယ်ကို ဤလို အကာလညအချိန်မျိုးတွင် ဤနေရာ၌ တွေ့ရခြင်းဖြစ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤလထဲမှာပင် သုံးလေးခါရှိပြီ။

သို့သော် အမှတ်မထားခဲ့။ သာမန်သာ သဘောထားခဲ့၏။

ဤနေ့ ဤအခါကျမှ . . .

ထူးဆန်းသော ဤလူငယ်နှင့် တွေ့ကြုံရသော အချိန်အခါများကို ဦးစောတေရီ စိတ်ထဲက ရေတွက်နေမိသည်။

သစ်တောအရာရှိ အသစ်တစ်ယောက် ပြောင်းလာ၍ ရွာထဲမှ ဧည့်ခံပွဲလုပ်သော ညက တစ်ကြိမ်။ စာရင်းစစ်တွေ လာ၍ ညစာဖိတ်ကျွေးသော ထမင်းစားပွဲမှ အပြန်ည၌ တစ်ကြိမ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရပ်ရွာသန်ရှင်းရေးအစည်းအဝေးက အပြန်မှာ တစ်ကြိမ်။ လူမမာတစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်၍ သူ့ကို လာခေါ်သောညက တစ်ကြိမ်။

ယခု စိုက်ပျိုးရေးအမှုထမ်းတစ်ယောက် ပြည်မသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပွဲက သူပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ဦးစောတေရီ တွေ့ကြုံဆုံရသောအချိန်တိုင်း ဤလို ညကြီးသန်းခေါင်ယံအချိန်ချည်း ဖြစ်သည်။ ယခင်ကလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ ဆေးခန်းသို့ အပြန်နောက်ကျတိုင်း ဤလိုညမျိုးမှာ လျှံထန်ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

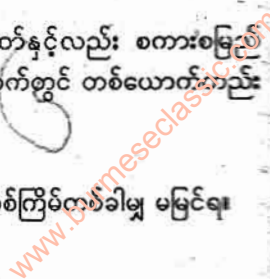
ထိုစဉ်ကတော့ သူ့နာမည် လျှံထန်ဆိုသည်ကို ဦးစောတေရီ မသိသေး။ သိရန်နှင့် မေးမြန်းစုံစမ်းရန်လည်း အကြောင်းမထင်သေး။ ယခု တွေ့ရချိန်လောက်လည်း ညဉ့်မနက်သေးဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ်သညာများစွာ မထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

အစသော် ဆေးခန်းလုံခြုံရေးညစောင့် ဦးလာဗန်ထော်နှင့် ရင်းနှီး၍ လာလည်သည်ဟု ထင်မိ၏။

သို့သော် လျှံထန်က ဦးလာဗန်ထော်နှင့်လည်း စကားစမြဲအပြောအလျဉ်းမပြော။ သူ့ဖာသာသူ သစ်ပင်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတတ်၏။

ပြီးတော့ . . .

ပြီးတော့ သူ့ကို နေ့ခင်းနေ့လယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ရ။ မတွေ့ရစေဖူး။

လျှံထန်ကား ညညကျမှ ပေါ်လာတတ်သူပါတကား။

ဦးစောတေရီမှာ ယခု အသက်သုံးဆယ်ကျော်ထိ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဆေးခန်းဘေးက ဝါးအိမ်လေးတွင် ထီးတည်းနေသူ ဖြစ်၏။

ဦးစောတေရီ ဤအရပ်သို့ ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် ရောက်လာရ သည်မှာလည်း ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ဤဒေသ၏ အခြေအနေ တို့လည်း ကောင်းစွာ မကျွမ်းသေး။ အစိမ်းသက်သက်သာ ရှိသေး၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ညညကျမှ ရောက်လာပေါက်လာတတ် သော ဤလူရွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်ထဲ ရနံ့မကင်းချင်။ ဘဝင်မကျ ချင်။ သံသယ သပွတ်အူလို လိမ်ယှက်ကာ စိတ်ထဲက ပုဆစ်အိမ်ကွန် ခုတ်ကို ဖြန့်ကြက်လာမိသည်။

သူ . . . သူ ဘယ်သူလဲ၊ လူဆိုးလား လူကောင်းလား။

ဓားပြ၊ တန္တရ၊ သူခိုးသူဝှက်၊ သူပုန်သူကန်။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာများအကောက်ကြံချင်သူပါနည်း။

ဦးစောတေရီ တွေးမရ။ ကျောထဲက စိမ့်တက်လာသည်။ စိတ်ထဲက ရှုပ်ထွေးလာသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ သောကဝေဒနာသည် ရင်ထဲမှာ သာမဟုတ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့တက်ချင်လာသည်။

ဤ ကျန်းမာရေးဆေးခန်းဝင်းထဲတွင် လူသားဆို၍လည်း သူနှင့် လျံခြံရေးညစောင့် ဦးလာဗန်ထော်တို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိကြသည်။ အခြား ကျောက်ထိုးဆရာ၊ သားဖွားဆရာမ စသည် စသည်တို့မှာ ရွာထဲ၌ နေကြ အိပ်ကြသည်။

“လျှံ . . . လျှံထန်”

“ခင်ဗျာ . . . ”

ဦးစောတေရီ၏အသံမှာ တုန်ချင်လှသည်။

လျှံထန်၏အသံကတော့ ပကတိ။

“ငါ့ညီကို အစ်ကို တစ်ခုမေးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်”

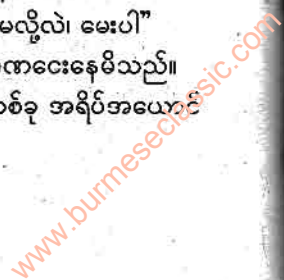
“မအောက်မေ့ပါဘူးဆရာ၊ ဆရာ ဘာမေးမလို့လဲ၊ မေးပါ”

ဦးစောတေရီသည် လျှံထန်၏မျက်နှာကို ခဏငေးနေမိသည်။

သူသည် လျှံထန်၏မျက်နှာပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခု အရိပ်အယောင်

အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ရှာကြံငေးကြည့်နေသည်။

ခဏကြာသွားသည်။

လရောင် ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက် ပက်ဖျန်းထားသော လျှံထန်၏ မျက်နှာကို မည်သို့မည်ပုံမှ အကဲမရ။

“ဒီလိုကွ... အင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးစောတေရီသည် သူမေးရမည့်စကား သင့်မသင့်ကို ချိန်ဆနေ ပြန်၏။ စကားကို ခဏတန့်ထားပြန်သည်။

ပြီးမှ...

“ဒီလိုကွ လျှံထန်၊ အစ်ကိုက ဒီဆေးခန်းက အမှုထမ်းဆိုပေမင့် ဒီဆေးခန်းမှာရှိတဲ့ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေကို အစ်ကို မပိုင်ဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာ ကပဲ ပိုင်တယ်၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ နိုင်ငံပိုင်အစိုးရပစ္စည်းပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာက ဦးလာဗန်ထော်ကို လခပေးပြီး လုံခြုံရေး ညစောင့်အဖြစ် ထားတယ်ဆိုတာ မင်းလဲ သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဆရာ”

“အေး... အဲဒီတော့ ညဆိုရင်... ဒီဆေးခန်းထဲကို ဝင်ဝင်လာ တတ်တဲ့ မင်း...”

“ဪ... ဪ ကျွန်... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဆရာ၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ညညမှာတွေ့လို့ ဆေးခန်းဖောက်ခိုးဖို့...”

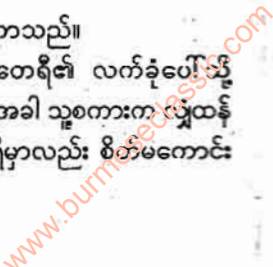
“နိုးနိုး လျှံထန်... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုက မင်းကို ဒီလို စွပ်စွဲပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ညည မင်းကို ဒီမှာ တွေ့တွေ့နေတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပြောမလို့ပါ၊ မင်းအကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ”

ဦးစောတေရီက လျှံထန်ကို အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် တောင်း ပန်လိုက်သည်။ အားနာသလို ဟန်ဆောင်၍ ပြောရသော်လည်း သဘော ကမူ ဆင်တူသည်။ သူက ရင်းနှီးချစ်ခင် ကြင်နာသည့်သဘောဖြင့် လျှံထန်၏ပခုံးပေါ် လက်တင်၍ သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

“ဆင်းရဲပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဒေသသားတွေက မခိုးတတ်ကြ ပါဘူးဆရာ၊ ဒီအချိန်ရောက်ရင် ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်သတိရလို့ ဒီကို လာလာနေတာပါ”

လျှံထန်၏အသံမှာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်လာသည်။

လျှံထန်ကို ဖက်ထားမိသော ဦးစောတေရီ၏ လက်ခုံပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်စက်နှစ်စက် ဖိတ်စဉ်ကျလာသောအခါ သူ့စကားက လျှံထန် အား သူ့ခိုးစွပ်စွဲသွားမိသလားဟု ဦးစောတေရီမှာလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဟေး..”

ဦးစောတေရီသည် အာမေဒိုတ်သံနှင့်အတူ လျှံထန်အားဖက်တွယ် ထားသော လက်အစုံကလည်း ဤတစ်ခါတော့ အလိုလို လျော့ပြေ လျော့ ကျသွားသည်။

“သူ့ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ လျှံထန်၊ မင်း သိပ်သတိရတယ် ဆိုတဲ့ သူ...”

“ကျွန်တော့်ရည်းစား... ကျွန်တော့်ချစ်သူ”

ဦးစောတေရီ၏အမေးစကားကို လျှံထန်က သွက်သွက်လက်လက် ဖြေသည်။

ဦးစောတေရီမှာ ထပ်မံ၍ အံ့ဩရပြန်၏။

“မင်းရည်းစားက တို့ဆေးခန်းကလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ သူက ဟိုးအဝေးကြီးက တောင်အောက်မြစ် ဖျားမှာ၊ ဒီကကြည့်မှ သူတို့တောင်ကို မြင်ရတယ်၊ ရွာကကြည့်ရင် တခြား တောင်တွေ တောတွေ ဆီးနေလို့ မမြင်သာဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီက လာကြည့်နေတာပါ ဆရာ”

“ဪ”

လျှံထန် လက်ညှိုးညွှန် မေးထိုးပြသော တောင်တန်းမြင့်ကြီးဘက် လှမ်းငေးကာ ဦးစောတေရီမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိ၏။

လျှံထန် ညွှန်ပြသော တောင်မြင့်တန်းသည်ကား . . .

အိန္ဒိယ-မြန်မာနယ်စပ်၊ ဥရမြစ်ဝှမ်းဖျားဒေသ။

အိန္ဒိယ နာဂ၊ မိဆိုတို့၏ အရပ်ဒေသပါကလား။

ဪ...

ကုန်းမုခင်ရိုး၊ မြူခိုးငယ်မှုန်

ကုံရာသီပြောင်း၊ လတပေါင်း

ညာညောင်းစွန်ချိုး၊ ညိုညိုညှိုးလို့

ရှို့မီးတွေထိန်၊ ဂိမေပထမ

ပုရစ်ဖူးတံ၊ ခေတ်ကျပြန်

သစ်ထူးဟန်၊ သတာမို့ . . .

ယာတောင်သူတို့ တောင်ယာမီးရှို့ချိန်ဖြစ်သဖြင့် တောင်တန်း မြင့်ကြီးပေါ်တွင် ရှို့မီးတွေက တထိန်ထိန် ညှိုးနေသည်။

လရောင်ထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လဲလျောင်းနေသော တောင်
တန်းမြင့်ကြီးပေါ်က မီးစောင်းတန်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ ရင်မော
စရာပင်။

ရို့မီးတွေမှာ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးကို ပျံ့နှံ့လောင်ကျွမ်း
နေရောလားထင်ရသည်။

သို့သော် ထို မီးတောက်မီးလျှံတွေမှာ လျှံထန်၏ ရင်ထဲက
မီးတောက်မီးလျှံတွေလောက်တော့ ပြင်းထန်လောင်မြိုက်နေလိမ့်မည်
မဟုတ်ဟု ဦးစောတေရီက ခန့်မှန်းမိသည်။

“မင်း... မင်းရည်းစားက ခု အဲဒီတောင်ကြောပေါ်မှာပဲ ရှိသလား”

“သူ သေပြီလား၊ အသက်ရှင်ရှိနေသလားဆိုတာ ကျွန်တော် ခုထိ
မသိရသေးပါဘူး ဆရာ”

ကြေကွဲလှိုက်မောသော လျှံထန်၏အသံက ဤမျှသာ။

“ဟေ... ”

ဦးစောတေရီမှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

“မင်းဟာကလဲ ဘာမှ မသေချာ မရေရာလှပါလား ငါ့ညီရာ၊
ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ၊ မင်းကကော အဲဒီ အိန္ဒိယ-မြန်မာနယ်စပ်
ဥရုမြစ်ဝှမ်းဖျားဒေသကို ဘယ်တုံးက ဘယ်လို ရောက်သွားပြီး ဘယ်လို
ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလဲ ငါ့ကို ပြောပြပါဦးလားကွာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ မနှစ်က ဒီလိုနွေလပါပဲ ဆရာ”

အခန်း (၂)

“ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း ပေါတုံ တောကြီးမျက်မည်းထဲ မျက်စိ
 လည်လမ်းမှားရင် ဘယ်လိုမှား အိမ်ပြန်မလဲ၊
 အလိမ္မာလေးရေး . . . ငါ့ဆီ လာပါဦး၊
 အလိုသိတတ်သူလေးရေး . . . ငါ့အနား နေပါဦး၊
 ဒီတော ဒီတောင်ထဲ . . . ခုတော့ ငါ တစ်ယောက်တည်း၊
 ငါ အိမ်ပြန်ရင် ငါနဲ့အတူ လိုက်မှာလား၊
 ငါ့ကို လာပြောပါဦး၊
 ငါ့ကို လာကြည့်ပါဦး . . . ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ သီချင်းသံက လျှံထန်၏ ခြေလှမ်းကို
 တုံ့ခနဲ ရပ်သွားစေသည်။ ခြေလှမ်းအတို့မှာ နားကိုလည်း စွင့်မိလိုက်သည်။

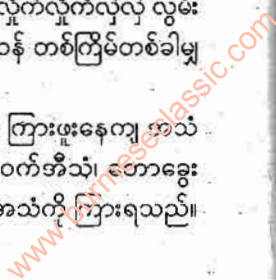
သီချင်းသံထဲမှာ “ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း ပေါတုံ တောကြီး
 မျက်မည်းထဲ ခုတော့ ငါတစ်ယောက်၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားရင် ဘယ်လို
 မှား အိမ်ပြန်မလဲ၊ ငါ့ဆီလာပါဦး . . . ငါ့အနား နေပါဦးတဲ့”

သီချင်းသံက ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရ၍
 အကူအညီ တောင်းနေသံ၊ လှိုက်လှဲနွမ်းလျဖွယ်သော ကရုဏာသံ။

ချင်းတွင်းမြစ်ညာဖြစ်သော ဥရုမြစ်ဝှမ်းဒေသသို့ လျှံထန် ရောက်
 နေသည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ပေပြီ။

ဤနေ့ကြားရသော တေးသီချင်းဆိုသံကဲ့သို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လွမ်း
 လွမ်းဆွေးဆွေး ကျူးရင့်နေသော သီချင်းသံကို လျှံထန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
 မကြားဖူးပေ။

ဤတော ဤတောင် ဤဝန်းကျင်၌ လျှံထန် ကြားဖူးနေကျ အသံ
 တို့မှာ ဝံညည်းသံ၊ ပြောင်ဟစ်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ဝက်အီသံ၊ ဘောခွေး
 အူသံ၊ ကျားဟိန်းသံတို့သာ ဖြစ်သည်။ ဤနေ့မှ ဤအသံကို ကြားရသည်။

လျှံထန်သည် နားကို ပိုစွင့်ထားလိုက်သည်။

စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဆယ်ထားသည်။

သူ၏နှလုံးခုန်နေသံကို ကြားရလုနီးပါးမျှ ငြိမ်သက်ထားသည်။

စိတ်ကို အငြိမ်သက်ဆုံး ဆယ်ထားသလို ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း မယိမ်းမယိုင် မလှုပ်မရှားအောင် တောင့်ဆယ်ထားသည်။

သီဆိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ သီချင်းသံမှာ နှလုံးသားထဲက ခံစားချက် အပြည့်နှင့် လှိုက်လှဲရင်မောဖွယ် ကောင်းလှသော အသံပင်။ အသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ပြန်ဟပ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်မူ ဘယ်ဆီကလာမှန်း သူ မခန့်မှန်းတတ်၊ မတွေးတောတတ်။ အသံမှာ တောချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ဟည်းနေသည်။

“ဟေး... ”

“ဟယ်... ”

အသံလာရာကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် လျှံထန်သည် လက်နှင့် ပါးစပ်ကို ဝိုင်းစုသည်။ အသံကို တအားကုန် ညှစ်ထုတ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လျှံထန် အော်ဟစ်လိုက်သော “ဟေး” ဟူသော အသံမှာ တောင်တန်းကြီးများကို ပဲ့တင်ပြန်ရိုက်ကာ “ဟယ်” ဟု သူ့ဆီသို့ ပြန်လာသည်။

“ဟေး... ဟယ်”

“ဟေး... ဟယ်”

ဤမျှဆိုလျှင် အသံရှင်၏ မူလနေရာ၊ သီဆိုနေရာသို့ လျှံထန် သိသွားလေပြီ။

တောတောင်ထဲတွင် အတွေ့အကြုံအရ ပဲ့တင်သံကို အသံပြန်ကူးယူမှုဖြင့် လျှံထန် ဖမ်းတတ်သည်။

“ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း ပေါတုံ တောကြီးမျက်မည်းထဲ မျက်စိလည် လမ်းမှားရင် ဘယ်လိုများ အိမ်ပြန်မလဲ”

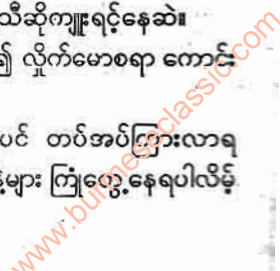
.....

.....

..... ”

သီချင်းသံက မရပ်သေး။ ဆက်လက် သီဆိုကျူးရင့်နေဆဲ။ အသံ၏ အနိမ့်အမြင့် သီဆိုနေသံမှာ ပို၍ လှိုက်မောစရာ ကောင်းလာ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝိုသံသ့သ့ကိုပင် တပ်အပ်ကြားလာရသည်။ ဘယ်လို့ဒုက္ခ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနဲ့များ ကြုံတွေ့နေရပါလိမ့် မိန်းကလေးရယ်။

အသံရှင်က မည်သို့သော ခံစားချက်နှင့် သိဆိုရင့်ကျူနေသည်ကို မသိရသော်လည်း လျှံထန်၏ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ နှလုံးသည်ပွတ်ကို ညှပ်ကိုင် ဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားလိုက်မိသည်။

“အသံရှင်အား တောကြီးမျက်မည်းထဲ စပါးကြီးမြွေကများ အိမ်မပြန်နိုင်အောင် ညှို့ထားလေသလား”

“ဝံအုပ်တွေကများ သူ့ရှေ့က ဆီးကာနေသလား”

“ကျားသစ်ကများ သူ့နောက်ကို လိုက်ချောင်းနေလေသလား”

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေက လျှံထန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်ခြည်း ဝျံ့နဲ့ ဆူဝေလာ၏။

နေကလည်း ညိုသွားပြီ။

သီချင်းသံ၏ ဆွဲငင်စွမ်းအားကြောင့် ထင်သည်။

လျှံထန်၏ ခြေလှမ်းမှာ အသံကြားရာဘက်သို့ ချက်ချင်းလှမ်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေရလျှင် ရုတ်ခြည်း အဆင်သင့်ကူညီနိုင်ရန် လျှံထန်သည် သူ၏ပခုံးပေါ်က လင့်လေးကို လက်ထဲစွဲကိုင်လိုက်သည်။

စောစောက သူ လေးနှင့်ခွင်း၍ ရလာခဲ့သော တောကြက်သေတစ်ကောင်ကို ဘေးတွင်လွယ်ထားသော ဝံရေလွယ်အိတ်ထဲသို့ အလျင်စလို ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။

လျှံထန်သည် ခြေလှမ်းကို အသွက်လက်ဆုံး လှမ်းလာသည်။

ခဏအကြာမှာပင် တောင်နှာမောင်းကြောတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်မိသွားသည်။ မကြာခင်ပင် ဖုန်းဆိုးကိုင်းတောဟောင်းတစ်ခုနား ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ဝမ်းခေါင်းရသံမြည်သံက သူ့ခြေလှမ်းကို ရုတ်ခနဲ တုံ့သွားစေသည်။

လျှံထန်၏ စူးရှရဲရင့်သော မျက်လုံးအစုံထဲမှာ နွားနောက်တစ်ကောင်သည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

လူစိမ်းနဲ့ရသော နွားနောက်က နှာမူတ်သံတစ်ချက် ထပ်ပြုသည်။

“ရွီယာ”

လျှံထန်၏နှုတ်က ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွားသည်။

“နွားနောက်” ဟူသော လျှံထန်၏ အော်သံကြောင့် လွမ်းဆေးမြေကြွေဖွယ်ရာ တေးဆိုသံမှာ ချက်ချင်းရပ်သွားသည်။

နွားနောက်ကြီး၏ဘေးနားက ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေအင်္ကျီအပွကြီးနှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စမ်းရေစီးထဲတွင် တွဲလောင်းချထားသည်။

နွားနောက်ပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုလေးက လျှံထန်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့ဩတကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်မိ။

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်မှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ မွေးညင်းများ ထိုးထိုးထောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဤမျှလှပသော မိန်းကလေးကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။ ဤနေ့မှ တောစောင့် တောင်စောင့်နတ်များက သူ့ကို တမင်လှည့်စား ဖြားယောင်းလေသလား။ အသံနှင့်ပထမဦးဆုံး လှည့်ဖြားခေါ်သလို ယခု ရုပ်နှင့် ဖမ်းစားလေမလား။

လျှံထန်က မိန်းမပျိုလေးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ရုတ်တရက် မင်တက်မိနေ၏။ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

မိန်းမပျိုလေးသည် ရိုးရာ ကျပ်ခုတ်သင်တိုင်းအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ သင်တိုင်းအင်္ကျီပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထား၏။

အဝတ်ဖုံးအုပ်ထားခြင်းမရှိသော အသားအရေတို့က ဖြူဝင်းအိညက်နေသည်။ မျက်လုံးကြည်ကြည်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထူထဲသည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းမှာ ပြည့်မိုးပြီး ပါးအိနှစ်ဖက်က နီစွေးနေသည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူမှာ လျှမ်းစို၍ ရွမ်းလက်နေသည်။

ငေးလောက်အောင် လှပသော ပကတိအလှ။

နားတွင် လတစ်ခြမ်းသဏ္ဍာန် ရွှေနားကွင်းနှင့်၊ လက်နှစ်ဖက်မှာ ဖန်လက်ကောက်အစိမ်းအနီနှင့်၊ ပန်းတစ်ဖက်ပေါ်မှာ လွယ်ပလိင်း အရှည်နှင့်၊ ပလိင်းထဲမှာ ဓားနှင့်၊ လက်ထဲမှာလည်း တုတ်တိုတစ်ချောင်းနှင့်။

လျှံထန်မှာ မိန်းမပျိုလေးကို အတန်ကြာကြာ ငေးနေမိသည်။

မိန်းမပျိုလေးက မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်သောအခါ လျှံထန်၏ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ ဖိုခနဲ လှစ်ဟာသွားသည်။

မိန်းမပျိုလေး၏ စူးစူးရဲရဲအကြည့်က လျှံထန်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသည်။

“သီ . . သီချင်းဆိုနေတာ . . . နင် . . . နင်လား”

“အေးပ”

လျှံထန်၏ မဝံ့မရဲအမေးကို မိန်းမပျိုလေးက မတုန်မလှုပ် ဖြေသည်။

‘သူ့စကားလဲ ငါနားလည်တယ်၊ ငါ့စကားလဲ သူနားလည်တယ်၊ နာဂမလေးလား၊ ချင်းမလေးလား၊ ကချင်မလေးလား’

လျှံထန် စိတ်ထဲက ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

အမှန်က လျှံထန် ထင်တာလည်း တစ်ခုမှမဟုတ်။

သူ့ကား မိဆိုင်မလေးတည်း။

“နင်... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်လဲ”

မိန်းမပျိုလေး၏ ပကတိမေးသံက လျှံထန်၏စိတ်ကို ခဏတော့ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားစေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားမိသည်။

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်မှာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်သွားသည်။

“နင်... ဘယ်ကလဲ”

မိန်းမပျိုလေး၏အသံက ထပ်ဆင့်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ငါ... ငါ... ဟို... ဟိုဘက်က...”

သီချင်းသံကြားစကမူ ကရုဏာသံပြည့်ဝသော သူ့အသံ၊ သူ့ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် သူ့ကို သနားမိ၍ အကူအညီပေးရအောင် လိုက်လာမိသော လျှံထန်မှာ ယခု မိန်းမပျိုကလေးနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ဆုံစည်းမိသောအခါ အလိုလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်။

အလွန်သွက်သော သူ့နှုတ်ကလည်း ယခုတော့ ရုတ်ခြည်း ဆွဲအနေပြန်၏။

လျှံထန်မှာ မိန်းမပျိုလေး၏ အမေးကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပီပီသသ ပြန်မဖြေတတ်တော့။

“နင်တို့... ဖုန်းဆိုးတောထဲ ဘာလာရှာတာလဲလို့”

မိန်းမပျိုလေး၏အသံက တတိယမိတ္တိ ထပ်မံပေါ်လာပြန်သည်။

သို့သော် ပထမတွေ့စက မေးသံလို မာမာထန်ထန်တော့ မဟုတ်။ ပျော့ပျောင်းညင်းသွဲ့လာ၏။

သူ့ကို နတ်ဒေဝတာများ လှည့်စားခြင်းမဟုတ်၊ “လူမလေး” စစ်စစ်ဟူသော ယုံကြည်ကိုးစားမှုကြောင့် လျှံထန်မှာ ရဲရဲရင့်ရင့် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ဟေး... နင်... ငါတို့ယာတောဟောင်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲလို့”

“နင်ခေါ်လို့ လာတာပါ”

လျှံထန်က ခပ်ရဲရဲဖြေလိုက်သည်။

“ဟင်... နင့်ကို ဘယ်သူက ခေါ်လို့လဲ”

“နင်ကပဲ ခေါ်တာ”

“နင့်ကိုခေါ်ရအောင် ငါလဲ မသိ... မသိကော”

မိန်းမပျိုလေးက သူ မခေါ်ရကြောင်း အံ့ဩသံနှင့် ဆိုသည်။

“စောစောက နင်ပဲခေါ်ခေါ်နေတာ၊ ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း ပေါတဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ ခုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ငါ့အနား နေပါဦး... ငါ့အနား လာပါဦးဆို၊ အဲဒါကြောင့် ငါလာတာပဲ”

မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်စစတို့ ချက်ချင်း လျှံဖိတ်လာ သည်။

“ငါ... ငါက သိချင်းဆိုနေတာ... နင့်ကို မခေါ်ရပေါင်”

“မသိဘူးလေ၊ နင့်သိချင်းကလဲ ငါ့ဆီလာပါဦး ငါ့အနားနေပါဦး ဆိုတော့ ငါက ငါ့ကို ခေါ်တယ်ထင်လို့ ပြေးလာတာ”

လျှံထန်၏စကားကို အမျိုးသမီးလေးက သဘောကျ၍ တခပ်ခပ် ရယ်မောပစ်လိုက်၏။

အမှန်မှာ ချင်းအမျိုးသားလေးဖြစ်သော လျှံထန်နှင့် မိဆိုး အမျိုး သမီးလေးတို့မှာ စကားချင်း နှီးနှောရုံသာ ဖြစ်သဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကောက် လည်း လွဲတော့ လွဲနိုင်၏။ သို့သော် လျှံထန်ကား ဤဒေသသားတို့၏ စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်ရုံသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တခပ်ခပ် ရယ်မောနေသော မိဆိုးမလေးကို လျှံထန်က သဘောနှစ်ခြိုက် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“နင့်ကိုခေါ်ရအောင် ငါက နင့်ကို သိလို့လား၊ ပြီး... နှင်က ငါ့အစိုးရောင်းလား”

“ဘာ... ဘာ... ငါက ဘာလို့ နင့်ခွေးဖြစ်ရမှာလဲ”

လျှံထန်၏စကားကို မိန်းမပျိုလေးက သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“ငါက ငါ့ခွေးကိုခေါ်တာဟ၊ ငါ့ခွေးကို လွမ်းလို့ သိချင်းဆိုနေတာ”

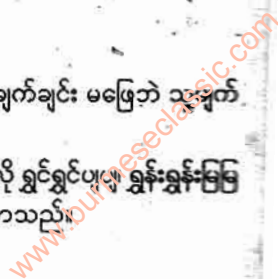
“နင့်ခွေးက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“သေ... သေပြီ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

လျှံထန်၏အမေးကို မိန်းမပျိုလေးက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ သူ့မျက် နှာကို ငုံ့ပစ်လိုက်၏။

မိဆိုးမလေး၏ မျက်နှာမှာ စောစောကလို ရွှင်ရွှင်ပျူ့ ရွှန်းရွှန်းပြပြ မရှိတော့။ ဇာ်ဖြည်းဖြည်း သုန်မှုန် ညှိုးရော်လာသည်။

‘နင် ချင်းတွင်းကလား’

မိန်းမပျိုလေးက ခေါင်းပြန်မော့၍ မေး၏။

“အေးပ... ချင်းတွင်းပြောရမှာပေါ့၊ ဥရုဖျားက”

“ဥရုလဲ ချင်းတွင်းဖျားပ၊ အတူတူပဲဟာ”

“ဆိုလိုက်ပါတော့”

မိဆိုမလေး၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် တင်းမာသွားသည်။

သူမသည် လျှံထန်၏ ဝဲသောအသံကို ဖမ်းမိ၍ “ချင်းတွင်းကလား”

ဟု အတပ်မေးခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ဒေသသားစစ်စစ်သည် ဤလေသံမျိုး မဟုတ်ပေ။

“နင်တို့ ချင်းတွင်းကလူတွေပဲ ငါ့ခွေးကို သတ်သွားတာ”

“ဘာ...”

လျှံထန်မှာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားမိသည်။

“နင်တို့ချင်းတွင်းသားတွေလော ငါ့အစိုးကျောင်းကို သတ်သွားတာ”

“ဟယ်...”

လျှံထန်သည် သက်မတစ်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်မိသည်။

မိဆိုမလေး၏ “နင်တို့ချင်းတွင်းသားတွေ ငါ့ခွေးကို သတ်သွားတာ”

ဆိုစကားက လျှံထန်၏ရင်ကို ထိတ်သွားစေသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် လျှံထန် သိလိုက်ပါပြီ။

စိတ်အတွေးမှာ ခရီးအစသို့တိုင် ရုတ်ခြည်း ထင်သွားရသည်။

အခန်း (၃)

ကာလမှာ ဆောင်းနှောင်း နွေဦးသမယပင် ဖြစ်သော်လည်း လျှံထန်တို့၏ ချင်းတွင်းမြစ်ညာဒေသကား အေးတုန်းချမ်းတုန်းပင်တည်း။

အချိန်မှာ နေခြည်ရုပ်စသာ ရှိသေးသည်။ တောင်ကြီးတောကြီး ကာဆီးဝန်းရံထားသော အရပ်မို့ နေလုံးပျောက်သည်နှင့် အမှောင်ရိပ်က စတင်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဦးကာထန်သည် တဟီးဟီးညည်းကာ ဘာဘူစောင်စုတ်တစ်ထည် ကို မလုံမလဲ လွမ်းခြုံပြီး မီးဖိုဘေးက ကွပ်ပျစ်တွင် လှဲနေသည်။

သူသည် နှစ်ရှေ့ရွာဝန်းကျင်တွင် အလွန်ကျော်ကြားသော မုဆိုး ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ သူသည် ငှက်ဖျားဒဏ်ကြောင့် မီးဖိုဘေးတွင် လဲနေ၏။ အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်ပေပြီ။ ဇရာ ၏အမှတ်သညာများသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်နှက်နေလေပြီ။

တောလိုက် အမဲပစ်မသွားနိုင်သည်မှာပင် တစ်လနီးပါး ရှိသွား လေပြီ။

ဦးကာထန် လှဲနေသော မီးဖိုတစ်ဖက်ဘေးတွင် ခွေးတစ်ကောင် လှဲအိပ်နေသည်။ ခွေးအနားတွင် လျှံထန်က ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၏။

ထင်းတုံးကြီးတွေနှင့် နေ့ညမပြတ် မီးမသေသော မီးဖိုထဲတွင် လျှံထန်သည် မြားတံလုပ်ရန် ဖဲထီးသံလုံးတစ်လုံး ထည့်ဖုတ်ထားသည်။

မီးထဲ ထည့်ဖုတ်ထားသော ဖဲထီးသံလုံး ရဲရဲနီလာသောအခါ လျှံထန်သည် ညှပ်နှင့် လှမ်းကောက်၍ ပေခုံပေါ်တွင် တင်သည်။ ပြီး အဖျားတစ်ဖက်ကို တူနှင့် ပြားသွားအောင် ထုရိုက်လိုက်၏။

သူလိုချင်သည့်အပြားမဖြစ်မီ မီးအေး၍ သံလုံးမာသွားသောအခါ ထို ဖဲထီးသံချောင်း မလုံးမပြားကို မီးဖိုထဲ တစ်ခါထပ်ထည့်ပြန်၏။

ဖဲထီးသံချောင်း ရဲရဲနီလာအောင် သူ မျက်ခြည်မပြက် စောင့်ကြည့် နေသည်။

လျှံထန်အနားတွင် မီးပူငွေ့လှိုင်း လှဲအိပ်နေသော ခွေးကျားဘိုသည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။ အငယ်နှစ်ကောင်ကလည်း ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ကျားဘိုသည် ခြံအိမ်ရှေ့ဘက် လှမ်းထွက်သွားသည်။ မကြာခင် ဟောင်သံကြားရ၏။

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

“ဟဲ့ခွေး... ခွေး၊ ဦးကာထန်... ခွေး... ခွေးကြည့်ပါဦးဗျို့”

“အောင်... အောင်၊ ကျားဘို... လာ... လာ”

အိမ်ရှေ့ခြံဝဲဆီမှ လူသံကြောင့် လျှံထန်က သူ၏အမဲလိုက်ခွေးကျားဘိုကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

လျှံထန်နည်းတူ ဦးကာထန်ကလည်း အိပ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ပြီး အပြင်ကလူတွေကို လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဗျို့”

“ကျွန်တော်တို့ပါ။ ဟာကာတို့ ထာသင်မော်တို့ပါ။ ခွေးကို ကြည့်ပါဦး... ဦးကာထန်”

ထာသင်မော်ဆိုသူက ခွေးကြည့်ပါဦးဟု ဆိုသည်ကို လျှံထန်က တစ်ချက်ပြုံးမိလိုက်သည်။

အမှန်မှာ လျှံထန်၏ အမဲလိုက်ခွေး ကျားဘိုသည် အပြင်က ဧည့်သည် စကားမဆုံးမိကပင် သူ့သခင်၏ ခေါ်သံကြောင့် သခင်အနားပြန်ရောက်နေချေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် မီးဖိုဘေးတွင် ပြန်၍ပင် လှဲအိပ်နေလေပြီ။

ခွေးကျားဘို၏တာဝန်မှာ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေ လာကြောင်း သူ့သခင်အား သတိပေးရုံသာ ဖြစ်သည်။ သူ့သခင်က ဧည့်သည်မှန်းသိ၍ သူ့ကို ပြန်ခေါ်နေလျှင် သူ့တာဝန်ကျေပွန်ပြီဟူသော သဘောပင်။

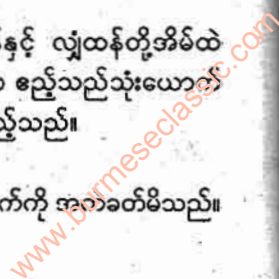
အကယ်၍ သူ့သခင်က ခိုင်းစေလျှင်တော့ ကျားဘိုသည် အသက်စွန့်၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခွေးကျားဘိုက မီးဖိုနားတွင် ပြန်အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်သုံးယောက်သည် ဦးကာထန်နှင့် လျှံထန်တို့အိမ်ထဲဝင်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ထဲဝင်လာကြသော ဧည့်သည်သုံးယောက်အား လျှံထန်သည် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ”

လောကဝတ်စကားဆိုရင်း သူတို့သုံးယောက်ကို အကခတ်မိသည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဟု ထင်ရသူမှာ အသားညိုသည်။ အရပ်ပုသည်။ နှာခေါင်းပြားသည်။ မှေး၍ စူးရှသေးငယ်သောမျက်လုံးအစုံရှိသည်။ ပါးစပ်အတန်ငယ်ပြု၍ မေးရိုးချွန်လွန်းသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လေးထောင့်နီးနီးမျှ ရှိသည်။ လေးထောင့်မျက်နှာအောက်မှ ချွန်သောမေးကြောင့် ဇီကွက်မျက်နှာနှင့် တူသည်။

အလယ်လူသည် အသားနီစပ်စပ်ရှိသည်။ မျက်လုံးပြူးသည်။ နားရွက်မှာ သေးငယ်၍ မျက်နှာချွန်သည်။ မျက်လုံး၏ အရောင်မှာ မွဲပြာသည်။ နှာခေါင်းသည် အဖျားလုံး၍ နှာရောင်အနည်းငယ် ကောက်ချင်သည်။ နဖူးမောက်သည်။ လည်ပင်းစလုတ်ကြီးသည်။ ထူးခြားသည်မှာ တောခွေးတစ်ကောင်၏မျက်နှာကဲ့သို့ သေးသွယ်လွန်းလှသည်။

အငယ်ဆုံးလူ၏ ဥပဓိရုပ်ကမူ ထူးခြားချက်များစွာ မရှိလှပေ။ အသားမဖြူမညို၊ နှာခေါင်းမချွန်မပြား၊ နားရွက်ကလည်း သူ့မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။ မျက်လုံးကမူ စူးရှထောက်ပြောင်သည်။ အရပ်မှာ မနိမ့်မမြင့်ရှိပြီး တောင့်တင်းခိုင်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံ ရှိသည်။

သူတို့သုံးယောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသောအခါ လျှံထန်သည် သူတို့ဆီမှ မျက်လုံးတွေကို ရွှေ့လိုက်ရသည်။

“နေကောင်းလား ဦးကာထန်”

သူတို့ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးနှင့် ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသူထ ဦးကာထန်ကို စမေးသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။”

ဦးကာထန်က ဧည့်သည်သုံးယောက်ကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေ၏။ ဧည့်သည်သုံးယောက်ကလည်း ဦးကာထန်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ လျှံထန်သည် ရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် နှစ်လုံးတည်းသာရှိသော အကြမ်းပန်းကန်လုံး၊ ဆားခွက်တို့ကို သူတို့အနား လှမ်းရွှေ့ပေးလိုက်၏။

“အဖန်ရည် သောက်ကြပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

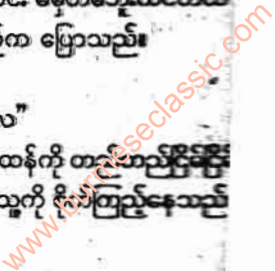
“မင်း... မင်း”

“ဦးကာထန် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူးထင်တယ်” အထစ်အငေါ့စကားကြောင့် ဧည့်သည်က ပြောသည်။

“အေးကွ”

“ကျွန်တော် ကူပွန်က ထာသင်မော်လေ”

ထာသင်မော်ဆိုသော လူရွယ်က ဦးကာထန်ကို တစ်ဘာညီငြိုငြို စိုက်ကြည့်၍ ပြန်ကြားလိုက်၏။ ဦးကာထန်က သူ့ကို ရိုသ်ကြည့်နေသည်။

“အေးလေ... မင်းနဲ့ငါ မတွေ့တာတောင် တော်တော်ကြာပြီပဲ၊ မှတ်မိပြီ... မှတ်မိပြီ”

“မတွေ့ဆို ကျွန်တော် ဖားကန့်ဘက်သွားနေတာ သုံးနှစ်နီးပါး တောင်ရှိပြီ ဆလင်း”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် မတွေ့မိကြတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖားကန့်ဘက် မင်း ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ကျောက်စိမ်းသွားတူးတယ်လေ ဦးကာထန်”

“မင်း အရင်ကတော့ ချင်းတွင်းထဲမှာ ရွှေကျင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှန်ပါသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်သည် ခန္တီးအထက် ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း ကချင် ပြည်နယ် ကူပွန်တောင်မှ မြစ်ဖျားခံလာသော တခိုင်းခမြစ်။ ထို့အတူ ဟူးကောင်းတောင်ကြားမှပင် မြစ်ဖျားခံလာသော တဝမ်းခမြစ်တို့နှင့် တရုံမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော မြစ်ဖြစ်သည်။

ချင်းတွင်းမြစ်၏ အစအဆုံးမှာ မိုင်ခြောက်ရာနီးပါးရှည်၍ ရှမ်းနီ၊ နာဂ၊ ချင်း၊ ကချင်တိုင်းရင်းသားတို့ နေထိုင်ရာဒေသဖြစ်လေသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားတွင် ရွှေကျင်၍ ရသည်ကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို သိကြသည်။

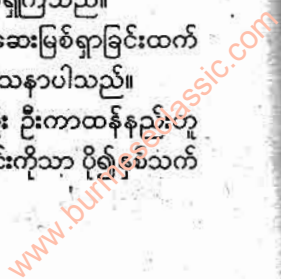
ချင်းတွင်းမြစ်၏ လက်တက်ဖြစ်သော ဥရုမြစ်ဝှမ်းဒေသက ယွန်းချောင်းပေါ်က နတ်နန်းရွာဆိုလျှင် နွေရာသီရောက်က တစ်ရွာလုံးလိုလို ရွှေကျင်သောလုပ်ငန်းကို လုပ်တတ်ကြသည်။

ချင်းတွင်းထဲက ထွက်သော ရွှေထဲတွင် နတ်နန်းရွာရွှေသည် အရည်အသွေးအကောင်းဆုံး၊ နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဦးကာထန်တို့ နန်းရေရွာမှာတော့ ရွှေကျင်သောလုပ်ငန်းကို မလုပ်ကြ။ ချင်းတွင်းဘေးဟု ဆိုသော်လည်း မြစ်ရိုးနှင့် အလှမ်း အတော် ဝေးသဖြင့် ရွာသူရွာသားတွေမှာ သစ်မွှေးရွာခြင်း၊ တောထဲတွင် ဆေးမြစ် တူးခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းတို့ကိုသာ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိကြသည်။

ဦးကာထန်အနေမှာမူ သစ်မွှေးရွာခြင်း၊ ဆေးမြစ်ရွာခြင်းထက် အမဲသားကောင်လိုက်ခြင်းတို့ကိုသာ ပို၍ အထုံဝါသနာပါသည်။

ဦးကာထန်၏ သားဖြစ်သူ လျှံထန်ကလည်း ဦးကာထန်နည်းတူ သစ်မွှေးရွာခြင်း၊ ဆေးမြစ်တူးခြင်းထက် အမဲလိုက်ခြင်းကိုသာ ပို၍ ဝါသနာ ပေးသက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လျှံထန်သည် သူ့အဖေနှင့်အတူ တောထဲ တောင်ထဲလိုက်ကာ အမဲလိုက်နေရသူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု သူ၏အဖ ဦးကာထန် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် အိပ်ရာထဲ ဗန်းဗန်း လဲနေသောအခါ သူတို့သားအဖမှာ အမဲလိုက် မထွက်ဖြစ်ကြတော့။

လျှံထန်တစ်ယောက်တည်း သွားမည်ဆိုတော့လည်း သူ့အဖေက လျှံထန်ကို ခွင့်မပြု။ တောသိပ်မကျွမ်းသေး၊ ငယ်သေးသည်ဟု တားထား၏။ မှန်ပါသည်။

လျှံထန်၏ အသက်မှာ ယခုမှ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ရှိသေး သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မင်း ဖားကန်ဘက် ကျောက်စိမ်းသွားတူးတာ ဟန် ကျရဲ့လား”

“ဟိုတုန်းကတော့ အဆင်ပြေပါတယ် ဦးကာထန်၊ ခုတော့သာ. . .”
ထာသင်မော် ပြောသည်မှ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခင် ဖားကန်ဘက် သွား၍ ကျောက်စိမ်းတူးသောလုပ်ငန်းမှာ အလွန်အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ဦးကာထန်အိမ် ရောက် နေကြသော ထာသင်မော်၊ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့သည် မိရိုးဖလာ အလုပ် ဖြစ်သော ချင်းတွင်းတွင် ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းကို ပစ်ကာ ဖားကန်ဘက် မိသားစုအားလုံး ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။

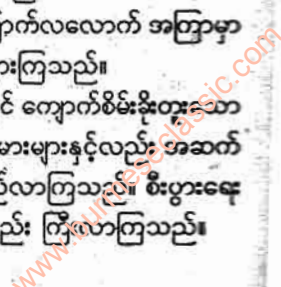
ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းမှာ သူတို့အတွက် နွေတစ်လနှစ်လ ယာယီ မျှသာ။ မိုးကျလာပြီး ချင်းတွင်း ရေစီးသန်လာပြီဆိုလျှင် သူတို့၏ ရွှေကျင် သောလုပ်ငန်းမှာ အလိုလို ရပ်တန့်သွားကြ၏။

ဖားကန်ဘက်တွင် ကျောက်စိမ်းခိုးတူးရသော အလုပ်မှာကား ဆယ့်နှစ်လရာသီ လုပ်လို့ရသည်။ ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းနှင့်စာလျှင် ကြီးပွားဖို့လည်း မြန်ဆန်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထာသင်မော်၊ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့သည် ကုပ္ပန် ရွာတွင် မိရိုးဖလာ ရွှေကျင်နေခဲ့ကြရာမှ ဖားကန်ဘက် ပြောင်းသွားကြ သည်။ ဖားကန်တွင် ကျောက်စိမ်း ခိုးတူးကြသည်။

သူတို့ ဖားကန်ဘက် ပြောင်းသွား၍ ခြောက်လလောက် အကြာမှာ ပင် သူတို့၏ဇနီးသားသမီးများကို လာခေါ်သွားကြသည်။

သူတို့ ထင်သကဲ့သို့ပင် ဖားကန်ဘက်တွင် ကျောက်စိမ်းခိုးတူးသော အလုပ်ဖြင့် ကြီးပွားနေကြသည်။ စီးပွားရေးသမားများနှင့်လည်း အဆက် အသွယ် ဖြစ်နေကြသည်။ လူရည်လည်း လည်လာကြသည်။ စီးပွားရေး နားမျက်စိပွန့်လာကြသည်။ လောဘရမ္မက်လည်း ကြီးလာကြသည်။

မြို့ကြီးပြကြီးက စီးပွားရေးသမားများနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်ကာ ပို၍ပို၍ ကြီးပွားလာရန် စိတ်ထက်သန်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိမိရွာဘက်သို့ သူတို့ ခြေဦးမလှည့်ဘဲ နေခဲ့ကြသည်။ သုံးနှစ်ခန့်ပင် ရှိသွားလေပြီ။ ယခုတော့ သူတို့သည် မိမိရွာဘက်သို့ ပြန်၍ ခြေဦးလှည့်ပြန်သည်။ ဤသည်တို့မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသည်ကို ဦးကာထန်က သိချင်နေသည်။ ဦးကာထန်သည် သူသိလိုသော အချက်ကို ချက်ချင်းကောက်မေး၏။

“ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခု ဖားကန့်ဘက်မှာ အစိုးရက စစ်ဆင်ရေးတွေ လုပ်နေတယ် ဆလိုင်း၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်စိမ်းတူးတဲ့အလုပ်ကိုလဲ ရပ်ထားရတယ်ဗျ”

“ဟေ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“အဲ . . . ဒါနဲ့ ထာသင်မော်ကိုတော့ ငါ သိပါတယ်၊ နောက်နှစ် ယောက်တကော ဘယ်သူတွေတဲ့”

ဦးကာထန်က ထာသင်မော်နှင့်အတူ ပါလာသူနှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးပြန်၏။

“ဒီကောင်က ဟာကာလေ၊ ဦးကာထန် မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ ကုပွန်ရွာတောင်ပိုင်းက ဦးခေါင်လှဲထန်ရဲ့ သားလေ”

“ဪ . . . ဩ၊ ဦးခေါင်လှဲထန်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဟုတ်တဲ့”

ဟာကာဆိုသူ လူရွယ်ကလည်း ဦးကာထန်ကို လေးလေးစားစား ပြန်ကြည့်နေသည်။

“သူက ထန်ဗူးခေါ်တယ်၊ ဦးကာထန် သိမှာပါ၊ ဆလိုင်းထန် ထောင်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးလေ”

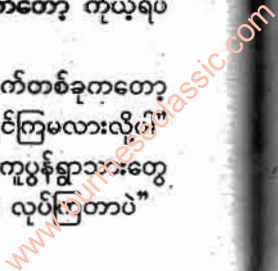
“ဪ . . . ဆလိုင်းထန်ထောင်ရဲ့ ညီကိုး”

“ဟုတ်တဲ့”

“အေး . . . အေး၊ အဲဒါနဲ့ မင်းတို့လာတဲ့ကိစ္စကတော့ ကိုယ့်ရပ် တိုယ့်ဒေသတို့ အလည်သက်သက်ပဲလား”

“ဟုတ်တဲ့၊ အလည်ဆိုလဲ မှန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့မှာ ချင်းတွင်းဖျား တက်ပြီး ရွှေကျင်ကြမလားလို့ပါ”

“ကောင်းသားပဲ၊ ရွှေကျင်တဲ့လုပ်ငန်းက မင်းတို့ ကုပွန်ရွာသားတွေ မိရိုးဖလာအလုပ်ပဲ၊ နွေဆိုရင် တစ်နေ့လုံး တစ်ရွာလုံး လုပ်ကြတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ကူပွန်နတ်နန်းမှာ ရွှေရွာပါဘူး ဦးကာထန်”

“ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာမှာဆိုတော့ အိမ်မကွာ၊ အိုးမကွာ၊ သားမယားမကွာ ပိုမကောင်းဘူးလား ထာသင်မော်ရဲ့”

“ဒီလို ဦးကာထန်ရေ့ . . .”

“အေး . . . ဆိုပါဦး၊ ရေဇွေးကြမ်းလဲ သောက်လေကွာ၊ လျှံထန် အဘမိတ်ဆွေတွေကို ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ပေးပါဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လျှံထန်က သူနှင့်မသိသော သူ့အဘ၏ မိတ်ဆွေတွေကို ဆတ်သားခြောက် ဖုတ်ပေးရသည်။

“ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ အိမ်မကွာ အိုးမကွာ ဆိုတာတော့ ဦးကာထန် ပြောသလို ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်မှာက ရွှေကျင်တဲ့ လူတွေများနေတော့ ထင်သလောက် မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ချင်းတွင်း ဖျားတက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ရွှေရွာချင်လို့”

“ဪ . . . မင်းတို့က အကြံကြီးသမားတွေကိုး၊ ကောင်းသားပဲကွ၊ ငါတို့ မုဆိုးစကားလိုပေါ့လေ၊ တောနက်လေ သားကောင်ကြီးလေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ခုလဲ အဖျားတက်နိုင်လေ အမှည့်ရလေ ဆိုသလို ချင်းတွင်းဖျား များများတက်လေ ရွှေများများရလေ မဟုတ်လား”

ထာသင်မော်နှင့် အဖော်ပါလာသော ထန်ဗူးကလည်း ဦးကာထန် စကားကို ထပ်ဆင့်၍ ထောက်ခံစကားဆိုသည်။

ဟာကာဆိုသော လူရွယ်ကတော့ ယခုထိ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်မပြောသေး။

ဦးကာထန်မျက်နှာကြည့်လိုက်၊ လျှံထန်မျက်နှာကြည့်လိုက်၊ ရေဇွေးကြမ်းသောက်လိုက်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် စားလိုက်နှင့်သာ ငြိမ်နေ၏။

လျှံထန်အနေကလည်း ဟာကာကဲ့သို့ပင် သူတို့ထဲမှာ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်မပြော။ ရွှေဆိုသည်ကိုလည်း သူက လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။

လျှံထန် စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ သူ၏မြားတံထိပ်တွင် တပ်ဆင်ရန်အဟက်ထုလုပ်နေသော ဖဲထီးသံလုံးငယ်ကိုသာ။

“ဦးကာထန်”

“ဟေး”

“အဲဒါ . . . ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတာက ဦးကာထန်ကို ချင်းတွင်းဖျား ခေါ်ချင်လို့”

“ဟေး... ငါက နေမှမကောင်းတာကွ၊ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်း၊ ပြီးတော့ ငါက မင်းတို့ရွှေရှာတဲ့အလုပ်ကို ကတိုးတစ်ကောင် လိုက်ရတာလောက် စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ”

ဦးကာထန်က အမှန်အတိုင်း အရိုးခံစကားပြော၏။

ဦးကာထန်အနေမှာ ရွှေရှာသော အလုပ်ကို သားကောင်လိုက်ရသည်လောက် ဝါသနာ မပါပေ။ ရွှေရှာကျောက်တူးဆိုသော အလုပ်သည် နတ်ရေးနှင့်အတူတူပင်။ ရနိုးရနိုးနှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးထဲက ရတနာကို မျှော်ရသည်မှာ ရင်မောစရာကောင်းလှသည်။

မသေချာသော အလုပ်။ မရေရာသော အလုပ်။

ရရင် တော်ပါ၏။ မရလျှင် မုဆိုးများလို ဟင်းစားပင် မကျန်တတ်ပေ။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အလုပ်မျိုးမဟုတ်။ ကိန်းသေတွက်၍ ရသော အလုပ်မျိုးမဟုတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကာထန်က ချင်းတွင်းဖျားတက်၍ ရွှေရှာမည်ဆိုသောအလုပ်ကို ထာသင်မော် မည်သို့ပြောပြော စိတ်မဝင်စားပေ။

“မဟုတ်ဘူးနော်... ဦးကာထန်၊ စဉ်းစားဦး... ဦးကာထန် တစ်နွေလုံး အမဲလိုက်လို့ သားကောင်ရတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီသားကောင်ရဲ့ အရေ အရိုး၊ အမွေး၊ ဦးချိုရောင်းရတာ အများဆုံးရ တစ်ထောင်ပေါ့”

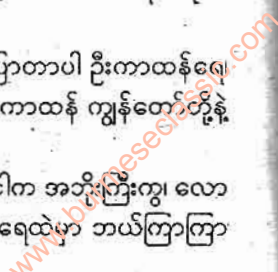
“အမယ်လေး... ငါတို့ သားကောင်လိုက်လို့ တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ငွေ တစ်နွေမှ မရပါဘူး မောင်ရာ”

“အေးပေါ့ဗျ၊ ခု ကျွန်တော်တို့က သူများလို နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်မှာ ရွှေကျင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ချင်းတွင်းဖျား တကယ့် ရွှေတုံးရွှေခဲတွေရှိတဲ့ နေရာမှာ သွားရှာမှာ၊ တစ်သောင်းဆိုလဲ ဟုတ်၊ တစ်သိန်းဆိုလဲ ဟုတ်ပဲဗျ၊ ခု နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်မှာ ကျင်လို့ရတဲ့ ရွှေမှုန် ပီစိကွေးလေး အမှုန်အမွှားတွေက ချင်းတွင်းမြစ်ညာက ရေစီးနဲ့ပါလာတဲ့ အမှုန်လေးတွေ၊ ချင်းတွင်းဖျားရောက်ရင် ရွှေတုံး ရွှေခဲ မတွေ့တောင် နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်ထက်တော့ မုချများများရရမယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်”

“မင်းပြောတာ အများကြီး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ထာသင်မော်ရာ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟဲဟဲ ကျွန်တော်လဲ တွက်ချက်ပြီးမှ ပြောတာပါ ဦးကာထန်ရေ၊ ခု ရွှေဈေးကောင်းပုံမျိုးနဲ့ဆို အပွ၊ အဲဒီတော့ ဦးကာထန် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟကောင်ရာ... မင်းတို့နဲ့ငါလိုက်လို့ ငါက အဘိုးကြီးကွ၊ လောလောဆယ် နေလို့လဲ မကောင်းဘူး၊ မင်းတို့လို ရေထဲမှာ ဘယ်ကြာကြာ

နေနိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်းတို့လို တောကြီးတွေ ကျော်ဖြတ်ပြီး မြစ်ညာပိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ရပါတယ် အဘရယ်၊ ထာသင်မော် ပြောတာက အဘကို ရေထဲ ဆင်းပြီး ရွှေကျင်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချင်းတွင်းဖျားကို မြန်မြန်ရောက် အောင် လမ်းပြအဖြစ်ပါ”

ထာသင်မော်၊ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့က မည်သို့မည်ပုံ ဇာတ်တိုက် အကွက်ချ လာကြသည်မသိ။ ဤတစ်ခါတော့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ပြီး နား ထောင်နေသော ဟာကာဆိုသူ လူရွယ်ကပါ ဝင်ပြောလာ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆလိုင်းရေ ဦးကာထန်ကို ကျွန်တော်တို့က လမ်းပြ အဖြစ်ပါ၊ ပြီးတော့ ဒီတော ဒီတောင်မှာ ဦးကာထန်က နယ်ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ စကားပြောဆိုလဲ နာဂ၊ မိဆို စကားတွေပါတတ်တော့ သူတို့နယ်ထဲ ရောက်သွားတဲ့အခါ အဆင်ပြေအောင်လို့ပါ၊ ရသမျှဝေစု ထဲက တစ်စုရမယ်၊ ဟိုရောက်သွားရင် ဦးကာထန်က ထင်းရှု၊ ထမင်း ချက်၊ တဲစောင့်ရုံပဲ၊ ရွှေကျင်တာက ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာပါ”

“အေး... မင်းတို့ပြောတာတော့ ငါ မငြင်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ငါနေကောင်းအောင် စောင့်ကြ မယ်ဆိုရင်လဲ မင်းတို့ ရာသီလွန်သွားလိမ့်မယ်၊ ရွှေကျင်တယ်ဆိုတာ သုံးလေးလပဲ အချိန်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မိုးကျလို့ ချင်းတွင်းရေပေါက် လာပြီဆိုရင် လုပ်ငန်း အလိုလိုရပ်သွားမှာ”

ဦးကာထန် စကားကြောင့် ထာသင်မော်နှင့် အဖော်ပါလာသူတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

ထာသင်မော်ကလည်း သက်မချလိုက်သည်။

ဤသို့ အကြံအစည်နှင့် လာကြစဉ်ကမူ အဘိုးကြီး နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို သူတို့ မသိခဲ့ကြ။ ခုတော့ မည်သို့ လုပ်ကြရပါ မည်နည်း။

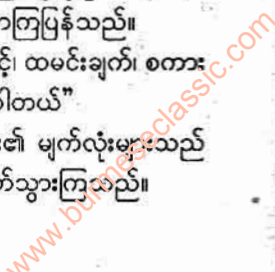
“အင်း... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဦး ဦးကာထန်”

ထာသင်မော် အပါအဝင် ရွှေရွာသွားကြမည့် လူသုံးဦး၏ မျက်နှာ မှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များနှင့် ဝင်းထိန်လာကြပြန်သည်။

“မင်းတို့ပြောသလို လမ်းပြအဖြစ်၊ တဲစောင့်၊ ထမင်းချက်၊ စကား ပြန်သဘောမျိုးကတော့ ငါ့သား လျှံထန်လဲ ဖြစ်ပါတယ်”

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် သူတို့သုံးဦးစလုံး၏ မျက်လုံးများသည် မြားစူးပဟက်ထုနေသော လျှံထန်ဆီသို့ စုပုံရောက်သွားကြသည်။

သူ့နာမည်ပါသော သူ့အဖေစကားကြောင့် လျှံထန်ကလည်း မြားစူးထူနေရာမှ သူတို့ဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“ကောင်လေးက ငယ်ငယ်လေးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘသားက ဖြစ်ပါ့မလား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ . . ဒီကောင်က ငါနဲ့ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်သား ကတည်းက ချင်းတွင်းဖျား သွားနေတဲ့အကောင်၊ မနှစ်ကနွေဆို ငါနဲ့ ကုလားပြည်ဘက်တောင် သားအဖနှစ်ယောက် သားမွေးတွေ သွားရောင်း ကြသေး၊ မင်းတို့ သူ့သာ ခေါ်သွားကြ၊ နာဂ၊ မိဆိုစကားလဲ ဒီကောင် တွမ်းပါတယ်၊ သူ့အမေကလဲ မိဆိုအနွယ်ထဲကပဲ၊ ငါ ကုလားပြည်မှာ သားမွေးသွားရောင်းရင်းက အကြောင်းပါကြတာ”

“ဟ . . . အဘ၊ ကျွန် . . . ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး”

လူစိမ်းတွေနှင့် တောထဲတောင်ထဲ မလိုက်ချင်သော လျှံထန်က ချက်ချင်း ကန့်ကွက်စကားဆိုသည်။

“လိုက်သွားပါ သားရေ၊ ငါ့သား မပင်ပန်းပါဘူး၊ သူတို့ကို ထမင်း ချက်ပေးရုံ ဟင်းရှာပေးရုံပါ၊ လမ်းကတော့ ငါ့သား ကျွမ်းပြီးသားပဲ၊ ခုလော လောဆယ် အဘ နေမကောင်းတာ၊ ဆေးဖိုးဝါးခ သူတို့ ပိုက်ဆံပေးထား ခဲ့ကြမယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ထာသင်မော်၊ ပြီးတော့ ရွှေတွေရရင် ဝေစုလဲ တစ်ဝက်ရ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီလေးရာ၊ အခုလောလော်ဆယ် မင်းအဘကို ဆေးဖိုးဝါးခ အစ်ကိုတို့ ငွေငါးရာ ပေးထားခဲ့မယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ မင်း မပင်ပန်းပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . လိုက်သွားလိုက်ပါ လူလေးရယ်၊ ထာသင်မော်က အဘမိတ်ဆွေကောင်းပါ၊ ကုပွန်ရွာကလေ”

လျှံထန်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။

လျှံထန်သည် သူ့အဖေ၏ စကားကို ဘယ်သောအခါမျှ နှစ်ခွန်း သုံးခွန်း ပြန်ပြောလေ့ မရှိပေ။ သူသည် သူ့အဖေအား တစ်ခွန်းသာပြန် ပြော၏။

တစ်ခွန်းပြော၍ မရလျှင် သူ့အဖေ၏သဘောကျ ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်တတ်သူ လူငယ်ပင်။

ဤသည်မှာလည်း မုဆိုးလေးပီပီ တောစကား တောဟောက် ဆိုသလို တစ်ခွန်းသာပြောသော အလေ့အကျင့် ပါနေပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အဖေအား ငွေငါးရာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ထုတ်ပေးနေသော ထာသင်မော်၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ သူသည်

အလွမ်းကန္တာ တောကန္တာ

ထာသင်မော်တို့နှင့် မလွဲမသွေ လိုက်ရပေတော့မည်ဆိုသည်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“အေး... မင်း အဆင်သင့်သာ လုပ်ထား၊ မနက်ဖြန်ခါ ငါတို့ လာခေါ်မယ်”

ထာသင်မော်တို့ကလည်း ဤမျှသာပြောပြီး စိတ်ချယုံကြည်စွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ရွှေရှာသွားရန်ဆိုသောအလုပ်မှာ တစ်ရက်စောလေ၊ တစ်ရက် အကျိုးရှိလေ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၄)

အောင်းလောင်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်၏ တောင်ပံအောက်ဘက်မှ ဝါးကျည်တောက်တစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ကျည်တောက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို နှီးကြမ်းဖျာပေါ် မှောက်သွန်ချလိုက်၏။ ကျောက်ချပ်နှစ်ပြား ထွက်ကျလာသည်။ ဤ ကျောက်ချပ်နှစ်ပြားသည် မီးခတ်ကျောက်ဖြစ်လေသည်။ ဤကျောက်ချပ်နှစ်ပြားကို ရိုက်ခတ်၍ ထွက်လာသော မီးပွင့်မီးပန်းများကို ဝါဂွမ်းနှင့် ကူးယူရသည်။

မီးပွတ်မှာ နှီးကြောဝါးပြားကို ပြုလုပ်ထားသော ညှပ်ဝါးခြမ်းနှစ်စိတ်ဖြစ်သည်။ ဤ ညှပ်ဝါးခြမ်းနှစ်စိတ်ကို အကြောချင်းပွတ်က ပူပြီး မီးဖွားထွက်လာတတ်သည်။ ဝါဂွမ်း မီးကျွမ်းက သစ်ပြာခွက်နှင့် မီးကူးထူရသည်။ သစ်ပြာခွက်မှသစ်သားကို တစ်လက်မလောက်အနက်ထွင်း၍ မီးကျွမ်းပြာအပြည့်ထည့်ထားရသည်။ ထို မီးကျွမ်းပြာပေါ်က ဝါးကြောနှစ်ခုကို ပွတ်၍မီးကူးယူရသည်။

ဓာတ်မီးခြစ်၊ ယမ်းမီးခြစ်တို့ကို အသုံးမပြုဘဲ ခရီးသွားရာ၌ မီးခတ်မီးပွတ်တို့ကို အသုံးပြုခြင်းမှာ သူတို့အရပ်သည် တောခေါင် တောင်ဖျားကျ၍ ဓာတ်မီးခြစ်၊ သစ်သားမီးခြစ် ရှားပါးသည်။ ဓာတ်ဆီဆိုသည်မှာ လည်း ဝယ်ရဖို့ မလွယ်ပေ။ အခက်အခဲ ရှိလေသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဓာတ်မီးခြစ်၊ သစ်သားမီးခြစ်တို့သည် ဥတုသုံးပါးမခံပေ။ လေတိုက်လျှင် ညှိထွန်း၍ မရသလို ကျောက်ကုန်၊ ဓာတ်ဆီတုန်၊ ဘီးချော်နှင့် မီးမလိုက် ဖြစ်တတ်သည်။ ရေစိုသွားလျှင်လည်း ထွန်းမရ ခြစ်မရ ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယမ်းမီးခြစ်၊ ဓာတ်မီးခြစ်တို့ကို အသုံးမပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးခတ် မီးပွတ်တို့ကမူ သူတို့၏ ဘိုးစဉ်သောင်းဆက် ရိုးရာအသုံးအဆောင်ဖြစ်လေသည်။

တောထဲ တောင်ထဲ ရာသီဥတုမရွေး သွားလာနေသော မုဆိုး တစ်ယောက်အနေကမူ ရိုးရာသဘာဝ မီးခတ်မီးပွတ်ကိုသာ အားကိုးလေ သည်။ အကယ်၍ မီးခတ် မီးပွတ်တစ်ခုခု ပြေးရင်းလွှားရင်း သွားရင်း လာရင်း ပျောက်ဆုံးသွားလျှင်လည်း ဆုံးရှုံးမှုကာလတန်ဖိုးက မများပေ။ နောက် မီးခတ်မီးပွတ်တစ်ခု မြန်မြန်ရရန်လည်း လွယ်ကူလေသည်။ ကျောက်တောင်တစ်တောင်တောင် တွေ့လျှင်၊ ဝါးတော တစ်တောတော တွေ့လျှင် မီးခတ်မီးပွတ် ဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံထန်သည် ဝံ့ရေလွယ်အိတ်ကြီးကို ဖြုတ်၍ ဖုတ်ဖက်ခါသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် မီးငြိမ်းသွားသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွားသည်။

လျှံထန်သည် အမှောင်ထဲတွင်ပင် စမ်းသွား၍ ခေါင်းရင်းနံရံမှ ဝါးကျည်ထောက်တစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ဝါးကျည်တောက်ထဲမှ ပျားဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ဆွဲနုတ်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။ မီးခတ်ကျောက်ရှိရာသို့ ပြန်မသွားဘဲ လွယ်လွယ်ပင် ဖယောင်းတိုင်ညှိရန် အောက်သို့ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အရပ်တွင် အိမ်ပေါ်၌ မီးထွန်းရန်ဆို၍ ပျားဖယောင်းတိုင်နှင့် ကညင်ဆီမီးတိုင်တို့သာ ရှိသည်။ လသာမီးအိမ်၊ ရေနံဆီမီးခွက်၊ လက်ဆွဲ ဓာတ်မီးတို့ မရှိ။ လျှပ်စစ်မီးဆိုသည်မှာတော့ ဝေလာဝေးပင်။

ပျားဖယောင်းတိုင်မှာ ပျားဖွပ်၍ရသော ဖယောင်းဖြူများကို စုထား ရသည်။ ရသမျှ ဖယောင်းများကို ရေနွေးပူထဲ ထည့်၍ အချေးအမှိုက်ဖယ် ပစ်ရသည်။ အချေးအမှိုက်ဖယ်ပြီးသောဖယောင်းကို ဝါးကျည်တောက် ကြီးကြီးနှင့် ကျိုချက်ရသည်။ ပျားဖယောင်းအားလုံး အရေ သွက်သွက် ပျော်ပြီးသောအခါ ဝါးလုံးလေးတွေကို အဆစ်တစ်ဖက်ဖြတ်ပြီး အလယ် အူကြောင်းတွင် ချည်မျှင်မီးစာထည့်ထားရသည်။ ပြီး ဝါးဆစ်ထဲ ပျားဖယောင်းရည်လောင်းချလိုက်ရ၏။ ပျားဖယောင်းရည်အပြည့် လောင်းထည့် ထားသောဝါးဆစ်လေးကို အအေးခံထားရသည်။ ဝါးဆစ်လေး အေးသွား သောအခါ ဝါးဆစ်လေးကို ဓားနှင့် ခွဲလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ညီညာလှပ သောပျားဖယောင်းတိုင်လေး ဖြစ်လာလေသည်။

ကညင်ဆီဖယောင်းတိုင်ကိုမူ ဤသို့ ကရိကထခံ၍ လုပ်လေ့ လုပ်ထ သိပ်မရှိကြပေ။ နွေလနေပူပြင်းပြီဆိုလျှင် ကညင်ပင်များ အခွံတွဲ ကြောင်း၊ အက်ကြောင်း သို့မဟုတ် ဓားနှင့် ခုတ်ထားသော နေရာများမှ အဆီတွေ ထွက်လာတတ်သည်။ ထိုကညင်ဆီတွေ ယူ၍ အပြားလုပ်ကာ အလယ်တွင် ချည်ကြိုးထည့်၍ လိပ်လုံးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကညင်ဆီ ဖယောင်းတိုင် ဖြစ်လာသည်။

ပျားဖယောင်းတိုင်နှင့်စာလျှင် ကညင်ဆီဖယောင်းတိုင်မှာ ပေါများသည်။ ညော်နံ့ပြင်းသည်။ မှိုင်းခိုးတို့ အစွဲအထင်း များသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်တွင် သိပ်မထွန်းကြပေ။ မီးတုတ်၊ မီးရှူးအဖြစ်သာ ခရီးသွားလာရာ၌ သုံးကြ၏။ သာရေးနာရေးရှိသောအခါတွင်မူ မြေတွင် စိုက်ထူ၍ ထွန်းတတ်ကြသည်။

ပျားဖယောင်းတိုင်မှာ မီးညှိထွန်းထားချိန်တွင်လည်း အနံ့မွှေး၍ မီးတောက်မီးလျှံတို့ကလည်း လှပလေသည်။ ထို့ကြောင့် လျှံထန်တို့အရပ်တွင် ပျားဖယောင်းတိုင်များကို ဧည့်ခံပွဲများ၌ပင် အမြတ်တနိုး ထွန်းညှိတတ်ကြ၏။

လျှံထန်သည် ပျားဖယောင်းတိုင်ကို ညှိထွန်းကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

ပျားဖယောင်းတိုင်ကို ဝါးကျည်တောက်တစ်ခုပေါ် စိုက်ထူညှိထွန်းရင်း ဝံသားရေလွယ်အိတ်ကြီးတွင် အပေါက်အပြဲ ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ လေးနှင့်မြားဘူးတို့ကို ဖြုတ်သည်။ လေးကိုင်းကို ဆွဲဆန့်၍ တဆဆလုပ်ကြည့်သည်။ မြားဘူးထဲတွင် မြားအချောင်းရေတို့ကို ရေတွက်၍ မှတ်သားသည်။

ညသည် တစ်စစ နက်ရှိုင်းလာသည်။ ခွေးအတွေ့ အူမြည်သံကိုပင် ခြားရတော့။ သူတို့ ဤမျှ ခြေသံလုံနေကြပြီဆိုလျှင်တော့ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင် စိုက်ခင်းတစ်ခင်းခင်းကို ဖျက်ဆီးစားသောက်ရန် ခွေးအတို့ ကြံစည်နေကြလေရောမည်။

လျှံထန်သည် ဝံသားရေလွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ထည့်နေ၏။ သူ့အဖေ၏ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သံကို အိမ်အောက်မှ ကြားမိလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်လာသောအခါ အိမ်တောင်ဘက် တောင်ကြားချောင်းမှ ရေစီးသံများကိုပါ ကြားလာရလေသည်။

အခန်း (၅)

စိတ်စောနေသဖြင့် အိပ်ရာက အစောကြီး နိုးလာသည်။ မိုးလင်း ကြက်တွန်ကျသံကို ဦးဆုံး နားထဲကြားမိ၏။ ထထိုင်လိုက်သည်။ အိမ် အောက်ဆင်းလာပြီး ကြက်ပတင်းကို ဦးဆုံးကြည့်သည်။ တစ်ပတ်ခန့်သာ ရှိသေးသော ကြက်ပေါက်ကလေးများသည် သူ့အမေ၏ ရင်အုပ်အတောင် ကြားထဲမှ စိစိ စိစိ မြည်နေကြသည်။ ကြက်ကလေးသားအမိကို မြင်သော အခါ အမေ့ကို သတိရနေသည်။

အမေသည် ဤသို့ပင်အစောကြီးထံ၍ ကြက်ကလေးတွေကို အစာ ကျွေးတတ်သည်။ ဝက်ကလေးတွေကို အစာ ကျွေးတတ်သည်။

ခွေးကလေးတွေကမူ အမေ့အချစ်ဆုံး ဒုတိယသားများပင်။

အမေ ဆုံးပါးသွားသည်မှာ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ် ရှိလေပြီ။ ရွာတောင် ဘက်ရှိရေပင်ကို ညနေ ရေသွားခပ်ရင်း ကျားကိုက်၍ သေခဲ့သည်။ ရွာနား ရေပင်ထိ လူကို လာချောင်းကိုက်သော ကျားကို နတ်ကျားဟုဆိုကာ မည်သူမျှ မသတ်ဝံ့ဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ လွဲယန့်အမေ့ကို ကိုက်သောကျား သည် ရွာနီးချုပ်စပ် တစ်ဝိုက်တွင်လည်း လူပေါင်း လေးငါးယောက်ကို ကိုက်သတ်စားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ လူကလွဲလျှင် ဘာတိရစ္ဆာန်တို့မျှ မကိုက်။ အလွန်ထုံ၊ အလွန်အသော နွားနောက်များကိုပင် မကိုက်ဘဲ လူကိုချည်း ကိုက်သောကျားကို ရွာနီးပတ်ဝန်းကျင်က နတ်ကျားဟု သမုတ် ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ သတ်ဖြတ်ရန် မကြိုးစားခဲ့ကြ။ လေသံပင် မဟုတ်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ထို ကိုးတောင်ကျားကြီးသည် အမေ့ကို နောက်ဆုံး ကိုက် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျားကို အဖေက ကလွဲစားချေခဲ့သည်။ တိရစ္ဆာန် ပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်လာခဲ့ရာတွင် ဤကျားကို သတ်ရတာလောက် တစ်ခါမျှ ကျေနပ်ပီတိ မဖြစ်ဖူးဟု အဖေသည် ယနေ့ထိ ကြုံးပါးတတ်သေး သည်။

အမေအား ရေပင်နားတွင် ကိုက်သတ်လိုက်သော ကျားဆိုးကြီးသည် ရေပင်နား၌ပင် ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးကို စားသွားသည်။ ရွာသားများနှင့် တောထဲက ပြန်လာသော အဖေတို့ သွားရှာကြသောအခါ အမေ၏ ခါးအထက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းကိုသာ တွေ့ကြရတော့သည်။ အဖေသည် ကျားကြီးကို သတ်မည်ဟု ကြုံးဝါးသည်။ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းသာကျန်သော အမေ၏အလောင်းကို တောတိုက်လေသည်။

တောတိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ အမေ၏မျက်နှာကို သနပ်ခါး လိမ်းကျံသည်။ ပန်းပန်သည်။ ဆီထည့်သည်။ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်၍ ညအခါ၌ လင့်စင်ထိုးကာ ကျားကြီးအလာကို စောင့်ရသည်။

အဖေသည် သူကြီးတောင်မင်းကိုပါ ခေါ်၍ လင့်စင်ပေါ်က စောင့်နေသည်။ ကျားလာသောအခါ ပက်လက်လှန်ထားသော အသေကောင်ကို မစားမီ ပုတ်ကစားသည်။ ပြောင်းပြန်မှောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နတ်စီးနေသော အမေအသေကောင်ကို ဆွဲမှောက်၍မရဟု ဆိုသည်။ ကျားကြီးက မာန်ဖီကြုံးဝါးပြီး အမေလည်ပင်းကို ကိုက်လိုက်သောအခါ အမေသည် ကျားကြီးလည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အဖေနှင့် သူကြီးတို့ရှိရာ လင့်စင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်ဟု ဆို၏။

အမေ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ မော့ကြည့်သော ကျားမျက်လုံးနှစ်လုံးကြားကို အဖေသည် သေနတ်နှင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကျားသည် တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီးနောက် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပြန်ကာ သေလေသည်။

ဤသည်တို့ကို တစ်ဆင့်စကား ကြားဖူးသော လျှံထန်သည် အဖေအားမေးဖူးသည်။ အမေအား တောတိုက်သည်ဆိုသော နည်းလမ်းပညာကိုပေးပါရန် တောင်းဆိုဖူးသည်။ သို့သော် အဖေကမူ ရယ်၍သာ နေ၏။ နည်းလမ်းကို မပေး။

ဤမျှတန်ဖိုးရှိသော နည်းလမ်းကို လျှံထန် လိုချင်သည်။

ထို့ကြောင့် အမြဲပူဆာသည်။

သူ ပူဆာလွန်းမက ပူဆာသောအခါ အဖေက ပြောသည်။

“ဘာနတ်တိုက်တာ ညာနတ်တိုက်တာမှ မဟုတ်ဘူး၊ သေပြီးသားလူကို နတ်တိုက် တောတိုက်လို့လဲ အသက်မဝင်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လှည့်စားတဲ့နည်းနဲ့ သူကြီးကို လိမ်ပြောပြီး လိမ်ခေါ်ခဲ့တာ၊ အဘယ်တစ်ယောက်တည်း သေနတ်တစ်လက်တည်းဆိုတော့ စိတ်မချရလို့ သူကြီးကတော့ တကယ်ထင်လို့ သူ့ခမျာကြောက်လန့်ပြီး ကျားကြီးမော့အကြည့်

မှာ သေနတ်တောင် လွတ်ကျသွားတယ်။ အဘကတော့ မင်း အမေစိတ်နဲ့ ကျားကြီးရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်ရတာ လက်တွေ့ လွန်းလို့ ရင်ထဲတောင် တုန်သွားတာပဲ”

“အမေက အသက်ဝင်လာပြီး အဘတို့ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြ တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လူလေး ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကျွန်တော်က သူ့ကြီးပြောသလို အမေ အသက်ပြန်ဝင်လာတယ် လို့ထင်တယ် အဘ”

“ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ လူလေးရယ်၊ ကျားကြီးက မင်းအမေလည်ပင်း ကိုတအားကိုက်လိုက်တော့ အကြောအခြင်တွေဟာ ဆွဲဆန့်လိုက် သလို ဖြစ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကျားကလဲ သေချင်တော့ လန့်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဘက မုဆိုးပဲ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ဘယ်လက်လွတ်ခံပါ့မလဲ၊ လူလေးလဲ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ အဆွေခင်ပွန်းဆီမှာ အကြိမ်အရာအထောင်ရှိပေမယ့် ရန်သူ့ဆီမှာ တစ်ခါ ပဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အလွတ်မခံရဘူး မှတ်ပါ”

သူ့အဖေက ဘယ်လိုပင်ပြောပြော လျှံထန်သည် ယနေ့ထိ မယုံ ချင်သေး။ သူ့အမေအလောင်းကို တောနတ်တိုက်၍ ကျားကြီးကို ပစ်သတ် လိုက်သည်ဆိုသော သူ့ကြီး၏စကားကိုသာ လျှံထန်က ယုံချင်နေသည်။

သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် . . . အစွဲအလမ်း အမှောင့်ပယောဂ စသည်တို့ကိုသာ ပုံပြင်သဖွယ် ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် အပြောများကြလေရာ အစွဲအလမ်းတွေမှာ ယနေ့အထိ သူတို့စိတ်ထဲ၌ ငြိတွယ်နေတုန်းပင် တည်း။

ထာသင်မော်တို့အလာကို စောင့်ရင်း သားအဖနှစ်ယောက် ရေနှေး ကြမ်းသောက်ကြသည်။ နွေဦးလပင် ဖြစ်သော်လည်း အပြင်တွင် ဆီးနှင့် တို့ကား ပိန်းပိတ်နေလေသည်။ နှင်းမကွဲတတ်သေး။ အချမ်းမပြေသေး။ ထာသင်မော်တို့လည်း ပေါ်မလာကြသေး။

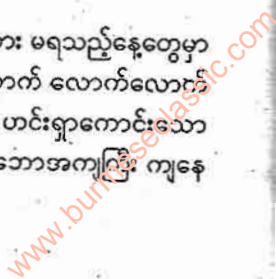
အခန်း (၆)

ရွှေကျင်ရန် ခပ်ခွက်၊ ကျင်ခွက်တွေနှင့် စားသောက်ရန် ရိက္ခာ စသည်တို့ကို အညီအမျှ ခွဲဝေထမ်းပိုးကာ လျှံထန်၊ ထာသင်မော်၊ ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့သည် ချင်းတွင်းဖျားသို့ ထွက်လာကြသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ညာ၏ ချောင်းလက်တက်တစ်ခုသို့ ရောက်သော အခါ လုံခြုံသော တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုကို စခန်းတဲချရန် ဦးဆုံးရှာဖွေ ကြသည်။ ထိုစခန်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ခရီးဆက်ကြပြန် သည်။ တစ်နေ့ဝင်သွားပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ရွှေ စကျင်ရမည့် စခန်းသို့ ရောက်ကြသည်။ စကျင်သောနေ့၌ပင် သူတို့ထင်ခဲ့ ကြသည့်အတိုင်း ရွှေမှုန်တွေကို ရရှိကြ၏။

ထာသင်မော်၊ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ ချောင်းရေထဲဆင်းပြီး ရွှေကျင် နေကြချိန်မှာ လျှံထန်က ထမင်းဟင်း ချက်ရသည်။ အနီးဝန်းကျင်တွင် ဟင်းရွက်ဟင်းသီးနှင့် အသားဟင်း ရှာရသည်။ တောတောင်ထူထပ်သော အရပ်ဒေသဖြစ်သဖြင့် လျှံထန်လို မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် အသား ဟင်းလျာရှာရသည်မှာ ဘာမျှ မခဲယဉ်းပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ လူလေးယောက်အတွက် အသားဟင်းမှာ ပြတ်သည်ဟု မရှိပေ။ နေ့စဉ် ဖွတ်သား၊ ကြောင်သား၊ ချေသား၊ သမင်သားတို့ကို လှိုင်လှိုင်ပေါပေါ စားကြရသည်။

ဖွတ်သား၊ ကြောင်သား၊ ချေသား၊ သမင်သား မရသည့်နေ့တွေမှာ အနည်းဆုံးတော့ ကြက်သားကိုတော့ လူလေးယောက် လောက်လောက် CC စားကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထမင်းချက် ဟင်းရှာကောင်းသော လျှံထန်ကို ထာသင်မော်နှင့်တကွ အားလုံးက သဘောအကျကြီး ကျနေ ကြလေသည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့သည် တစ်ပတ်တစ်ခါမျှ စခန်းတစ်ခုစီပြောင်း၍ ရွှေကျင်ကြ၏။ ဥရုမြစ်ဖျား တက်နိုင်လေ ရွှေရလေလေ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့သည် တစ်စထက်တစ်စ တောနက်မြစ်ညာဖျားကို အဆင့်ဆင့် တက်၍ ရွှေကျင်လာကြ၏။

မြစ်လက်တက် ချောင်းငယ်တစ်ခုကွေ့တစ်နေရာတွင် တစ်ပတ်လောက်အကြာ ရွှေကျင်ပြီးကြသောအခါ ရွှေမှုန်တွေ ရှားပါးစပြုလာ၍ နောက်ထပ်တစ်ဆင့်တက်ရန် ထာသင်မော်က သူ့လူနှစ်ယောက်နှင့် လျှံထန်ကို ပြောပြန်သည်။

“သိပ်တောနက်လာပြီ ဆလင်း၊ အဲဒီတော့ ငါလဲ တောမကျွမ်းဘူး၊ အိန္ဒိယမြန်မာနယ်စပ်လို့ အဘက ပြောဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ မိဆိုတွေ ရှိတဲ့ နေရာဆိုတော့ သွားလို့မကောင်းဘူး၊ အဲဒီမှာနေတဲ့ မိဆိုတွေက ဆိပ်လူးမြား သိပ်ကျွမ်းတယ်လို့လဲ အဘက ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်”

လျှံထန်က ထာသင်မော်၏စကားကို ကန့်ကွက်၏။

“မဆိုပါဘူး လျှံထန်ရာ၊ သူတို့ကို ငါတို့က ဘာလုပ်တာလိုက်လို့ကွာ၊ သူတို့က ရွှေရှာတဲ့အလုပ် လုပ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ အေး သူတို့လုပ်တဲ့ သစ်မွှေးရှာတာတို့၊ ကတိုးလိုက်တာတို့ ငါတို့လုပ်ရင်တော့ စီးပွား ပြိုင်ဖက်မို့ သူတို့က ရန်ရှာချင်ရှာမှာ၊ ခုတော့ သူတို့အလုပ်နဲ့ ငါတို့ အလုပ်ကတခြားစီပဲကွ၊ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

ထာသင်မော်က အပေါ်စီးလေသံနှင့် ပြောလာသည်။

လျှံထန်က ဘာမျှမပြောတော့။ ထာသင်မော်၏ မျက်နှာကိုသာ အကြာကြီး ငေးနေမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ . . . လျှံထန်ရာ၊ ငါတို့နဲ့ သူတို့က တစ်စီးပွားစီပဲ၊ သူတို့ကလဲ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်ကြတော့ပါဘူး၊ ငါတို့နဲ့ နားလည်မှု ရနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့ သစ်မွှေးတွေ မိုးရော်၊ ရေဂျာဘက်ထိ သွားရောင်းကြတယ်လို့ ငါလဲ ကြားဖူးတယ်၊ ခု မိဆိုတွေဟာ မြို့ရောက် ပြည်ရောက် နားမျက်စိ ပေါက်နေကြပြီးနေမှာပါကွာ၊ ဆက်ဆံရေးဆိုလဲ ငါတို့ထက် တောင် တိုးတက်ချင် တိုးတက်နေမှာပါ၊ စိုးရိမ်စရာ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

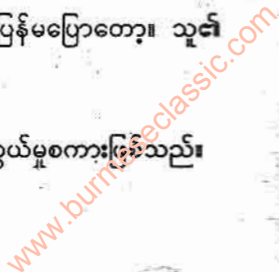
ထန်ဗူးကပါ ဝင်ပြောလာသည်။

လျှံထန်သည် ထန်ဗူးကိုလည်း လုံးဝ ပြန်မပြောတော့။ သူ၏ အကျင့်မှာ ဤသို့ပင် ဝသိပါနေသည်။

တစ်ခွန်းသာ ဆိုမည်၊ ပြောမည်။

သည်တစ်ခွန်းစကားသည် သူ၏ ငြင်းကွယ်မှုစကားဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးပြောသော စကားဖြစ်သည်။

သို့သော် လျှံထန်၏ ထိုစကားသည် ထိုနေ့က အငြင်းစကား မဖြစ်
ခဲ့ချေ။ ဝန်ခံစကား၊ သဘောတူစကား၊ အလိုတူအလိုပါ စကားသာ ဖြစ်
သွားခဲ့ရသည်။

ဤသည်ကို လျှံထန်က မကျေနပ်။ ထို့ကြောင့်လည်း စခန်းပြောင်း
ကြလျှင် သူထမ်းပိုးနေကျဖြစ်သော ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေကို ကောက်
ထမ်း၍ ထာသင်မော်တို့နောက်က လိုက်လာမိသည်။

လမ်းပြအဖြစ်၊ တောကျွမ်းသူ၊ ဒေသကျွမ်းသူအဖြစ် ခေါ်လာကြ
သော လျှံထန်က သူ့နောက် လိုက်လာသည်ကို ထာသင်မော်ကလည်း
ဘဝင်မကူခဲ့။ မပြောသာသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ အငြိုးအတေးတွေတော့
စွန်းထင်းကွက်ထင်လာခဲ့သည်။

လျှံထန်၏ သဘောမှာ သူ၏စကားကို နားမထောင်လျှင် သူသည်
လမ်းပြထုတ်တော့။ နောက်လိုက်သာ ဖြစ်သွားပြီ။ ဤသင်္ကေတကမူ
သူတို့မုဆိုးများ၏ သဘာဝ၊ မုဆိုးတို့၏ သင်္ကေတ။

ဤသည်ကို ထာသင် မော်၊ ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့က လုံးဝမသိ။

စခန်းသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်၍ သုံးရက်လောက်အကြာမှာ ဖြစ်
သည်။ သူတို့စခန်းချနေကြသော နေရာမှာ မိုးတွင်းက ရေရှင်တွေ ရေ
တိုက်စားထား၍ ဂူလိုဖြစ်နေသော ချောင်းကမ်းပါးယံတစ်ခု။

ဤလိုနေရာမျိုးတွင် စခန်းချစမြဲပင်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း များသောဒေသ၌
ဤလိုဂူမျိုးသည် ရှေ့တစ်ဖက်သာ ရန်သူကို သတိထားရ၏။ ကျန်သုံး
ဖက်သည် လုံခြုံပြီးသား၊ စိတ်ချရပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့ဘက်ဂူဝကို
သစ်တုံးကြီးတွေ၊ သစ်ခက်တွေနှင့် ခြံစည်းရိုး အရံအတားလုပ်ပြီး ရှေ့တွင်
နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မသေနိုင်သော ထင်းတုံးကြီးတွေနှင့် မီးမွှေးထားလိုက်
လျှင် တောတိရစ္ဆာန်တို့၏အန္တရာယ်က လုံခြုံပြီး စိတ်ချရပြီးသား ဖြစ်သွား
လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ထိုကမ်းပါးယံဂူထဲ၌ စခန်းချကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

“လျှံထန်”

“လျှံထန်”

မီးဖိုဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေသော လျှံထန်ကို ထာသင်မော်က
အထိတ်တလန့် လှုပ်နှိုးသည်။

လျှံထန်သည် ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်၏။

“ဘာလဲ... ဘာလဲဟင် ထာသင်မော်”

“မင်း... မင်း... မကြားဘူးလားဟင်၊ ဒီအသံတွေက ဘာသံတွေလဲ...”

မီးဖိုဘေးတွင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မျက်နှာအပျက်ပျက် ဖြစ်နေကြသော လူသုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး လျှံထန်စိတ်ထဲက ရယ်ချင်သွားသည်။ အကြောက်လွန်တတ်သော ထိုလူသုံးယောက်ကို အထင်လည်းသေးသွားသည်။

“ဟင်... လျှံထန်၊ ဒီအသံတွေက ဘာသံတွေလဲကွ... ဟင်လျှံထန်”

ထာသင်မော်ကပင် ဒုတိယမို့ ထပ်မေး၏။

တဝေါဝေါအော်မြည်လာသော အသံမှာ သူတို့စခန်းချရာနှင့် ပိုနီးလာသဖြင့် ပို၍ ထိတ်လန့်လာပုံရသည်။

“ရေသံပါဗျ”

လျှံထန်က မီးဖိုဘေး ပြန်လှဲချလိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“ရေသံ...”

လျှံထန်၏အဖြေကို ထန်ဗူးက ပဲ့တင်ပြန်ထပ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မြစ်ညာဖျားမှာ မိုးရွာလို့ ရေကျလာသံပါ၊ ဒီနေရာကို ရောက်လာဖို့ လိုပါသေးတယ်၊ ပြန်အိပ်နေကြပါ”

လျှံထန် စကားမဆုံးခင်ပင် တဝေါဝေါ အော်မြည်လာသော အသံလုံးကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ အလုံးသေးငယ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး လုံးဝပျောက်သွားသည်။

နဒီဝင်္ကီ မြစ်၏အကွေ့အကောက်က ရှည်လျားသည်။ တောကို ပတ်သည်။ တောင်ကို ပတ်သည်။ ပြီးမှ ကွင်းစပ်လယ်တောကို ဖြတ်ပြီး သမုဒ္ဒရာဆီသို့ စီးဆင်းသွားမည့် မြစ်၏အကွေ့အကောက်။ မြစ်ကွေ့တစ်ကွေ့ကို စီးဆင်းလာသော ရေသည် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာတတ်သည်။ အကွေ့အကောက်ဆိုသည်ကလည်း ရေတွက်၍ပင် ရအံ့မထင်။

ထို့ကြောင့် မြစ်ညာတွင် ရွာသွားသော မိုးရေသည် သူတို့စခန်းကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ဆိုသည်ကို လျှံထန်က တွက်ပြီးသား၊ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လျှံထန်သည် စိတ်ချလက်ချ ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ဤလို ရေစီးသံ ရေကျလာသံတွေကို သူသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားဖူးပြီးမဟုတ်ပါလား။

အခန်း-(၇)

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ထားသင်မော်၊ ဟာကာနှင့်ထန်ဗူးတို့သည် မိုးလင်းသည်နှင့် ရွှေကျင် သွားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ နေ့စဉ်လည်း ဤသို့ပင် သွားနေကျ ဖြစ်၏။

ဤသည်ကို လျှံထန်က အထူးအဆန်းလုပ်၍ မေးလာသောအခါ သူတို့သုံးယောက်မှာ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားကြသည်။ ဦးဆောင်လူကြီး ဖြစ်သူ ထားသင်မော်က လျှံထန်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ငါတို့ ရွှေကျင်ဖို့ သွားကြမယ်လေကွာ၊ ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ လျှံထန်”

“ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားတို့ မသွားကြနဲ့ဗျာ”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဟာကာကလည်း အံ့ဩသွားသံနှင့် မေး၏။

“ညက ခင်ဗျားတို့ ကြားလိုက်တဲ့ ရေစီးဟာ နေ့မှန်းမတည့်မီ ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟေ... ”

လျှံထန်စကားကို အားလုံးက အံ့ဩသွားကြပြန်သည်။

“တကယ်ပဲလား လျှံထန်”

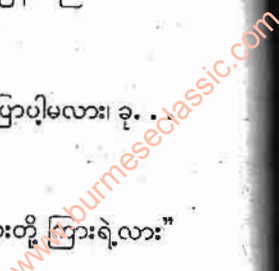
ထားသင်မော်က ထပ်မေး၏။

“တကယ်ပေါ့ဗျ၊ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ပြောပါ့မလား၊ ခု... ”

ရေလာနေသံ ခင်ဗျားတို့ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ရေလာသံ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရေစီးကျလာသံ ခင်ဗျားတို့ ကြားရဲ့လား”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး နားစွင့်ကြသည်။ ဘာသံမျှ မကြားကြ။
“ငါတော့ မကြားဘူး၊ မင်း ကြားလား၊ မင်းကော... ”

ထာသင်မော်က သူ့လူနှစ်ယောက်ကို မေးသည်။ ဟာကာရော
ထန်ဗူးပါ ဘယ်သူကမျှ ကြားသည်မပြော။ ဒီကောင်လေးပြောတာ ရေစီး
လာသံ ကြားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု ထာသင်မော်က လျှံထန်
၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ...

“ငါတို့တော့ မကြားမိဘူးကွဲ့၊ မင်းကြားတယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် ငါကြားတယ်”

လျှံထန်က ပြတ်ပြတ်ပင်ဖြေသည်။
“အဲဒီတော့ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“စခန်းပြောင်းရမယ်၊ ဒီနေရာက မြစ်ကြောင်းရေစီးနဲ့ သိပ်နီးနေ
တော့ ရေလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယခုထိ သူတို့သုံးယောက်က လျှံထန်၏ စကားကို မယုံချင်ကြ
သေးချေ။ သို့သော် ညက ရေစီးလာသံကို သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကြားခဲ့
ကြရသည်။ သူတို့မှာ ထူးထူးခြားခြား မကြားဖူးသော အသံကြောင့် ထိတ်
လန့်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံး အသံကျယ်လာသဖြင့် လျှံထန်ကိုပင် နှိုးခဲ့
ကြရသည်။

တဝေါဝေါ အော်မြည်လာသံကို ခဏမျှသာ နားစွင့်ထောင်ပြီး
လျှံထန်က မြစ်ညာမှာ မိုးရွာ၍ ရေစီးလာသံဟု အတပ်ပြောသည်။ ဤနေ
ရာကို ထိုရေများ မရောက်လာနိုင်သေး။ ပြန်အိပ်ကြဟု ပြောသည်။

တဝေါဝေါအော်မြည်လာသံကလည်း တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်
သွား၏။ လျှံထန်ကသာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ရဲသော်လည်း ညက
သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့ကြ။

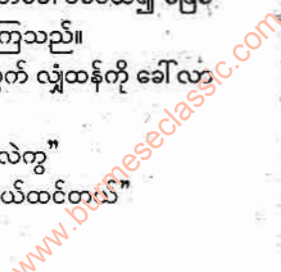
အတွေးကိုယ်စီနှင့် ပျော်လိုက် မပျော်လိုက်နှင့် ကြက်အိပ်ငှက်အိပ်
ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ညက ကြားခဲ့ကြရသော ထိုရေစီးသံ ရေစီးသည် ဤစခန်းသို့
နေမွန်းမတည့်မီ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု လျှံထန်က အတပ်ပြောနေပြန်ပြီ။

ဒေသကျွမ်းသော လျှံထန်၏စကားကို ဤတစ်ခါ ပစ်ပယ်၍ မဖြစ်
ဆိုသည်ကို သူတို့သုံးယောက်စလုံး တွေးမိလိုက်ကြသည်။

သူတို့မှာ ဤလို တောရေးတောင်ရေးအတွက် လျှံထန်ကို ခေါ်လာ
ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ငါတို့ ဘယ်နေရာရွှေ့ကြရင် ကောင်းမလဲကွ”
“ဟိုတောနဲ့ခြေကို ရွှေ့ကြရင် ရေလွတ်မယ်ထင်တယ်”

လျှံထန် လက်ညှိုးညွှန်ပြသော နေရာဘက်သို့ သူတို့သုံးယောက် စလုံး လှမ်းငေးကြည့်ကြသည်။

တောင်ခြေသည် မဲနယ်ရောင်ထ၍ မှိုင်းပျနေသည်။ မြူဆိုင်းနေသဖြင့် တောင်ထိပ်ကိုပင် ဝီဝီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ ဝိုးတဝါး မြင်နေရသော တောင်ထိပ်သည် မြူနှင့် တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲများထဲ တိုးဝင်နေ၏။ အမြင့်မှာ လည်း ဝေသီမြင့်ခေါင်လွန်းသည်။ မြစ်ရှေ့ရှိ တောင်စောင်းတစ်ခုမှာ မြေပြု၍ ကျောက်သားကျောက်ဆောင်တွေ ပေါ်နေသည်။ ကျောက်သားကျောက်ဆောင်အောက်တွင် သစ်တောရှိသည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့သည် လျှံထန် ညွှန်ပြရာ တောင်ခြေသို့ စခန်းရွေ့လာကြသည်။ သူတို့စခန်းအောက်တွင် သဲသောင်ခုံရှိသည်။ သဲသောင်ခုံအဆုံးတွင်လည်း ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ။ ထိုကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကို မြစ်ရေသည် အမြဲမပြတ် စီးခတ်တိုက်စားနေသည်။

“ဒီနေရာမှာ တို့အမြဲနေရမယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် လျှံထန်”

လျှံထန်အကြိုက် ရေလွတ်မည်ဆိုသော စခန်းသစ်တောင်ခြေသို့ ရောက်သည်နှင့် ထာသင်မော်က ပြော၏။

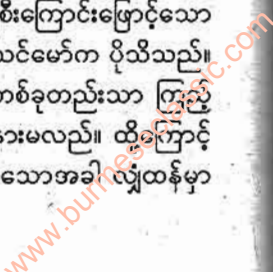
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ. . . ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ဒီနေရာက မြစ်တွေနဲ့ သိပ်ဝေးတယ်၊ ရေစီးလဲ အကွေ့အကောက်မရှိဘဲ တစ်ဖြောင့်တည်းဆိုတော့ ဒီနေရာဘယ်ရွေ့ကျင်လို့ရမလဲ”

ထာသင်မော်ပြောသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ရွေ့ကျင်သော နေရာမှာ မြစ်ကွေ့မြစ်ကောက်ဖြစ်ဖို့ လိုသလို ရေစီးကြောင်း ကွေ့ကောက်ဖို့လည်း လိုသည်။ ရေစီးကြောင်း ကွေ့ကောက်မှ မြစ်ကြောင်းကွေ့ကောက်ပါမှ ရေစီးနှင့်မျောပါလာသော ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်တို့မှာ အကွေ့အကောက်ချိုင့်ဝှမ်းများတွင် ခိုနားတင်ကျန်နေတတ်သည်။

မြစ်ကြောင်းမှာ တစ်ဖြောင့်တည်း ဖြစ်နေလျှင် ရေစီးနှင့် အညာအထက်မှ ပါလာသော ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်တို့မှာ နားခိုရာ မရှိသဖြင့် ရေစီးလာတိုင်း မျောပါသွားတတ်သည်။ မြစ်ဖြောင့်၊ ရေစီးကြောင်းဖြောင့်သော နေရာများတွင် ရွှေကျင်၍မရ။ ဤသည်ကို ထာသင်မော်က ပိုသိသည်။ ပိုကျွမ်းသည်။ လျှံထန်ပြောသည်မှာ ရေလွတ်ရုံတစ်ခုတည်းသာ ကြည့်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေကျင်သောလုပ်ငန်း သူ နားမလည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထာသင်မော်က ရွှေအကြောင်း ပြောလာသောအခါ လျှံထန်မှာ ဘာမျှ ပြန်မပြောတတ်။

“ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား လျှံထန်”
ထာသင်မော်က လျှံထန်၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍
မေး၏။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရွှေရမရတော့ ငါမသိဘူးလေ၊
ငါပြောတာက ရေလွတ်ဖို့ ပြောတာပါ”

လျှံထန်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသည်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဟာကာက အားလုံးကို ရည်ရွယ်၍ မေး၏။

“ရေကျစဲဖို့ ဘယ်နှရက်ကြာမယ်ထင်လဲ လျှံထန်”

ထာသင်မော်၏အမေးကို လျှံထန်က ချက်ချင်း မဖြေသေး။

ရေစီးရှိရာ မြစ်ကြောင်းကို လှမ်းငေးကြည့်နေ၏။

“ဟင် လျှံထန်၊ မင်းအထင် ရေက ဘယ်နှရက်ကြီးမယ် ထင်လဲ၊
ရေကြီးနေရင် တို့ ဘယ်လိုရွှေကျင်လို့ ရမလဲ၊ မိုးတွင်းလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ခဏနေကြပါဦးဗျာ . . . ကျုပ် သွားကြည့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လျှံထန်သည် မြစ်ရေစီးကြောင်းမြှီရာသို့
ပြေးဆင်းသွားသည်။

‘ဒီကောင်လေး ဘာများသွားလုပ်ပါလိမ့်’ ဟု ထန်ဗူး၊ ဟာတာ၊
ထာသင်မော်တို့သုံးယောက်စလုံးက လျှံထန်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

လျှံထန်သည် မြစ်ရေစီးကြောင်းရှိရာ ရေစပ်ထိ ဆင်းသွားသည်။
မြစ်ရေထဲ သူ လက်နှိုက်ကြည့်သည်။ ပြန်ဖော်သည်။ ပြန်နှိုက်ပြန်သည်။

ပြီး . . . မြစ်ညာဘက်သို့ ခဏလှမ်းငေးသည်။

လျှံထန် မြစ်ရေစီးကြောင်းမှ ပြေးတက်လာသည်ကို စခန်းသစ်၌
သုံးယောက်စလုံးက စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲကွ”

လျှံထန် စခန်းပြန်ရောက်သည်နှင့် ထာသင်မော်က ဦးဆုံးမေး၏။

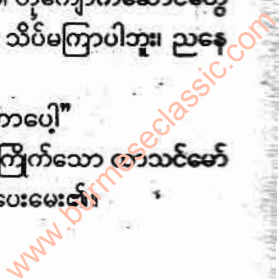
“မြစ်ရေက သိပ်မနွေးဘူးဗျ၊ မိုးရေ သိပ်မများဘူး၊ အများဆုံး ရေစီး
ပြင်းရင် တစ်ရက်ပဲ၊ ရေကတော့ ခုကပင် ကျစပြုနေပြီ၊ ကျုပ် စောစောက

ပြောသလို မွန်းမတည့်မီ ရေစီးသန်လာလိမ့်မယ်၊ ဟိုကျောက်ဆောင်တွေ
တောင် မြှုပ်ရင် မြှုပ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး၊ ညနေ

ကျရင် ရေစဲသွားပါလိမ့်မယ်”

“ရေစဲသွားရင် တို့ စခန်းပြောင်းလို့ ရတာပေါ့”

ယခု ဖြောင်းနေကြသော စခန်းသစ်ကို မကြိုက်သော ထာသင်မော်
ကတော့ စခန်းပြန်ပြောင်း၍ ရှုမရသာ ဦးစားပေးမေး၏။

စခန်းပြန် ပြောင်း၍ ရလျှင် ရွှေကျင်၍ လည်း ရပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြောင်းလို့ မရနိုင်ဘူး၊ မိုးရေစဲမှာက ညနေမိုးချုပ်မှ စဲမှာ၊ ည ဘယ်လိုလုပ် စခန်းပြောင်းလို့ ရမလဲ”

“မနက်ကျတော့ကောကွာ”

“မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ပြောင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

လျှံထန်၏စကားအဆုံးမှာ ထာသင်မော်က သက်မချ၏။

သူတို့သည် တစ်ညတာအတွက် စခန်းသစ်ကို ရှင်းလင်းကြသည်။

လျှံထန် စောစောက ခန့်မှန်းခဲ့သလိုပင် မြစ်ရေတွေမှာ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း တဟည်းဟည်းတဟဲဟဲ အော်မြည်လာသည်။ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ တစ်နာရီလောက်အတွင်းမှာပင် မြစ်ရေစီးသည် အဆမတန် ပြင်းထန်လာသည်။ တဝေါဝေါ အော်မြည်လာ သည်။

စခန်းသစ် ရှင်းလင်းရင်း သူတို့အားလုံးသည် မြစ်ကြောင်းထဲ ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းလာသော ရေအလျဉ်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

မြစ်ကြောင်းကျဉ်းသဖြင့် ရေပြင်မှာ ချက်ချင်း မို့မောက်လျှံတက် လာသည်။ တအိအိ မြင့်တက်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ ရေထဲနစ်မြုပ်ကုန်ကြသည်။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းပင် ရေစီးသည် သဲသောင်ကို နှစ်မြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လျှင်မြန်သော ရေအလျဉ်သည် သဲသောင်စမှ ချုံပုတ်သစ်တောအစသို့ ရောက်လာသည်။ ချုံပုတ်များ ရေထဲရောက်ကုန်သည်။

“ဟင်... လျှံထန်၊ ဒီအတိုင်းသာ ရေကျမြန်နေရင် ငါတို့နေရာ တောင် ရေလွတ်ပါမလားကွ”

အရေးကြုံတိုင်း စိုးရိမ်လွန်တတ်သော ထန်ဗူးက ယခုမှ လျှံထန်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် မေး၏။

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ဒီနေရာတော့ ရေရောက်မလာနိုင်ပါဘူး၊ အတော် ကြာ ပြန်ကျသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ရွာတဲ့မိုးရေဟာ ဒါအကုန် ပါပဲ”

လျှံထန်ကတော့ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

သူများတွေကသာ စိုးရိမ်နေကြသော်လည်း လျှံထန်ကား နံနက် အတွက် စခန်းသစ်တွင် အချက်အပြုတ်ပင် မပျက်။ သူ တာဝန်ယူထားရ သည့် ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို ဝတ္တရားမပျက်ဆောင်ရွက်နေသည်။

“အေးကွ စောစောကသာ တို့ စခန်းမပြောင်းမိကြရင် ခုလောက်ဆို အားလုံး ရေအောက်ရောက်သွားကြပြီ၊ တို့စခန်းလဲ ခုလောက်ဆို ရေနစ်

ရော့မယ်၊ ရေကျတာလဲ မြန်လိုက်တာ၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ချက်ချင်း တစ်ရပ် နှစ်ရပ်မြင့်တက်လာတယ်၊ ပြေးလို့တောင် လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက် ရေကျမြန်တာ ငါတော့ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ ကြောက်စရာပဲ”

ဟာကာက ရေစီးကို လှမ်းကြည့်ကာ အမှန်အတိုင်းပြောနေ၏။ လျှံထန်ကတော့ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့။ နံနက်စာ ထမင်းဟင်းကျက်လျှင် ထမင်းစားကြရန်ကိုသာ ဆော်သြလိုက်သည်။

နေသုံးဦးခတ်လောက်မှာ မြစ်ရေ စ၍ ပြန်ကျသည်။ သို့သော် စောစောက ရေလျှံစီးကျလာသလို မမြန်။ တအိအိ တရွေ့ရွေ့သာ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ထမှာ မြစ်ရေက ပုံမှန်နီးနီး စစ်သွားသည်။ ကျောက်ဆောင်အကြိုအကြား၊ သစ်ပင်ချုံဖုတ်များ အကြိုအကြား တွင် တောတိရစ္ဆာန်အသေကောင်တွေကို ညပ်၍တင်၍ တွေ့ကြရသည်။ တောင်ကျရေကို မလွဲမရှောင် မပြေးနိုင်၍ ရေစီးနှင့် မျောပါလာသော တောတိရစ္ဆာန်အသေကောင်များ။

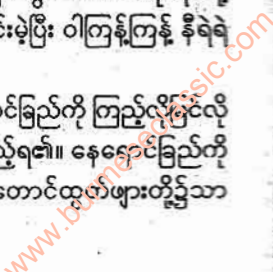
ကျောက်ဆောင်သစ်ပင်များ အကြိုအကြားတွင် ညပ်၍ တင်၍ သေနေကြသော ဆတ်၊ ဝက် အသေကောင်များကို လျှံထန်တို့ ရွှေ့ရွာ အဖွဲ့က ရှာကောက်ကြသည်။ အစိမ်းချက်ပြုတ်စား၍ မကုန်သောအသား တွေကို လှီးဖြတ်၍ ကျပ်တင်ကြသည်။ အခြောက်လှမ်းကြသည်။ သူတို့ အတွက် မရှာမဖွေ မလိုက်မသတ်ရဘဲ ရသော ပုံသကူအသားများ။

မိုးရွာသွားသဖြင့် မြစ်ညာဘက်တွင် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်နေ သည်။ ကောင်းကင်သည် ကြည်စင်သွားသည်။ တိမ်တစ်စ မိုးတစ်ဖွဲကိုပင် ကောင်းကင်တွင် မမြင်ရ။ ဝေးလံသော အရပ်မှ ဝေသီမြင့်ခေါင်သော တောင်တန်းကြီးများကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

မြစ်ညာဘက်တွင် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်နေသော်လည်း သူတို့ လက်ရှိစခန်းချနေကြသော ဒေသတစ်ဝိုက်ကမူ စိုထိုင်းမှိုင်းမှုန်နေသည်။ တောင်တိုင်းလိုလို မှိုင်းမှိုင်းယုယု ရှိနေကြသည်။ တောင်တိုင်းလိုလို မြူတို့ ဆိုင်းနေသည်။

ဝေသီမြင့်ခေါင်သော တောင်ထွတ်ဖျားများတွင် တိမ်သားမိုးရိပ်တို့ အုံ့ဖွဲ့နေကြသည်။ နေလုံးသည် အရောင်အဆင်းမဲ့ပြီး ဝါကြန့်ကြန့် နီရဲရဲ ဖြစ်နေသည်။

ကြည်လင်သော ကောင်းကင်နှင့် နေရောင်ခြည်ကို ကြည့်လိုမြင်လို လျှင် မြစ်ညာဘက် ဝေးဝေးမြင့်မြင့်ကို လှမ်းကြည့်ရ၏။ နေရောင်ခြည်ကို ဝေးလံသော ဝေသီမြင့်ခေါင်သောတောင်ထိပ်တောင်ထွတ်ဖျားတို့၌သာ မြင်ရသည်။

သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့မှာ ရာသီဥတု ကောင်းမည်ထင်ရသော
မြစ်ညာဘက်သို့ စခန်းပြောင်းလာကြသည်။

အမှန်က မြစ်ညာဘက်၏ ရာသီဥတုမှာလည်း မိုးရွာပြီးစ ကြည်
လင်နေ၏။

သုံးလေးရက်ပင် မကြာ၊ ပြန်၍ မိုင်းယုမုန်ဝါးလာလေသည်။

အခန်း (၈)

စခန်းသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ဤစခန်းကို ထာသင်မော်က စိတ်တိုင်းမကျ။ မြစ်ကွေ့က ပြေလွန်းသည်။ ကွေ့ရုံ ကွေ့နေသော မြစ်ကွေ့၊ ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်တို့ နားရန် ခိုရန် နည်းနိုင်သောနေရာ။ လျှောပြေသော မြစ်ကွေ့တွင် သဲသောင်နှင့် ရေစီးကြောင်းက အလှမ်းဝေးသည်။ တဲစခန်းလုပ်ရန် နေရာအကွက်အကွင်း ကျသော်လည်း တစ်ပတ်မပြည့်ခင် ပြောင်းရရွှေ့ရမည့်နေရာဟုထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာကို ထာသင်မော်က မကြိုက်ချေ။

သို့နှင့် ထာသင်မော်နှင့် ထန်ဗူးတို့သည် တစ်မနက်မှာ သေနတ်ဆွဲ၍ မြစ်ညာဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ အမဲပစ်ရန်နှင့် စခန်းသစ်ရှာရန်ဟု ပြောသွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လျှံထန်၏ တောလိုက်ကောင်းသော ခွေးလိမ္မာကိုလည်း ခေါ်သွားကြ၏။

စခန်းတဲသစ်တွင် ဟာကာနှင့် လျှံထန်တို့ ကျန်ရစ်ကြသည်။

သူတို့ထွက်သွားပြီး နေ့မွန်းမတိမ်းမီ မြစ်ညာဘက်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရသည်။

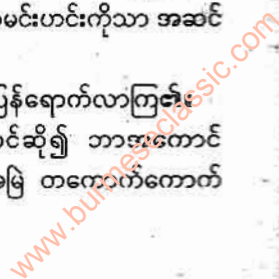
“တောဝက်ပဲလား၊ ချေပဲလား၊ ဆတ်ပဲလား... တစ်ကောင်ကောင်တော့ ကိန်းသေပြီကွ၊ ထာသင်မော်က သိပ်လက်ဖြောင့်တာ”

ဟာကာက သေနတ်သံကို နားစွင့်ရင်း ပြော၏။

သူတို့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိသေးသော လျှံထန်က တော့ ဘာမျှ ပြန်မပြောလိုက်ပါ။ ညမနက်စာ ထမင်းဟင်းကိုသာ အဆင်သင့်ချက်ထားလိုက်သည်။

မကြာခင် ထာသင်မော်နှင့် ထန်ဗူးတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

သူတို့ဆီတွင် တောကောင် အမဲကောင်ဆို၍ ဘာအကောင် ဗလောင်မျှ ပါမလာ။ လူသွားရာနောက်က အမြဲ တကောင်ကောက်လိုက်ပါတတ်သော သူ့ခွေးပင် မပါမလာ။

ထို့ကြောင့် လျှံထန်က ထာသင် မော်ကို မေးရ၏။

“ငါ့ခွေးကော ထာသင်မော်”

“တောထဲမှာ မင်းခွေးနဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ကိုက်ကြတယ်ကွ မင်းခွေးက သေးသေး၊ ဟိုခွေးက ကြီးကြီးဆိုတော့ ဘယ်နိုင်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ကောင်စလုံး သေမလောက် ကိုက်ကြတယ်၊ ငါတို့ ပြေးလိုက်သွားကြ တော့ မင်းခွေးက အောက်မှာ ပက်လက်လန်နေပြီ၊ ခွေးကြီးက မင်းခွေး လည်ပင်းကို တအားခဲထားတယ်၊ ကြာရင် မင်းခွေး သေမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ခွေးကြီးကို ငါ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တယ်”

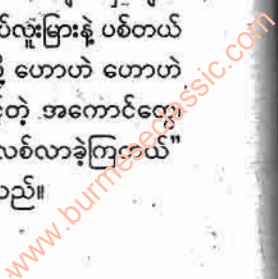
“ဟင်... နို့... ငါ့ခွေးကော”

“မင်းကလဲ ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး”

သူ့ခွေးကို အလျင်စလို မေးနေသော လျှံထန်အား ထာသင်မော်က လက်ကာပြ၏။ ပြီးမှ သူ့စကား ဆက်သည်။

“မင်းခွေးအပေါ်က ဖိကိုက်နေတဲ့ ခွေးကြီးကို ငါတို့ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်လို့ မကြာခင်မှာပဲ လင်မယားလား၊ မောင်နှမလား မသိဘူး၊ ကောင်လေးတစ်ကောင်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ကောင် တို့ဆီ ရောက်လာကြ တယ်၊ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာကြမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ချုံထဲက ချွတ်တရက် ထွက်လာကြတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခွေးသေကြီးကို မြင်တော့ တို့ကို စားတော့ဝါးတော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး သူတို့ခွေးကို ဘာလို့ သတ်ရလဲတဲ့၊ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး မေးတယ်၊ တို့ကလဲ တောခွေးထင်ပြီး သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လို့ မတော်တဆ ထိသွား တာပါ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့စကား သူတို့က ကောင်းကောင်း နားလည်ပုံမရဘူး၊ သူတို့စကားလဲ ငါတို့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး၊ လက်ပြခြေပြပြောတော့ ပြောကြတာပဲ၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့ကို နားမရှင်းဘူး၊ နောက်တော့ သူတို့ခွေးသေကို သူတို့ ထမ်းယူသွားကြတယ်၊ ကောင် မလေးက ခွေးသေကို ထမ်းပြီး ရွှေ့ကသွားတယ်၊ ကောင်လေးကတော့ တို့တို့ မကျေမနပ်နဲ့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် နောက်ကပါသွားတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်လဲ ချုံထဲ ဝင်သွားကြရော မောလို့ ဟောဟဲ... ဟောဟဲ ဖြစ် နေတဲ့ မင်းခွေးကို မြားစူးတစ်စူးလာစိုက်တာပဲ၊ ခွေးက တစ်ချက် နှစ်ချက် သာအော်နိုင်ပြီး သေသွားတယ်၊ ငါ့အထင်တော့ အဆိပ်လွှဲမြားနဲ့ ပစ်တယ် ထင်တာပဲ၊ ခွေးက ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မောလို့ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်ပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတာ၊ သိပ်လက်ဖြောင့်တဲ့ အကောင်တော့ တို့လဲ အဲဒီမှာ ဆက်နေရင် လူပါ မြားမှန်မှာစိုးလို့ လစ်လာခဲ့ကြတယ်”

ထာသင်မော်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောသည်။

ဤသည်ကို လျှံထန်က တွေးမရ။ ထာသင်မော်သည် ဤဒေသ သားတို့၏ အဆိပ်လူးမြားအကြောင်း မသိ၍ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောခြင်း လား။ သို့မဟုတ် လျှံထန်က သူ့ခွေး သေသွားသည်ကို ပြစ်တင်စကား ဆိုလာမှာစိုး၍ အရေးမကြီးသလို၊ အကြောင်းမဟုတ်သလို ပေါ့တိပေါ့ဆ လုပ်ပစ်ခြင်းလား။

မည်သို့ဆိုစေ ဤဒေသသားတို့၏ ဆိပ်လူးမြားအကြောင်းသိသော လျှံထန်ကတော့ ထာသင်မော်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကျောချမ်း သွားမိသည်။ ထိတ်လန့်မိသည်။

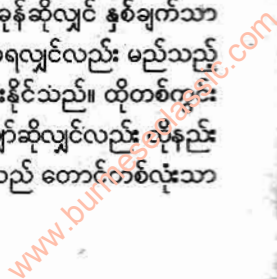
သေသွားသော သူ့ခွေးနှင့် ပတ်သက်၍ လျှံထန်က တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှ ထပ်မံ မပြောလိုက်တော့။ သူသည် မုဆိုးပီပီ စကားအပို ပြောသူ မဟုတ်။ သေပြီးသောခွေး ပြန်ရှင်မလာတော့ဘူးဆိုတာ သူ သိသည်။ စကားပြောနေ၍လည်း အကြောင်းမထူး။ တောထဲတောင်ထဲတွင် စကား များလျှင် အမှားသာပါလာမည်။ အမေးအမြန်း ထူနေ၍လည်း အကြောင်း မထူးတော့။

သူ့ခွေး သေကျန်ခဲ့သည်နှင့် ပတ်သက်၍ လျှံထန်က လုံးဝ စကား မဆက်လာသော်လည်း အတွေးတွေကတော့ မီးခိုးကြွက်လျှောက် သူ ဦးနှောက်ထဲ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

ဤဒေသက တောင်ပေါ်သားများ အသုံးပြုသော မြားဆိပ်မှာ သူတို့ ချင်းတွင်းက မုဆိုးကျော်များပင် မသုံးတတ်သော မြားဆိပ်ဖြစ် သည်။

လေးခွင်ကျ၊ လေးဘက်ထောက်၊ တစ်ဆွေ့ခုန်၊ နှစ်ဆွေ့ခုန်၊ တစ် ကွင်းဖြတ်၊ တစ်တောင်ကျော် စသည်ဖြင့် အခေါ်အဝေါ်များ ရှိသည်။

သက်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်အား လေးခွင်ကျ ဆိပ်လူးမြား နှင့်အခွင်းခံရလျှင် ခြေလေးချောင်းတစ်ချောင်းမှ မမြှောက်နိုင်ဘဲ သေနိုင် ၏။ လေးဘက်ထောက် မြားဆိပ်နှင့် အခွင်းခံရလျှင် ခြေလက်လေးဖက် မြှောက်ရုံသာ မြှောက်နိုင်ပြီး ထိုခြေလက်လေးဖက်တွင် တစ်ဖက်ဖက် မြေပေါ်ပြန်ရပ်သည်နှင့် အသက်ပျောက်နိုင်သည်။ တစ်ဆွေ့ခုန်ဆိုလျှင် မြားဆိပ်ထိပြီး တစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်၏။ နှစ်ဆွေ့ခုန်ဆိုလျှင် နှစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်သည်။ တစ်ကွင်းဖြတ် မြားဆိပ်နှင့် အခွင်းခံရလျှင်လည်း မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါမဆို ကွင်းတစ်ကွင်းသာ ဖြတ်သွားနိုင်သည်။ ထိုတစ်ကွင်း အဆုံးအရောက်မှာ သေတတ်၏။ တစ်တောင်ကျော်ဆိုလျှင်လည်း လိုနည်း လည်းကောင်းပင်။ မြားဆိပ်သင့်သော တိရစ္ဆာန်သည် တောင်တစ်လုံးသာ ကျော်နိုင်လေသည်။

ယခု သူ့ခွေးကို ခွင်းလိုက်သော မြားဆိပ်မှာ လေးခွင်ကျနှင့် လေးဖက်ထောက် တစ်ခုခု ဖြစ်ရမည်။ မြားဆိပ်ထဲတွင် အပြင်းဆုံး မြားဆိပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထာသင်မော်က သူ့ခွေးသည် တစ်ချက်နှစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး သေသွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ထာသင်မော်တို့အတွက် တစ်ချက် သက်သာသွားသည်မှာ သူတို့ ဒေသ၏ကလဲစားချေရမှု ဥပဒေသကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ ကလဲစားချေမှုမှာ ညီမျှသော ကလဲစားချေမှုသာ ရှိ၏။ ဥပမာ... သူတို့၏နွားနောက်တစ်ကောင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်သွားလျှင် ထိုသတ်သွားသူ၏ နွားနောက်ကို လိုက်သတ်ရမှ ကျေနပ်တတ်ကြသည်။

လူလူချင်း၊ တိရစ္ဆာန် တိရစ္ဆာန်ချင်း ညီမျှသော ကလဲစားချေရမှ သူတို့က အထုံးပြေသည်။

အကြွေးဆပ်သည်ဆိုသော အယူအဆရှိကြသည်။

ယခု သူတို့ခွေးကို ထာသင်မော်တို့က သတ်လိုက်ကြသဖြင့် သူတို့ကလည်း ထာသင်မော်တို့၏ခွေးကို သတ်၍ ကလဲစားချေလိုက်ခြင်း၊ အထုံးဖြေလိုက်ခြင်း၊ အကြွေးဆပ်လိုက်ခြင်းပင်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုနေ့က လျှံထန်မှာတော့ တောကောင်း၍ လိမ္မာသောခွေးတစ်ကောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

နမြောစိတ်ကို အောင့်အည်းမျှသိပ်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၉)

“နင့်ခွေးသတ်သွားတဲ့ လူတွေထဲ ငါပါသလား”

လျှံထန်က မိန်းမပျိုလေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သူတို့ ဒေသစကားနှင့် မေးသည်။

“နင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့ချင်းတွင်းက လူတွေ၊ သူတို့စကား ငါတို့သိတယ်”

“သူတို့ခွေးလဲ နင်တို့ သတ်လိုက်တယ်ဆို”

“အေးပ... ငါတို့ခွေး သူတို့သတ်ကြတာကိုး”

မိန်းမပျိုလေးက အမှန်အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောသည်။

“ဒါဆို ကျေရောပေါ့၊ အထုံးဖြေပြီးပေါ့”

“ကျေရောပေါ့” ဟူသော စကားကို ယောင်မှားပြောမိပြီးမှ သူတို့ ဒေသစကားကို အမှတ်ရသည်။ ယင်းကြောင့်လည်း “အထုံးဖြေ” ဆိုသော စကားကို ထပ်ပြောရ၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူတို့က ပြောတယ်”

“နင်နဲ့ သူတို့နဲ့ အတူတူလား”

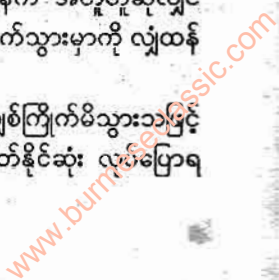
မိန်းမပျိုလေးစကားက တစ်ဆင့်တက်လာပြန်၏။

“ဟင့်အင်း... တခြားစီ... တစ်ဖွဲ့စီ”

အမှန်က လျှံထန် လိမ်ပြောလိုက်ခြင်းသာ။

သူတို့ခွေးကို သတ်သွားသူတွေနှင့် လျှံထန်က အတူတူဆိုလျှင် မိန်းမပျိုလေးက သူ့ကို စကားလက်ခံမပြောဘဲ ထွက်သွားမှာကို လျှံထန် စိုးရိမ်မိသည်။

လျှံထန်မှာ မိန်းမပျိုလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြိုက်မိသွားသဖြင့် စကားကိုပင် ချင်းတွင်းသားသံမပါအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပြောရ သည်။

လျှံထန်သည် သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးနှင့် ဤဒေသတစ်ဝိုက်ကို ယခင် အခါက သွားလာဖူးသဖြင့် ဤဒေသသားများ၏ စကားကို အတော် အသင့်ပြောတတ်နေသည်။

သို့သော် လျှံထန်က မည်မျှ လုပ်ပြောပြော ချင်းတွင်းသံ ပါနေ သဖြင့် မိန်းမပျိုလေးက သူ့ကို “ချင်းတွင်းသား” ဟု အတပ်စွဲသည်။

“တော်တော်ပါးတဲ့ ကောင်မလေး”

လျှံထန် စိတ်ထဲက မိန်းမပျိုလေးကို ချီးကျူးမိသည်။

“နင်တို့က တို့ဆီ ရွှေရှာဖို့ လာကြတာ မဟုတ်လား”

မည်သို့မျှ လိမ်ညာ၍ ပြောမရမှန်း လျှံထန် သိလိုက်သည်။

သို့သော် ကောင်မလေးကို သူ ဖြစ်နိုင်သမျှတော့ လှည့်ပတ်၍ ရင်းနှီးအောင် အကျွမ်းတဝင် လုပ်ချင်နေသည်။

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါကပါး (အဖေ)က ပြောတာပေါ့”

“အင်း... နင့်အဖေက ဘာပြောလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“တို့ဒေသမှာ ချင်းတွင်းသားတွေ ရွှေရှာဖို့ အများကြီး ရောက်နေ ကြတယ်တဲ့”

သူပြောသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ညာထဲတွင် ယခုအခါ ရွှေလာရှာသော အဖွဲ့တွေက ဥရုမြစ်ဖျားတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်နှက်နေ၏။ သို့သော် လျှံထန်တို့အဖွဲ့ လောက်တော့ မည်သည့်အဖွဲ့ကမှ တောနက်မြစ်ညာထဲ မတက်လာခဲ့ကြ သေး။ မြစ်ညာမှာ ရွှေပိုရမှန်းသိလျှင်တော့ မကြာခင် ရောက်လာကြလိမ့် မည်ထင်သည်။

မိန်းမပျိုလေးက ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။

“နင် ပြန်တော့မလို့... ”

“အေး”

“နေပါဦး... ”

“နေဝင်တော့မယ်”

မှန်သည်။

တောင်ခိုးနှင့် မြူတွေကြားတွင် နေဝန်းက ဝါကြန့်နေသည်။

အားနည်းသော နေရောင်ခြည်သည် ပျပျရိပ်ရိပ်သာ ရှိတော့၏။

နာဂတောင်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် မြူတို့ အဖွဲ့စ ပြုလာကြပြီ။

“နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“ငါလဲ ခွေးချစ်တတ်ပါတယ်၊ နင့်ကို ခွေးတစ်ကောင် ပေးချင်လို့ပါ။ ချင်းတွင်းသားတွေ နင့်ခွေးသတ်သွားကြတယ် ကြားရတာ. . ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“တကယ်လား”

ခွေးလေးတစ်ကောင် ပေးမည်ဆိုသဖြင့် မိန်းမပျိုလေး ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

သူတို့အရပ်မှာ ခွေးရှားသည်။ သားရဲပေါသော အရပ်မို့ ခွေးမွေး၍ မဖြစ်ထွန်း။ ဝံကုတ်တာနှင့်၊ ခွေးအ တောခွေးတွေ ဝိုင်းကိုက်တာနှင့်၊ ပြောင်နင်းတာနှင့်၊ မျောက်အုပ် ဝိုင်းလိုက်တာနှင့် ခွေးတွေမှာ သက်ဆိုးမရှည်နိုင်ကြပေ။

ချင်းတွင်းသားတွေ သတ်သွားသော သူခွေးမှာ လီဒိုလမ်းမဘက်က သူကပါး ဆားနှင့်လဲလာသော ခွေးဖြစ်သည်။ လိမ္မာသည်။ လူနှင့် ယဉ်ပါးသည်။ သခင်မှန်းအရှင်မှန်း သိသည်။ လူနှင့် အရှင်သခင်နှင့်မကင်းမကွာ နေတတ်သည်။ အမှန်ကတော့ ဤအရပ်တွင် ခွေးနှင့် တောကောင်လိုက်ရန်ကို မဆိုထားနှင့်၊ လူနှင့်ခွေး ခွာ၍ပင် မရပေ။ လူနှင့်ခွေး ဝေးဝေးခွာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခွေးသည် သားရဲတွင်းထဲ ကျသေရမည်သာ။

ဤအရပ်က တောတိရစ္ဆာန်များအားလုံးသည် ခွေးကို ရန်လိုကြသည်။ ဝံတွေ့လျှင်လည်း ကုတ်၏။ တောခွေး၊ ခွေးအ၊တွေ့လျှင်လည်း ကိုက်သတ်၏။ မျောက်အုပ်နှင့်တွေ့လျှင်လည်း ဝိုင်း၍ အရေခွံဆုတ်တတ်ကြသည်။

ပြောင်နှင့်တွေ့လျှင်လည်း အနင်းခံရမည်။ ပြောင်အုပ်တစ်အုပ် တစ်အုပ်လျှင် အကောင်လေးငါးဆယ် ရှိသဖြင့် ခွေးမှာ ပြေးမလွတ်နိုင်။ ပြောင်အုပ်ထဲကျရောက်မိသောခွေးသည် သားရဲတွင်းထဲ ကျသည်သို့သာ။

“ဟင်. . . နင်ပြောတာ တကယ်လား”

ခွေးလိုချင်နေသော မိဆိုမလေး စကားက ထပ်ဆင့်၍ ပေါ်လာ၏။ လျှံထန်သည် စိတ်ထဲက ပြုံးမိ၏။

အပြုံးကို အပြင်မထုတ်ဖော်ရဲ။ သူပြုံးလိုက်လျှင် ကောင်မလေး မယုံမကြည် ဖြစ်သွားမှာစိုးသည်။

“တကယ်ပြောတာ၊ နင့်ကိုငါ ခွေးလေးတစ်ကောင် ပေးပါ့မယ်”

“ဘယ်တော့ပေးမလဲ”

“ငါ ရွာပြန်ရင် ယူခဲ့ပါ့မယ်”

“နင့်ရွာက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို. . . နန်းခယုဝမှာ”

လျှံထန်က ဥရုမြစ်အကြောဘက် လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

သူတို့ဒေသစကားနှင့် ဥရုကို နန်းခယုဟုလည်း တမင်လုပ်ပြော
လိုက်သည်။

“နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ငါ... ငါ... နာမည်”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါမသိကော”

လျှံထန် ပြုံးလိုက်သည်။

တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်မလေး။ အလည်မလေး။

“နင့်အဖေက နင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဖနူး... တဲ့”

“သမီး... မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခု ခေါ်ပါသေးတယ်၊ နင့်ကို
နင့်အဖေက ခေါ်တာလေ”

ကောင်မလေး၏အပြုံးက သူ့မျက်နှာပေါ် ရုတ်ခြည်းလျှံဖိတ်သွား
သည်။

“ဇာရေ”

“ဇာရေ... တဲ့”

လျှံထန်က ရေရွတ်လိုက်၏။

“နင်က လူလှသလို နာမည်လဲ သိပ်လှတာကိုး၊ အဲဒါကြောင့်
သူနာမည်ပြောရမှာ နှမြောနေတာကိုး... ဟုတ်လား”

“ခွေးကလေးပေးမယ်ပြောလို့ နင့်ကို ငါက ပြောရမှာ၊ ခုတော့
နင်က ငါ့ကိုပြောတယ်၊ နင်တို့ ချင်းတွင်းကလူတွေ အားကြီးစကားတတ်

တယ်၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့...”

ဇာရေက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့လား”

“အေး”

“ပြီးတော့... ပြီးတော့... လိမ်တတ်တယ်၊ ညာတတ်တယ်”

“ငါ မညာပါဘူး၊ နင့်ကို တကယ်ပေးမှာပါ၊ မယုံရင် စောင့်နေပေါ့”

“ဘယ်က စောင့်ရမှာလဲ”

“ဒီကစောင့်ပေါ့”

ဇာရေက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒါ နင်တို့ ယာတောဟောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နင့်သီချင်းသံကြားရရင် ငါ မနေနိုင်ပါဘူး၊ နင့်ဆီ ငါ အရောက် ပြေးလာမှာပါ”

လျှံထန်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး ပြန်ဆက်၏။

“နင့်သီချင်းသံက ငါ့ကို ဖမ်းစားထားပြီလေ၊ နင့်အသံ သိပ်ကောင်း တယ်၊ နင့်သီချင်းလဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ နင့်ရုပ်ကတော့ တောစောင့် နတ်သမီးလေးလားထင်...”

“ဟော... နင် တအားလုပ်ပြောပြန်ပြီ”

“တကယ်ပါ၊ နင့်သီချင်းဆိုသံက သိပ်ကောင်းတော့ ကြက်တွေ ငှက်တွေတောင် နင့်သီချင်းသံကို နားထောင်နေကြလို့ သူတို့အနား ငါရောက်လာတာ မသိကြဘူး၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကြက်ကို ငါ ဖမ်းလာတာ”

လျှံထန်သည် သူ့စောစောက လေးနှင့်ခွင်းပြီး ဝံရေလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ယူလာသော ကြက်သေကောင်ကို ထုတ်ပြ၍ သက်သေထူ၏။

လျှံထန်၏ အလိမ်အညှာ အပြောကို ဇာရေက သိလျက်နှင့် သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

“နင် လေးနဲ့ခွင်းလာတာ ငါသိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင်တို့ ချင်းတွင်းသားတွေ တို့မယုံတာ၊ ငါပြန်မယ်၊ နင်နဲ့စကားပြောရင် ဘယ် တော့ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်က အပိုတွေ အားကြီးပြောတတ်တယ်၊ နင့် စကားနားထောင်နေရင် မိုးချုပ်လို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ကပါးနဲ့ ကဦးက ဆိုလိမ့်မယ်”

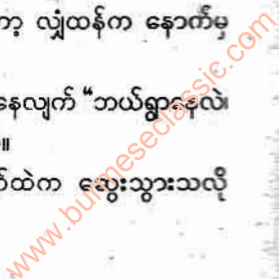
သူ့နွားနောက်သုံးလေးကောင်ကို မောင်းနှင်ကာ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ဖုန်းဆိုးဟောင်းတောထဲ ဝင်သွားသော ဇာရေကို လျှံထန် က မျက်တောင်မခတ် ငေးကျန်ရစ်ရသည်။

ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဇာရေနေသည်မှာတော့ သေချာသည်။

ကပါးနှင့် ကဦးက ဆိုလိမ့်မည်ဆိုသဖြင့် သူ့တွင် အဖေနှင့် အစ်ကို တို့ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သူ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ရွာ၊ ဘယ်ဒေသနေ သည်ကို တိတိကျကျ မမေးလိုက်မိသည်ကိုတော့ လျှံထန်က နောက်မှ နောင်တရမိသည်။

သူက ပြန်တော့မည်ဟု အကြာကြီးပြောနေလျက် “ဘယ်ရွာနေလဲ၊ ဘယ်နေရာလဲ” တိတိကျကျ မေးဖို့ သတိမရမိ။

သူပြန်ဖွဲ့တော့မည် ဆိုသည်ကိုပင် စိတ်ထဲက ဆွေးသွားသလို အားလုံးကို သတိမေ့သွားရသည်။

နှင့်အသံ ကောင်းတယ်၊ နှင့် ရုပ်လှတယ်၊ နှင့်အသံကို ကြက်
တလေး၊ ငှက်တလေးတွေတောင် နားထောင်ပြီး သတိမေ့နေကြလို့ ငါဖမ်း
လာတာ၊ နှင့်ကို ခွေးလေးတစ်ကောင် ပေးပါမယ်။ ဒါတွေကို ပြောတတ်
လျက်နှင့် တကယ့်တကယ် အရေးကြီးသော နေရာကို မမေးမိလိုက်ရ
သည့်အတွက် လျှံထန်မှာ နောင်တရမဆုံး ဖြစ်မိသည်။

ထိုနေ့က လျှံထန်မှာ မိုးချုပ်စမှ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်၏။

လျှံထန် တောထဲက ပြန်လာသောအချိန်မှာ မြစ်ရေထဲ ဆင်း၍
ရွှေသွားကျင်နေကြသော ထာသင်မော်၊ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ပင် စခန်း
ဆီသို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီ။

“ခွေးအတွေ့တောင် အူနေပြီ၊ ခုထိ ထမင်းမချက်သေးဘူး၊ ရှိုးတဲ့
မှပဲ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲကွ၊ ဘယ်သွားနေလဲ”

ညနေစာထမင်းချက်ရန် နောက်ကျရကောင်းလားဟု ထန်ဗူးက
လျှံထန်ကို ကြိမ်း၏။

ထန်ဗူး ကြိမ်းသည်ကို လျှံထန်က ဝမ်းမနည်း။ ထန်ဗူးဆဲသံ၊ ဆိုသံ
အစား သူနားထဲမှာ ဇာရေသီချင်းဆိုနေသံကိုသာ ကြားနေမိသည်။

“ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း ပေါ့တဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ မျက်စိ
လည် လမ်းမှားရင် ဘယ်လိုများ အိမ်ပြန်မလဲ... .

အလိမ္မာလေးရေ... . ငါ့ဆီ လာပါဦး... .

အလိုသိတတ်သူလေးရေ... . ငါ့အနား နေပါဦး... .

ဒီတော့... . ဒီတောင်ထဲ ခုတော့ ငါ တစ်ယောက်တည်း... .

ငါ အိမ်ပြန်ရင် ငါနဲ့အတူ လိုက်မှာလား... .

ငါ့ကို လာပြောပါဦး... .

ငါ့ကို လာကြည့်ပါဦး... .”

ညအိပ်တော့လည်း ဇာရေသီချင်းသံကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်ကြား
နေရသည်။ ဇာရေရုပ်သွင်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်မြင်နေရသည်။

“ဇာရေ၊ ဇာရေ၊ ဇာရေ”

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း “ဇာရေ” ဟူသော နာမည်ကိုသာ ဦးဆုံး
ရေရွတ်နေမိလေသည်။

၁ အခန်း (၁၀)

“ဇာရေး . . .”

“ဇာရေး . . . ရယ်”

“ဝေး . . . ဇာရေး . . . ဇာရေး . . .”

“ဟေး . . . ဘာလို့ ဒီလောက် အော်နေရတာလဲ၊ အိမ်က ကပါးတို့ ကဦးတို့ကြားရင် ငါ့ကို ဆိုနေတော့မှာပဲ”

ဇာရေးသည် ချုံပုတ်ထဲက ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီး ပြော၏။

“နင်က ပုန်းနေတာကို၊ နင့်ကို မတွေ့လို့ ငါက အော်ခေါ်နေတာ” လျှံထန်က ဇာရေးကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ငါကလဲ နင့်ကို မယုံလို့ ပုန်းနေတာ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်ကြသည်။

“ဘာကို မယုံတာလဲ . . . ဇာရေး”

ဇာရေးသည် စကားချက်ချင်း မတုံ့ဖြန်။

သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ငေးနေ၏။

“ဟင် . . . ဇာရေး ဘာလို့ မယုံတာလဲ၊ နင် ငါ့ကိုမယုံ . . .”

“နင် ပြန်မလာတော့ဘူး ထင်တာ”

“ခုတော့ကော ယုံပြီလား”

ဇာရေးက စကားမပြန်သေး။

လျှံထန်၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးငေးလေး ထပ်ကြည့်နေပြန်၏။

“ဟင် . . . ဇာရေး . . . ခုတော့ ယုံပြီလားလို့”

ဇာရေးက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“ငါက နင့်ကိုမတွေ့ရင် တစ်နေ့လုံး အော်ခေါ်နေမှာ၊ နင့်ကပါးကြားကြား၊ နင့်ကဦးကြားကြား၊ ငါ ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူး၊ ငါကြောက်တာက နင်နဲ့ မတွေ့မှာဘဲ၊ နင့်ကို မတွေ့ရရင်လေ ဟောဟိုက တောင်တန်းကြီးတွေ ပြိုကျလာအောင်၊ ဟိုတောတွေ တောမီးကြီးလောင် သွားအောင်၊ ဒီနားက ရေတံခွန်တွေ ခန်းခြောက်သွားအောင် ငါက အော်ခေါ်နေမှာပဲ”
လျှံထန်သည် သူ့ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဖွင့်အန်ပစ်လိုက်၏။
အမှန်လည်း ဟုတ်သည်။

ယခု သူ ဤနေရာသို့ လာရသည်မှာ ဇာရေးကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။
ဇာရေးကို တွေ့ချင်၍ ဖြစ်သည်။
မတွေ့မနေနိုင်၍ ဖြစ်သည်။
ဇာရေးကိုသာ သူ မတွေ့ရလျှင် သူ ကြိုးစားလာသမျှ အချည်းနှီး ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဇာရေးနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ကြပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် လျှံထန်သည် ချင်းတွင်းသို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။
စခန်းက လူတွေကို ဆားသွားယူဦးမည်။
ဆားနည်းနေ၍ဟု ပြောသည်။

“မင်းပြန်ရင် ဆေးလဲ တစ်ကျည်နှစ်ကျည် ယူခဲ့ကွာ”ဟု ဟာကာက ပြောသည်။ ဆေးကျည်မှာ အရက်ဖြစ်သည်။
သူတို့ဆီတွင် အရက်ကို ဝါးကျည်တောက်နှင့် ထည့်သုံးလေ့ရှိ၏။
“အေးကွာ . . . ဒီအရပ်မှာ ဆားနဲ့ခေါင်ရေ ‘ဖ’သောက်ရတာ သိပ် တွက်ခြေမကိုက်ဘူး၊ အရက်ပြင်းပဲ သောက်ချင်တယ်”

ဟာကာကလည်း သူ အရက်ပြင်းသောက်ချင်ကြောင်း ပြောသည်။
ဒီအရပ်မှာ ဆားနဲ့ခေါင်ရေ ‘ဖ’သောက်ရတာဆိုခြင်းမှာ ယခင်က ပြောင်းလာခဲ့ကြသော စခန်းဟောင်းများတွင် နီးရာတောင်ပေါ် ရွာတွေ သွား၍ ဆားနှင့်ခေါင်ရေ စုသောက်ခဲ့ခြင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့က အရက်ပြင်း မှာကြသော်လည်း ထာသင်မော်ကမူ ဘာမှမပြော၊ ဘာမှလဲ မမှာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရွှေမှုန်ရွှေပွင့် တွေကလွဲပြီး ဘာမျှမရှိသလို ပကတိငြိမ်နေသည်။

လျှံထန်သည် သူ့ရည်ရွယ်ချက်နှင့်သူ ချင်းတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်။
သူတို့ရွာကို ရောက်သည်။ သူတို့အိမ်ကို ရောက်သည်။
သူ့အဖေနှင့် တွေ့သည်။
“အဖေ နေကောင်းလား”
“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ မင်း ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ဆားကုန်သွားလို့”

“ဪ. . . အေးအေး”

သူ ထာသင်မော်တို့နှင့် ဥရုဖျားလိုက်လာစဉ်က အိပ်ရာထဲလဲ ကျန်ခဲ့သော သူ့အဖေသည် ယခုတော့ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်နေလေပြီ။ လျှံထန် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ထာသင်မော်တို့ ရွှေတွေကော ရရဲ့လား”

“ရတယ်ပြောတာပဲ၊ အဝတ်အိတ်တွေနဲ့ ထုပ်ထားကြတာတွေ တယ်”

“အေး. . . အေး၊ ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်”

သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးက ဤမျှသာ ပြောသည်။ သူ့သား ဤအလုပ် စိတ်မဝင်စားမှန်း သိသဖြင့် နောက်ထပ် မပြောတော့။

လျှံထန်သည် ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့ မှာလိုက်သော အရက်ပြင်း တစ်ကျည်၊ ဆားအနည်ငယ်နှင့် ခွေးလေးနှစ်ကောင်ကို ယူကာ ချင်းတွင်း သို့ ပြန်တက်လာသည်။ အသွားအပြန် ငါးညအကြာမှာ သူတို့စခန်းကို ပြန်ရောက်လာသည်။

ဆားက နည်းနည်းသာပါပြီး ခွေးလေးနှစ်ကောင်ကို ခေါ်လာသော လျှံထန်အား ထာသင်မော်က မကျေနပ်။ ခွေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်ထဲ အထုံးအထစ်တွေ ရှိနေသည်။

“မင်းက ခွေးနှစ်ကောင်တောင် ဘာလို့ခေါ်လာရတာလဲ”

ခရီးရောက် မဆိုင်းဘဲ ခွေးလေးနှစ်ကောင်ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်၍ ထာသင်မော်က ပြော၏။

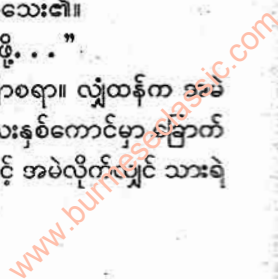
“တောလိုက်ဖို့ ခေါ်လာတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်ခွေးကြီး ခင်ဗျားတို့ကြောင့် သေရတာ”

လျှံထန်က သူ့ခွေးသေရသည်ကို ယခုမှ မကျေနပ်စကား ဆိုလိုက် သည်။

ဤသည်မှာ ယခု သူ့ခေါ်လာသော ခွေးလေးနှစ်ကောင်နှင့် ပတ် သက်၍ ထာသင်မော် စကားမဆက်နိုင်အောင် နှုတ်ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့သော် ထာသင်မော်ပါးစပ်က ဟ၊လာသေး၏။

“ဒီပေါက်စနတွေလား တောလိုက်လို့ ရဖို့. . .”

ထာသင်မော် ပြောမည်ဆိုကလည်း ပြောစရာ။ လျှံထန်က အမဲ လိုက်ရန် ခေါ်လာသည်ဟုပြောသော ခွေးကလေးနှစ်ကောင်မှာ ခြောက် လသားအရွယ် နို့ဦးမည်။ ပြီး ဤအရပ်မှာ ခွေးနှင့် အမဲလိုက်လျှင် သားရဲ တွေလက်ထဲ လှုံ့ပါ အဆုတ်ပါသွားနိုင်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာနားလည်လို့လဲ”

“ဘာကွ”

ထားသင်မော်က လျှံထန်ဘက် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့သဘောမှာ “ဒီကောင်လေး ဆက်ဆံရေး သိပ်ညံ့ပါလား”

ဟူသော သဘော။ သူတို့နှင့် အသက်တစ်ဝက်ခန့် ကွာသော်လည်း တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် မပြောတတ်။ ကျုပ်၊ ငါချည်း ပြောသည်။

ထုံးစံမို့ မပြောသာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ထဲ အချဉ်ပေါက်တတ်သည်။

သူတို့ကမူ ဖားကန်ဘက် အနေများသဖြင့် “ကျွန်တော်” ဟူသော စကားကို ထမင်းစားရေသောက်သလို အလေ့အကျင့်ရပြီးသား။

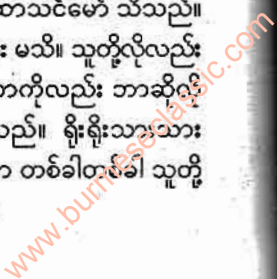
ဤသည်ကို လျှံထန်ကကရုမပြု၊ အမှန်အတိုင်းပြောခြင်းမို့ ကြောက်လည်း လုံးဝမကြောက်။ သူနားမလည်ဘဲ ဝင်စွတ်ပြောနေသည်ကို လျှံထန်စိတ်ထဲကလည်း ချဉ်သွားသည်။

“ခွေးတစ်ကောင် တောကောင်းအောင်၊ အမဲကောင်နောက် လိုက်တတ်အောင် ဒီလို ငယ်ငယ်လေးတည်းက သင်ပေးထားရတာဗျ။ ဒါမှ တောကျွမ်းပြီး အမဲကောင်လိုက်ရာမှာ ပါးနပ်လိမ္မာမှု ရှိတယ်၊ လျင်မယ်၊ တောသွေးဝင်ပြီး ရဲစိတ်ရှိမယ်၊ တောသွေးရဲစိတ် ဝင်ထားတဲ့ခွေးမှ တောတိရစ္ဆာန်ကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ ကိုက်ရဲတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် သေသွားတဲ့ ကျုပ်ခွေး ဘယ်လောက်တောကျွမ်းလဲ၊ ဘယ်လောက် ရဲလဲ၊ ကျားကိုတောင် သခင်ပါရင် မကြောက်ဘူး၊ ပြန်ကိုက်ရဲတယ်၊ သိပ်နုမြောဖို့ ကောင်းတာ၊ တောကောင်းတဲ့ခွေးတစ်ကောင်ရဖို့ လွယ်တယ်မှတ်လား၊ ဒီလို ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်ပေးထားတာတောင် ဝီပေါ ပါမှ ခွေးက တောကောင်းတတ်တာ”

“အေးပေါ့၊ မင်းတို့က ခွေးနဲ့ လုပ်စားတဲ့အကောင်ဆိုတော့ ခွေးစကားပဲပြောတာပဲ၊ ငါတို့တော့ ဘယ်သိမလဲ”

“မသိရင် မပြောနဲ့ပေါ့ဗျ၊ ဒီခွေးနှစ်ကောင် ကျုပ်တောသင်ဖို့ ခေါ်လာတာ”

လျှံထန်နှင့် ဆက်ပြော၍ မဖြစ်ဆိုသည်ကို ထားသင်မော် သိသည်။ သူ့ကို ခွေးပဲပြောပြော၊ ဒီကောင်လေးက နာတတ်မှန်း မသိ။ သူတို့လိုလည်း စကားကို သွယ်ဝိုက်၍ မပြောတတ်။ သူများပြောတာကိုလည်း ဘာဆိုလို့ မှန်းနားမလည်။ အမှန်အတိုင်းသာ ပြောတတ်သည်။ ရိုးရိုးသားသား အမှန်အတိုင်း ပြောတတ်သော လျှံထန်စကားကိုသာ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့မှာ နားထဲ ထော်လော်ကန့်လန့် ကြားတတ်သည်။

လျှံထန်၏ ခွေးရဲ သေသွားရသည်မှာလည်း သူတို့ကြောင့်လို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ထာသင်မော်က နောက်ထပ် ဘာစကားမျှ မပြောတော့။ စခန်းတဲရှေ့က သဲသောင်ကျောက်ဆောင်ဘက် မျက်နှာလှည့်ထိုင်နေ လိုက်၏။

လျှံထန် စကားကလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်နေသည်။

သူ ဘာပြော၍ ရမည်နည်း။

အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင် တောကောင်းလာရန်မှာ ငယ်ငယ်ကပင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးထားရသည်။

တောကောင်တို့၏ အနံ့အသက်၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ ခြေရာသွား လမ်းကအစ အတွေ့အကြုံရှိမှ တောလိုက်ခွေးသည် သားကောင်ကို လိုက် ရဲသည်။

တောလိုက်သော ခွေးကောင်းတို့သည် သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ ဖွတ်၊ ပဒတ် စသည် လူနှင့်မိမိအား အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော သားကောင်များနှင့် ပြောင်၊ ဆင်၊ ကျားသစ်၊ ဝံ၊ တောခွေး စသည် အန္တရာယ်ကောင်၏ အနံ့အသက်ကိုလည်း ခွဲခြားသိတတ်ရသည်။

သို့မှသာ သားကောင်လိုက်ရာတွင် မိမိနှင့် အရှင်သခင်တို့၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၁)

ခွေးလေးနှစ်ကောင်နှင့် ရွာမှပြန်ရောက်လာသော လှိုင်ထန်သည် ခရီးပန်းလာသော်လည်း ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပေ။ မိုးလင်းလျှင် ဇာရေးအား ခွေးလေးသွားပေးရမည်ကို တွေးကာ တစ်ညလုံး အပျော်ကြီး ပျော်နေ၏။ ဇာရေးအသံ၊ ဇာရေး၏ရုပ်သွင်ကိုလည်း တစ်ညလုံး မြင်နေ ကြားနေ၏။

အမှန်က လှိုင်ထန် အိပ်မပျော်ခဲ့သည်မှာ ဤတစ်ညသာ မဟုတ်။ ဇာရေးနှင့် စတွေ့ကြသော ညကပင် စသည်။

ယခုဆိုလျှင် တစ်ပတ်ပင်ကျော်ပြီ။

လမ်းခရီးမှာ အိပ်ခဲ့ရသောည၊ ရွာမှာအိပ်ရသောည၊ စခန်း ပြန်လာ သောည၊ စခန်းပြန်ရောက်သောည။ ဤနေ့ ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော် ခဲ့။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်လျှင်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ဇာရေးနှင့်ချည်း တွေ့နေ ရပေသည်။ အိပ်မက်မှ နိုးလာလျှင် ဇာရေးကို စကားပြောနေမိသည်။ ပြုံးမိရယ်မိ တစ်ယောက်တည်း ကြည်နူးနေမိသည်။ လူကြီးမိဘတွေသာ သိလျှင် လှိုင်ထန်အား တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များ ဖမ်းစားထား ပြီအထင်နှင့် ခေါ်စာပင် ပစ်ရပေမည်။

သို့သော် လှိုင်ထန်က နှုတ်လုံသည်။ ဇာရေးနှင့် သူနှင့် တွေ့ကြသည့် အကြောင်း မည်သူမျှ မပြော။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အသိမပေး။ အမှန်က ဤရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူက မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားမပြော ချင်။ သူ မဆုံးတမ်း မနားတမ်း စကားပြောချင်သူမှာ ဇာရေးတစ်ယောက် တည်းကိုသာ . . .

“ဟင်... ဇာရေး... ငါပြောတာ နင်ကြားလား၊ နင် ငါ့ကို အတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေမယ်ဆိုရင်လေ ငါက ဒီတောတွေအားလုံး တောမီးကြီးဟုန်းဟုန်းလောင်သွားအောင် ငါ အော်ခေါ်နေမှာပဲ၊ နင့်ကို မတွေ့ရမချင်း ငါက သေတဲ့အထိ အော်အော်ခေါ်နေမှာ”

သူ့မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်ပြီး တုံ့လိုက်တာလုပ်နေသော ဇာရေးမှာ လျှံထန်၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးသော ဝေဒနာသစ်တစ်ခုသည် သူ့ရင်ကို တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စေလာ၏။

တစ်စုံတစ်ခုသော နတ်ဒေဝတာ ဝင်ပူးသလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ ရင်ခုန်ရလွန်း၍ပင် လျှံထန်၏စကားကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိ၏။

“ဟင်... ဇာရေး ငါ... ငါပြောတာ နင် မယုံဘူးပေါ့”

ဇာရေးက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

လျှံထန်၏မျက်နှာမှာ တစ်မုဟုတ်ချင်း ကြည်စင်သွားသည်။

“ငါပြောတာ နင်ယုံပြီပေါ့”

ဇာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးမှ...

“နင်... နင် တကယ်ပြန်လာတယ်နော်၊ ငါ့စိတ်ထဲ အိပ်မက်လို့ပဲ”

ဇာရေးက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြော၏။

လျှံထန်၏မျက်နှာကိုလည်း ခုမှ မော်ကြည့်ရဲသည်။

ဇာရေးအနေကလည်း လျှံထန်ကို စွဲလမ်းနေမိခဲ့သည်။

လျှံထန် ချင်းတွင်းသွားသောနေ့တိုင်း ဇာရေးက လျှံထန်ကို လွမ်းခဲ့စောင့်ခဲ့သည်။

ပေါ်မလာသောအခါ နွမ်းလျမော့ဟိုက်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိုရက်များသည် ကုန်လွန်ခဲ့ပါပြီ။

“ပြန်လာရမှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါ ဘာပြောခဲ့လဲ”

“ပြန်လာမယ်”

“ဒါပဲလား”

ဇာရေးက တွေ့တွေ့လေးလုပ်နေသည်။

“နင့်ကို ငါပြောခဲ့တဲ့စကား နင် မှတ်မိလား”

“အင်း... ”

“ပြောလို့... ဘာလဲ”

“ခွေးခေါ်လားတစ်ကောင်ပေးမယ်လို့ နင်ညာသွားသေးတယ်လေ”

ဇာရေ၏စကားကို သဘောကျ၍ လျှံထန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“နင်... လူညာ”

ဇာရေက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြော၏။ စိတ်ဆိုးပုံတော့ မရ။

“ငါ မညာဘူး၊ ငါလာတာပဲ၊ နင်က သီချင်းမဆိုဘဲနေတော့ ငါက နှင့်တို့ အော်အော်ခေါ်ရတာပေါ့၊ ရှာရတာပေါ့၊ ဘယ်နေမှန်းမှ မသိတာ”

“နင်နဲ့တွေ့ပြီး ငါ နေ့တိုင်း သီချင်းအော်အော်ဆိုတယ်၊ နင်ကမှ မလာတာ”

“ငါ ခွေးသွားယူနေတယ်၊ နင်က ခွေးလိုချင်တယ်ဆိုတာကိုး၊ နင်လို ချင်ရင် ငါက ခွေးမပြောနဲ့၊ ကျားကြီးတွေ၊ ဆင်ကြီးတွေတောင် ဖမ်းပေး မယ်”

“တော်ပါ၊ နေခုနစ်ခါ သေပြီးပြီ၊ အကြာကြီးပဲ”

“ကျားတို့၊ ဆင်တို့ နင် လိုချင်တယ် ပြောပေါ့”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“ဒီတော့ ဒီတောင်မှာ ရှာဖမ်းပေးလို့ရတယ်၊ ခွေးက ဒီမှာ မရှိဘူး၊ ရွားတယ်၊ ငါတို့ရွာက အဝေးကြီး၊ ချင်းတွင်းဝမှာ၊ ခွေးလေးတွေက ငယ် သေးတော့ ထမ်းခေါ်လာရတယ်လေ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ခု... ခွေးပါလာပြီပေါ့ဟင်”

ဇာရေ၏မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း အပြုံးရိပ်တွေ လျှံဖိတ်သွားသည်။

“ဒါပေါ့... ပါလာတာပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ... စခန်းမှာလား”

“ခု ဒီမှာ ပါလာပါတယ်ဆို”

ဇာရေက လျှံထန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့် သည်။ ခွေးကို မပြောနှင့်၊ ခွေးခြေရာပင် မမြင်ရ။ ဇာရေက သက်မချ သည်။ သူ့ကို နောက်နေသည်ဟု ထင်သဖြင့် မျက်နှာနီသွား၏။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ငါလဲ မမြင်ကော”

“ကျွတ်ကျွတ်... စူး... စူး”

လျှံထန်က လက်ဖျစ်တီး၍ ပါးစပ်က အသံပြုလိုက်သည်။

ခွေးလေးနှစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းနှစ်လုံးသည် လျှံထန်၏ ပခုံး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ပြုထွက်လာကြသည်။

ဇာရေ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ဝင်းဝင်းလက်လက် တောကပ်ပ သွား၏။ လျှံထန်သည် ဇာရေ၏မျက်နှာကို အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်၍ ပြုံးနေ၏။

ဇာရေကတော့ လျှံထန်၏ မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်။
သူမ၏မျက်လုံးအစုံက ခွေးလေးဦးခေါင်းနှစ်လုံးဆီ၌သာ။
လျှံထန်သည် ကျောတွင်လွယ်ပိုးလာသော ဝံရေလွယ်အိတ်ကြီးကို
သူ့ပခုံးပေါ်က ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ဝဝကစ်ကစ် ခွေးလေးနှစ်ကောင်သည်
ဝံသားရေအိတ်ကြီးထဲက ထွက်လာကြသည်။

လျှံထန်နှင့် ဇာရေတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
၍ အပြုံးချင်းဖလှယ်လိုက်ကြ၏။ ခွေးလေးနှစ်ကောင်အနားတွင် ပြိုင်တူ
ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ခွေးလေးတွေက တောမကျွမ်းသေးတော့ တောကြောက်နေ
ကြတယ်၊ အရပ်က စိမ်းတာကိုး၊ စခန်းက လမ်းလျှောက်ခေါ်လာတာ၊
သားရဲနဲ့ရလို့လားမသိဘူး၊ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာ လူပေါ်ချည်း
ကုတ်ကုတ်တက်နေကြလို့ အိတ်ထဲ ထည့်ထမ်းလာရတာ”

“ဝံနဲ့ရလို့ နေမှာပေါ့”

လျှံထန် ရှင်းပြသည်ကို ဇာရေက ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

ဤတော ဤတောင်ထဲတွင် သားရဲတွေက ပေါလှ၏။ သားရဲနဲ့နှင့်
အကျွမ်းမဝင်သေးသော ခွေးလေးနှစ်ကောင်မှာ ဝံနဲ့ရ၍ ကြောက်ရွံ့နေ
ကြပုံရသည်။ ဤအရပ်သည် ဝံအများဆုံးပေါသော အရပ်ဖြစ်သည်။
ဝံအုပ်နှင့်တွေ့လျှင် ခွေးသည် မုချသေရမည် မဟုတ်ပါလား။

ခွေးလေးနှစ်ကောင်က ဇာရေကိုလည်း ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်
ကြည့်နေကြသည်။ ခွေးချစ်တတ်သော ဇာရေ၏မျက်လုံးအစုံကတော့
ခွေးလေးနှစ်ကောင်ဆီမှ ခွာမရတော့။

“ကဲ... အဲဒီခွေးလေးနှစ်ကောင်ထဲက ဇာရေကြိုက်တဲ့အကောင်
ကိုယူ၊ ဒီကောင်က ကံအူး၊ ဒီကောင်က ကနောင်”

လျှံထန်က သူ့ခွေးလေးနှစ်ကောင်ကို အကြီးအငယ် တစ်ကောင်စီ
လက်နှင့် တို့ထိပြ၍ ပြော၏။

“သူတို့နှစ်ကောင်က ညီအစ်ကိုလား”

“အေးပါ၊ ငါ့ခွေးမကြီး မွေးတာ ဒီနှစ်ကောင်ပဲ ရှင်တယ်၊ မွေးတုန်း
က ခြောက်ကောင်တောင် မွေးတာ၊ လူမရှိတုန်း ခွေးအတွေ့ ဝင်ဝင်ဆွဲလို့
ဒီအကြီးနှစ်ကောင်ပဲ ကျန်တယ်၊ တောသင်ရအောင်ရယ် နင့်ကို ယေဘုရယ်
ငါ ခေါ်လာတာ၊ ငါတစ်ကောင် နင်တစ်ကောင်ပေါ့၊ ယူလေ... ဒီကောင်
ထဲက နင်ကြိုက်တဲ့အကောင် ယူလေ”

“နင်ပေးချင်တဲ့အကောင်ပဲ ပေးပါ”

“နင်ကြိုက်တဲ့အကောင် ယူပါဆို၊ နင်ကို ပေးချင်လွန်းလို့ ချင်းတွင်း
တောင်သွားယူရတာ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ နင်ပေးတဲ့အကောင်ပဲ ယူမယ်”

“ရော... ခက်ပါလား၊ နင်ကြိုက်တဲ့အကောင် ယူပါဆို”

“ဟင့်အင်း... ငါမယူဘူး၊ နင်... နင်ပေး”

“ငါမပေးဘူးဆိုရင်ကော”

“မယူဘူးပေါ့”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ပြီးရောပေါ့”

လျှံထန်သည် ချက်ချင်း စိတ်ဆိုးဟန်နှင့် ခွေးလေးတစ်ကောင်စီကို
သွေ့ဝံ့ရေလွယ်အိတ်ကြီးထဲ ကောက်ထည့်လိုက်၏။

ပြီး... အိတ်ကြီးကို မကာ ထိုင်နေရာမှ ထသည်။

ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ခွေးလေးတွေကို ကောက်သိမ်းကာ
မတ်တတ်ထလိုက်သော လျှံထန်ကို ဇာရေက အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်
နေသည်။

ဇာရေ၏ မျက်လုံးအစုံတွေထဲတွင် ရုတ်ခြည်းမျက်ရည်ပဲသွား၏။

လျှံထန်က ခြေလှမ်းပြင်သည်။

အမှန်က လျှံထန် ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်းသာ။ သို့သော် လျှံထန်
ဟန်ဆောင်လိုက်သည်ကို ဇာရေခမျာ မခံနိုင်ရှာ။ ချက်ချင်း ပါးစပ်ဟသွား
သည်။

“နင်...”

“နင်...”

လျှံထန်က လှည့်ကြည့်၏။

“နင်... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပလား”

မျက်ရည်ဝဲနေသော ဇာရေ၏ မျက်လုံးနှင့် သွားဆုံမိသောအခါ
လျှံထန်၏ရင်ထဲ နင့်ခနဲ မျက်သွားသည်။ ငါ့ကျီစယ်မိတာ မှားလေပြီဟု
လည်း တွေးလိုက်သည်။

“ဟင်... နင်... နင်... ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပလား”

ငိုသံလေး နင့်တင့်တင့်နှင့် ဇာရေက ထပ်မေးနေ၏။

“သိပ်ဆိုးတာပေါ့၊ ငါကတော့ နင်လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ချင်းတွင်းမှာ
တောင်သွားယူရတာ၊ အသွားအပြန် လေးငါးညကြာတယ်၊ ဒီရောက်မှ
နင်ကြိုက်တဲ့အကောင် ရွေးယူပါဆို၊ နင်က ဘာ...”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

ဇာရေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ခေါင်းခါ၍ ပြော၏။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ငါတို့မှာ ပေးမှယူရတယ်၊ ဘာယူမယ်လို့ စိတ်နဲ့တောင် မလိုချင်
ရဘူး၊ သူများပစ္စည်း...”

“အိုး...”

လျှံထန်က ဘုရားတလိုက်မိသည်။

သူတို့ခလေ့ကို သူမသိလေခြင်း။

နောင်တစိတ်၊ ဇာရေးကို သနားစိတ်နှင့် လျှံထန်က ဇာရေးအနား
တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“မသိလို့ပါ ဇာရေးရယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီလိုတောင် မပြောကောင်းဘူး၊ ခု ဇာရေး ပြောမိသွား...”

“တော်... တော်ပြီ... ငါသိပြီ”

လျှံထန်သည် ဇာရေးကို လက်ကာပြသည်။ သူ၏ ဝံသားရေအိတ်
ကြီးထဲက ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ကဲရော့... ဒီကောင်ယူ၊ ဒီကောင်က အကြီး”

သူရှေ့က ခွေးလေးနှစ်ကောင်အနက် ရင်ဘတ်အဖြူကျားနှင့်
အကြီးခွေးလေးကို လျှံထန်က ဇာရေးရှေ့ တွန်းပို့လိုက်၏။

ဇာရေးက လျှံထန် တွန်းပေးလိုက်သော ခွေးလေးကို ရုတ်ခနဲ
ကောက်ချီသည်။ တရှုပ်ရှုပ် နမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ... ငါ့ခွေးနော်၊ ဒါ ငါ့ခွေး”

ဇာရေး၏မျက်လုံးသည် လျှံထန်ဆီ ရောက်လာ၏။

“အေးပ... ဒါကတော့ ငါ့ခွေး... ဒါ ငါ့ခွေး”

လျှံထန်ကလည်း သူ့ခွေးအငယ်ကောင်၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်
လိုက်၏။

“နင့်ကို ငါ ဘာပြန်ပေးရမလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ ပေးရမှာပေါ့... သူများပစ္စည်း အလကားယူလို့
ဘယ်နတ်ကြိုက်မလဲ”

သူတို့ခလေ့က သူများပစ္စည်းကို အလကားမယူရဟူသော ပညတ်
ချက်ရှိကြောင်း လျှံထန် သိသဖြင့် ပြောလိုက်ရ၏။

ဤဒေသသားတွေအကြောင်း သူ့အဖေ ပြောပြဖူးသော အကြောင်း
များစွာထဲတွင် ဤအကြောင်းကို သူ့ခေါင်းထဲက သတိရလာသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာရေးကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောလိုက်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတည်ပေါက်ပြော၍ အတည်ပေါက်လုပ်နေရသော နောက်ထပ်
မလေ့တစ်ခုကပါ ခေါင်းထဲရောက်လာသဖြင့် လျှံထန်က မျက်နှာကို တည်
ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပေးရမလဲ... ပြော”

“နင် ဘာပေးချင်သလဲ”

“ခွေးလေးအစား ကျားတစ်ကောင် ဖမ်းပေးမယ်၊ နင်ယူရမယ်”

“အမယ်လေး အမကြီးရေ၊ ကျားတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ အစာ
မကျွေးနိုင်လို့ပါ။ ဝံဆို တော်ဦးမယ်”

လျှံထန်က တောထဲတောင်ထဲသူ၏မုဆိုးအထာအတိုင်း ‘ကြောက်’
ဟူသော စကားအစား ‘အစာ’ ဟူသော အကြောင်းပြချက် စကားကိုသာ
ဆိုလိုက်သည်။

တကယ် ရွံ့သွားသလို ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြလိုက်သော လျှံထန်၏
အပြုအမူကို ကြည့်ကာ ဇာရေက တခစ်ခစ် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ခါကျရင် ငါ ဝံသားရေတစ်ချပ် ပေးမယ်”

“ဝံသားရေ ငါ မလိုချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ဝံသားရေအိတ် ငါ့မှာ ရှိတယ်”

“အကျီချုပ်ဝတ်ပေါ့”

“ယုန်သားရေအကျီ ငါ့မှာရှိတယ်”

“ဖိနပ်လုပ်စီးပေါ့”

“မာတယ်... ခြေပေါက်တယ်၊ ရှုပျံသားရေဖိနပ် ဒီမှာတွေ့လား”

လျှံထန်က သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ပြိုင်တူ လှုပ်ပြသည်။

“နင် ဝံသားရေ မလိုချင်ဘူးပေါ့”

“အေး.. .”

လျှံထန်က ဇာရေ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

၏။

“နင် ဘာလိုချင်လဲပြော”

“အင်း... ငါ ငါလိုချင်တာကတော့ နင့်ပဲ လိုချင်တယ်၊ တခြား
ဘာအရာမှ မလိုချင်ဘူး၊ နင့်ကို ငါ မြင်မြင်ချင်၊ တွေ့တွေ့ချင်၊ ချစ်တယ်
ဇာရေ၊ နင့်ကို ငါ မြင်မြင်ချင်၊ တွေ့တွေ့ချင်၊ ချစ်တယ်”

လျှံထန်စကားကြောင့် ဇာရေ၏မျက်နှာမှာ ရဲတွတ်သွားသည်။

သူ့ကို ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်၏။ ခွေးလေးကိုယ်ပေါ်
လက်တင်ကာ မျက်လွှာချထားသည်။

“ဟင်.. . ဇာရေ.. . ငါပြောနေတာ နင် ကြားပါတယ်နော်၊ နင့်ကို
ငါချစ်တယ်၊ နင်လဲ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်နော်”

ခေါင်းငုံ့နေသော ဇာရေး၏မျက်နှာကို အားမလိုအားမရ စိုက်ကြည့်ကာ လျှံထန်က ထပ်မေး၏။

“နင့်ခွေး... ငါ ပြန်ပေးရမလား”

“နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ပြန်ပေးပေါ့”

“မပေးပါဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လျှံထန်က သူ့အပြောသူ သဘောကျသလို ဇာရေး၏ အပြောကိုလည်း သဘောကျသွားသည်။

သူပြောလိုက်သော စကားမှာ ဇာရေး ငြင်းမရသော စကား။ ခွေးလေးပြန်ပေးလျှင် “နင် ငါ့ကို ချစ်လို့ပေါ့” ဟု သူက အကျပ်ကိုင်ဦးမည်။ ဤသည်ကို ဇာရေးကလည်း သိပြီးသားပင်။

“နင် အားကြီးစကားတတ်တယ်၊ နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

လူချင်း တွေ့ကြသိကြသည်မှာ ကြာပြီ။

ယခုမှ နာမည်ကို မေး သည်။

သူ့နာမည်ကို မေးခြင်းသည် သူ့ကို ချစ်ပါသည်ဟု ပြောခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤမျှတော့ လျှံထန်က ပါးပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ငါ့နာမည် နင် သိချင်လား”

ဇာရေးက သူ့နာမည် မေးပြီးမှ မပြောဘဲ သူ့မျက်နှာကို ငေးနေပြန်တော့၏။

“နင့်နာမည်တော့ ငါသိတယ်၊ ဇာရေးတဲ့”

“ငါပြောထားတာကိုး... သိမှာပေါ့”

“ငါလဲ ပြောထားပါမယ်၊ နင် ငါ့နာမည် သိချင်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ”

ဤတစ်ခါတော့ ဇာရေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ့နာမည် လျှံထန်၊ ဇာရေးကို တအားကြီးချစ်တဲ့ လျှံထန်၊ မှတ်ထားလေ၊ ဇာရေးတအားကြီးချစ်တဲ့ လျှံထန်”

လျှံထန်က ဇာရေး၏ ဖြူဖွေးဝင်းလျစ်နေသော လက်ချောင်း ဖြူဖြူအိအိတွေကို သူ့စကားအတိုင်း တအားကြီး ဖျစ်ညှစ်၍ ပြောလိုက်၏။

“နာတယ်ဟာ”

“နာတယ်ဟာ”

ဇာရေးက အတင်းရုန်းပစ်လိုက်၏။

“မနာနဲ့အောင် ကိုင်မှာပါ”

“ဖယ်ပါ. . . နင့်ခွေး ငါ ပြန်မပေးပါဘူးဆိုနေ”
ဇာရေက လျှံထန်၏ မျက်နှာကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ချိန်ကာ အပြုံးစစနှင့် ပြော၏။

“အေးပါ. . . အေးပါ၊ ပြန်မပေးတမ်း ယူသွားပါ”

“ငါပေးတဲ့ ဝံရေကိုလဲ နင်ယူရမယ်လေ၊ ဟိုနေ့ ဟိုနေ့တွေတုန်းက ငါ ယူယူလာသေးတယ်၊ နင်က တစ်နေ့မှ မလာလို့ ငါ စိတ်ညစ်ပြီး ဒီနေ့ ထားခဲ့တယ်”

“ဒီနေ့ လာပြီလေ”

“အေးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ယူလာမယ်၊ နင်ယူရမယ်နော်”

“ယူမယ်. . . ယူမယ် ဝံရေကိုလဲ ယူမယ်၊ နင့်ကိုလဲ ယူမယ်”

“တော်စမ်း. . . နင် ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

သူ့လက်ချောင်း အိအိဖြိုးဖြိုးများကို တအားညစ်ညစ်နေသော လျှံထန်အား ဇာရေက တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ခွေးလေးနှစ်ကောင်မှာ ရုတ်တရက် လန့်ပြီး နေရာရွှေ့သွားကြ၏။

“ငါ့ခွေးလေးနဲ့ ငါပြန်မယ်၊ နင်လဲ ပြန်တော့နော်၊ မနက်ဖြန် နေ ဟိုတောင်ထိပ်ရောက်လာရင် ငါလဲ ဒီကိုရောက်လာမယ်၊ ဝံရေတစ်ချပ် ယူလာမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“နင့်ကို ပေးဖို့လေ၊ ဘာလဲ. . . မလိုချင်ဘူးလား”

“ယူမယ် လိုချင်တယ်၊ ဝံရေရော. . . လူရော”

“လာပြန်ပြီလား”

ဇာရေက လျှံထန်၏လက်ကို ပုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ခွေးလေးကို ကောက်ချီသည်။

ထိုင်နေရာမှ ထသည်။

လျှံထန်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ခြေ စလှမ်းသည်။

“ဇာရေ”

လျှံထန်က အလန့်တကြားခေါ်သည်။ ဇာရေက ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်သည်။ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေး. . . မနက်ဖြန် ဒီနေရာက နင် ဆက်ဆက် စောင့်နေနော်၊ ငါ ဝံရေလာယူပါမယ်ဆိုတာ ပြောမလို့ပါ”

လျှံထန် သူ့ကို တမင် စမှန်းသိသဖြင့် ဇာရေက ခြေဆောင်ထွက်သွားသည်။

အလွမ်းကန္တာ တောကန္တာ

ဇာရေ၏ စိတ်ကောက်၊ စိတ်လုပ်သွားဟန် ချစ်စရာအသွင်ကို
ငေးကြည့်ကာ လျှံထန်က တဟားဟား ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်သည်။

အမှန်မှာ ဇာရေကလည်း လျှံထန်၏ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်
မှုကို သဘောကျ၍ တခစ်ခစ်ရယ်မောသွား၏။

ချုံနွယ်တောစနား ရောက်သောအခါ ဇာရေက လျှံထန်ကို လှည့်
ကြည့်သည်။

လျှံထန်က ခွေးကလေးကို ကိုင်မြှောက်၍ တရွပ်ရွပ်နမ်းပြသည်။

ဇာရေကလည်း အားကျမခံ သူ့ခွေးကလေးကို ကိုင်မြှောက်ပွေ့ဖက်၍
နမ်းရွပ်ပြလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၂)

“လျှံထန် ငါ့ကို ကင်ပွန်းချဉ်တစ်အိုး ကျီပေးပါကွာ၊ ပြီးတော့ တောင်တန်ကြီးမြစ်လဲ ငါလိုချင်တယ်၊ ခန်းတောက်မြစ်ရရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ညက တစ်ညလုံး ငါ မအိပ်ရဘူး၊ ဒူးခေါင်းက အရမ်းကိုက်တာပဲ”

မနက်စာထမင်းချက်နေသော လျှံထန်အား အိပ်ရာထဲလဲနေသော ထာသင်မော်က လှမ်းပြောသည်။

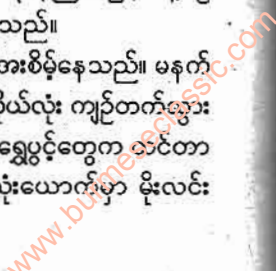
နံနက်စာ ထမင်းဟင်းချက်ပြီးလျှင် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ကျီပေးရဦးမည်။ တောင်တန်ကြီးမြစ် ရှာတူးပေးရဦးမည်။ ခန်းတောက်မြစ် ရှာရဦးမည်။ တောင်တန်ကြီးမြစ်၊ ခန်းတောက်မြစ်များ ရလာလျှင် တစ်ခါ သွေးပေးရဦးမည်။ လိမ်းကျံပေးရဦးမည်။

လျှံထန်သည် နံနက်စာ ထမင်းချက်ရင်း စိတ်ညစ်သွားမိသည်။

“ရွှေရတိုင်း ရေထဲက မတက်ကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့အတွက် အဖြစ်တောင်နည်းသေးတယ်” . . . ဟု လျှံထန်က ထာသင်မော်ကို ပြန်ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အတူနေကြသူချင်း၊ စီးပွားဘက်ချင်းမို့ လျှံထန်က ပြောမထွက်။ ဤစခန်းထဲတွင် ထာသင်မော်မှာ အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်။ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သဖြင့် လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေသော စကားများကို ပြန်မျိုချလိုက်ရသည်။

ထာသင်မော်၊ ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့သုံးယောက်မှာ ဥရုမြစ်ဖျားတွင် သူတို့ထင်ထားခဲ့ကြသည်ထက် ရွှေမွန်ရွှေပွင့်တွေ ရနေကြသဖြင့် နေ့စဉ် စိမ့်အေးနေသော မြစ်ရေထဲ ဆင်း၍ ရွှေကျင်ကြသည်။

နွေလပင်ဖြစ်သော်လည်း မြစ်ညာရေမှာ အေးစိမ့်နေသည်။ မနက်စောစောဆိုလျှင် ရေထဲဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်တက်သွားသည်။ အသည်းခိုက်မှု ချမ်းအေးလှသည်။ ရွှေမွန်ရွှေပွင့်တွေက သင်တာထက်ရ၍ လောဘဇောတိုက်နေကြသော သူတို့သုံးယောက်မှာ မိုးလင်းသည်နှင့် ရေထဲရောက်နေတတ်ကြသည်။

တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း ရေထဲကမတက်ဘဲ ရွှေကျင်နေတတ်ကြ
၏။ ရွှေရလေလေ ရေထဲက မတက်လေပင်။

ယခု ထာသင်မော် အအေးပတ် အပြင်းဖျားနေသည်။ ဒူးခေါင်း
တွေမှာရောင်ကိုင်းနေသည်။ ညည အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်၍ အိပ်မရဟု
ပြောသည်။ မီးဖိုနားက အမြဲမခွာဘဲ နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးကင်နေ
တတ်သည်။ ထာသင်မော် ဤကဲ့သို့ အပြင်းဖျားနေသည်မှာ ငါးရက်ပင်
ရှိသွားလေပြီ။

နောက်နှစ်ယောက်ရှိကြသေးသည်။ ထန်ဗူးနှင့်ဟာကာ။

ဤအတိုင်းသာ ဆက်လုပ်သွားကြလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း
ဤရောဂါမျိုး ရလာကြမည်ကို လျှံထန် သိသည်။ သို့သော် လျှံထန်က
သူတို့ကို မတားသာ။ လျှံထန် တား၍လည်း သူတို့လို လောဘရမ္မက်ကြီး
သူများကို ရမည်မဟုတ်။ လျှံထန်ထက် သူတို့က အသက် ထက်ဝက်နီးပါး
ကြီးကြသည်။

လျှံထန်က သူတို့အတွက် ညမနက်စာ ထမင်းဟင်းချက်ရသူ။
ဆန်၊ သား၊ ကုန်သွားလျှင် ရွှာပြန်ယူရသူ၊ ကုမ္ပဏီလောင်းဖက် အခိုင်းအခေ
မျှသာ ဖြစ်သည်။ လျှံထန်၏ ဤအလုပ်အတွက် လျှံထန်အဖေ ဦးကာ
ထန်အား သူတို့ ငွေကျပ်ငါးရာ ပေးထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ဒေသ၏ ရာသီဥတု ရေမြေတောတောင် အခြေအနေ
ကိုသိသော်လည်း လျှံထန်က ရေငံ့နှုတ်ပိတ်နေရသည်။ လျှံထန်မှာ သူတို့
ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရုံသာ။ သူတို့လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှ ပင်ရောက်
စွက်ဖက်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

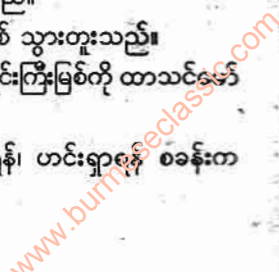
ဤဖြစ်ညာသို့ လာရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လျှံထန် တစ်ခါ ကန့်
ကွက်ဖူးသည်။ သို့သော် အရာမထင်ခဲ့။ သူ့စေတနာကို အပြစ်သာ မြင်ခဲ့
ကြသည်။ ယခုမူ နေ့စဉ် ရေထဲဆင်းနေကြသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
လျှံထန်ပြောလျှင် ပို၍ပင် ဆိုးပေမည်။ ရွှာပြန်ချင်၍ တောထဲတောင်ထဲ
ပျင်း၍ သက်သက်အကျိုးမဲ့ အကြောင်းပြသည်ဟု ထင်မှတ်ကြမည်မှာ
မူချပင်။

နံနက်စာ ထမင်းဟင်း ချက်ပြီးသွားသည်။

ထာသင်မော်အတွက် သက်ရင်းကြီးမြစ် သွားတူးသည်။

လျှံထန် ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင်။ သက်ရင်းကြီးမြစ်ကို ထာသင်မော်
အတွက် သွေးပေးရသည်။ လိမ်းပေးရသည်။

ပြီးမှ ညနေစာအတွက် ဟင်းရွက်ခူးရန်၊ ဟင်းရှာရန် စခန်းက
ထွက်ဖြစ်သည်။

လျှံထန် နံနက်စာ ထမင်းစားပြီး စခန်းက ထွက်လာချိန်မှာ နေလုံးသည် ခေါင်းပေါ်ရောက်နေလေပြီ။ မြူတွေကြားထဲတွင် အမြဲ ဝါကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေသော နေရောင်ကမူ တောက်တောက်ပပ မရှိလှ။

ဤအရပ်က နေရောင်သည် အလင်းသာရှိ၍ သူတို့ချင်းတွင်းဒေသလို ပူနွေးခြင်းမရှိပေ။

ယနေ့ ထာသင်မော်၏ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးနေရ၍ လျှံထန် စခန်းထွက်နောက်ကျသည်။ ယခင်ယခင် နေ့တွေက ဤလိုအချိန်ဆိုလျှင် လျှံထန်နှင့် ဇာရေတို့သည် တစ်နေရာရာမှာ စကားထိုင်ပြောနေကြပြီး ဖြစ်သည်။

ယနေ့ သူနောက်ကျနေသဖြင့် ဇာရေ စိတ်ကောက်နေမည်လား။ သူ့ကို အတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေမည်လား။ အိမ်များ ပြန်သွားလေမလား စသည်. . စသည် လားပေါင်းများစွာသည် လျှံထန်၏ရင်ထဲမှာ အပြည့် အသိပ်ပါလာသည်။

ခါတိုင်းတွေ့နေကျ ရေတံခွန်နားရောက်၍ ဇာရေ၏ နွားနောက်တွေကို တွေ့မှ လျှံထန်က သက်မချမိသည်။ ဇာရေ၏ နွားနောက်များသည် လျှံထန်ကို ယဉ်ပါးနေကြသည်။ နွားနောက်များ၏ ဝန်းကျင်တွင် လျှံထန်က ဇာရေကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့မိ။

ထို့ကြောင့် အသံအုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်ကြည့်၏။

“ဇာရေ. . . ရယ်”

“ဦး. . .”

လျှံထန်သည် ဇာရေထူးသံကြားရာ ရေတံခွန်နားသို့ ချက်ချင်း ပြေးသွားသည်။

“ငါက ဒီကနေ့ နင် မလာတော့ဘူးမှတ်နေတာ”

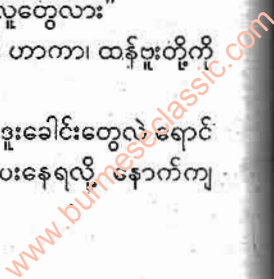
ခရီးရောက်မဆိုက် ဇာရေက ဆီးပြောသည်။ လျှံထန်သည် ဇာရေ ထိုင်ငေးနေသော ရေတံခွန်ဘေးက ကျောက်တုံးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။

“တဲမှာ လူတစ်ယောက် ဖျားနာနေလို့ ဆေးရွက်ကျိုတိုက်ပေးနေရတယ်”

“ချင်းတွင်းက ရွှေလာရှာကြတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေလား”

လူချင်းမမြင်ဖူးသော်လည်း ထာသင်မော်၊ ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့ကို လျှံထန် ပြောပြထားသဖြင့် ဇာရေက သိနေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အအေးပတ် အပြင်းဖျားပြီး ဒူးခေါင်းတွေလဲ ရောင်ကိုင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ဆေးရှာပေးနေရလို့ နောက်ကျသွားတာ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါလဲ ဒီနေ့ စောစောအိမ်ပြန်ရမယ်”

ဇာရေက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ရေအိုင်ထဲ အမှတ်မထင် ပစ်ချလိုက်၏။

“ငါက ခုမှရောက်တာ၊ နင့်မျက်နှာတောင် ဝအောင်မကြည့်ရသေးဘူး၊ နေပါဦး ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ”

“ကပါးနဲ့ ကဦးက မနက်ဖြန် သစ်မွှေးရောင်း သွားကြမယ်လေ၊ ကပါးနဲ့ ကဦးအတွက် ဒီကနေ့ညနေမှာ ခေါ်ပျဉ်ပြုတ်ရမယ်၊ အသားခြောက်တွေ ဖုတ်ရမယ်၊ ကောက်ညှင်းထုပ်တွေလဲ ထုပ်ရမယ်၊ ဖက်လဲ ခူးရမယ်၊ ညနေစာလဲ ချက်ရဦးမယ်၊ အိုး အလုပ်တွေက အများကြီး အများကြီး”

ဇာရေက သူ၏ ဖြိုးဖြိုးဝဝလက်ချောင်းကလေးတွေကို တစ်ချောင်းစီချိုးရေပြေ၍ ပြော၏။

“ဇာရေ အဖေနဲ့ အစ်ကိုတို့က သစ်မွှေး ဘယ်မှာသွားရောင်းမှာလဲ”

“မိုးရေးမှာ၊ အသွားအပြန် သုံးလေးရက် ကြာမယ်၊ ကပါးတို့ ကဦးတို့ ပြန်လာရင် ငါ့အတွက် အဝတ်တွေ၊ ပယင်းပုတီးတွေ၊ ဖန်လက်ကောက်တွေ၊ ဘီးတွေ၊ ဆံညှပ်တွေ ပါလာမယ်၊ ပြီးတော့ မိုးတွင်းအတွက် ဆားတွေလဲပါလာမယ်”

ဇာရေသည် စောစောကလိုပင် လက်ချောင်းလေးတွေကို ချိုးရေပြေ၍ သူ့အတွက် ပါလာမည့် ပစ္စည်းတွေကို ပြောပြနေသည်။

ဆားသည် တောင်ပေါ်ဒေသ၌ အရေးအကြီးဆုံး ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ လျှံထန် သိသည်။ ဤလို တောခေါင်သော တောင်ပေါ်ဒေသ မပြောနှင့်၊ လျှံထန်တို့ ချင်းတွင်းဝမှာပင် တစ်ခါတစ်ခါ ဆားက အလွန်ရှားပါးတတ်သည်။

ဇာရေ၏ အဖေနှင့် အစ်ကိုတို့သည် မိုးရေး၌ သစ်မွှေးသွားရောင်းကြမည်ဟု ဆိုသည်။

မိုးရေးမှာ လျှံထန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံက မြို့မဟုတ်။

အိန္ဒိယပိုင် တောမြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့တွင် သစ်မွှေးများ ရောင်းလျှင် ဈေးကောင်းကောင်းရသဖြင့် ဥရုမြစ်ဝှမ်းဒေသကဲ့ တောင်ပေါ်သားများသည် မိုးရေး၌သာ သစ်မွှေးများကို သွားရောင်းလေ့ရှိကြသည်။

မိမိတို့၏ ပစ္စည်းများကို မိုးရေ၌ သွားရောင်းချကြသလို၊ မိမိတို့ အသုံးလိုသော အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း မိုးရေ၌သာ သွားဝယ်လေ့ရှိကြ၏။

တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မိုးရေသည် သူတို့ဒေသနှင့် အနီးဆုံးမြို့ကလေး ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံက ဒနောင်းကို သွားမည်ဆိုလျှင် ခရီးက ဝေးသည်။ ပြီးတော့ ဆားက လိုသလောက် မိုးတွင်းစာ ဝယ်မရသဖြင့် ဒနောင်းကို သွားလေ့သွားထ မရှိကြပေ။ မိုးရေသို့သာ အသွားအလာ များကြ၏။

အမှန်က သူတို့အရပ်သည်ပင် မြန်မာပိုင်၊ အိန္ဒိယပိုင်ဟု တိတိကျကျ သတ်မှတ်ချက် မရှိသေးသော အရပ်ဖြစ်လေသည်။

“ငါလဲ နောက်တော့ နင့်ကပါး၊ နင့်ကဦးတို့နဲ့ မိုးရေကို ဈေးဝယ် ဈေးရောင်းလိုက်ရဦးမှာပေါ့နော်”

လျှံထန်က ဇာရေ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ မေး၏။

“ဘယ်တော့လဲ”

ဇာရေကလည်း သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်၍ မေးနေပြန်၏။

“မကြာတော့ပါဘူး၊ ဒီနှစ်မိုးမကျခင်ပဲ၊ နင့်ကပါးကို ပြောပြီး ငါလာနေမှာ”

“ကဦးက မလာရဘူးဆိုရင်ကော”

“ဘယ်သူက မလာရ မလာရ၊ နင်က လာရရင် နင်ကြိုက်ရင် ငါလာနေမှာပဲ၊ ချင်းတွင်းကလူတွေပြန်ရင် ငါ သူတို့နဲ့ ပြန်လိုက်မသွား တော့ဘူး၊ နင်တို့နဲ့ပဲ နေခဲ့တော့မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လက်ခံမယ်မဟုတ် လား”

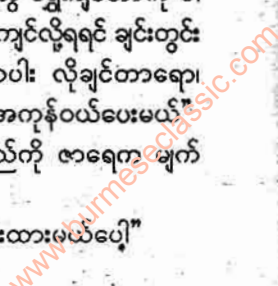
“သူငိုင်း”

ဇာရေက တကယ်လားဟု မေး၏။

“တကယ်ပါ၊ နင့်ကပါးကို နွားနောက်တွေ၊ မောင်းတွေ၊ လှံစားတွေ ဝယ်ပေးနိုင်အောင် နောင်နှစ်ကျရင် နင့်ကပါးနဲ့ သစ်မွေးရှာမယ်၊ နင့် တဦးနဲ့ ဒီမှာ ရွှေကျင်ကြမယ်။ ခု ချင်းတွင်းသားတွေ ရွှေကျင်တာကို ငါ သေသေချာချာကြည့်ထားတယ်၊ ငါလုပ်တတ်ပြီ၊ ရွှေကျင်လို့ရရင် ချင်းတွင်း သွားရောင်းမယ်၊ ပိုက်ဆံအများကြီးရမယ်၊ နင့်ကပါး လိုချင်တာရော၊ နင့်ကဦး လိုချင်တာရော၊ နင်လိုချင်တာရော ငါ အကုန်ဝယ်ပေးမယ်”

လျှံထန်က အားတက်သရော ပြောနေသည်ကို ဇာရေက မျက် တောင်မခတ် နားစွင့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“နင်က ငါ့ကို ကပါးဆီမှာ အကြွေးတောင်းထားမယ်ပေါ့”

“အေးပ. . . ခု ငါ့မှာ ဘာမှပါမလာတာ”

လျှံထန်၏အပြောကို ဇာရေက သဘောကျသဖြင့် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်. . . ကပါးကို အဲသလို တကယ်ပြောရဲ့ပါ့မလား”

“နင်က ပြောပါဆိုလို့ ငါက လာပြောရတာပါလို့ ပြောရမှာပေါ့”

“ငါက နင့်ကို မပြောရပေါင်၊ နင် အားကြီး စကားတတ်တယ်၊ နင်ပြောရရင် နင့်ဖာသာနင် လာပြော”

“တဲကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“နင်က ပြောခိုင်းလို့ လာပြောရတာပါလို့နော်၊ ငါပြောခိုင်းတာကို ကပါး လက်မခံရင် ဇာရေက ငါနဲ့ ချင်းတွင်းကို လိုက်မယ်ဆိုတာပါ ပြောရင်ရမှာပါ။ နင် ငါနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုရင် နင့်ကပါးက လက်ခံမှာပါ”

“ငါ့ကို နင် ထည့်မပြောရဘူး၊ နင့်ဖာသာ နင်ဝံ့ရင် လာပြော၊ ကဲ. . . ငါရေချိုးမလို့ လုပ်နေတာ၊ နင် စကားကောင်းနေတာနဲ့ မေ့တောင် နေတယ်၊ ဒီနေ့ အိမ်စောစောပြန်ပါမယ်လို့ ဆိုနေ”

ဇာရေ ပြောပြောဆိုဆို မတ်တတ်ထရပ်သည်။ သူ့ပခုံးပေါ် လွယ်ထားသော ပလိုင်းကိုဖြုတ်သည်။ အပြင်ဝတ် ကျားသစ်ရေအင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ လျှံထန်က ဇာရေလှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့် နေ၏။

“နင်သွားတော့လေ၊ ငါ ရေချိုးတော့မလို့ပါဆို”

“ချိုးချိုး၊ နင့်ဖာသာနင်ချိုးတာ ငါနဲ့ မဆိုင်ကော”

“သွားပါဆို၊ သွား. . . သွား. . . သွားပါ”

ဇာရေက လျှံထန်ကို တွန်းလွှတ်သည်။

လျှံထန်သည် ယခုထိ ထိုင်နေရာက မရွှေ့သေး။

“ငါ့ကို မနှင်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါ ငါလေ နင့်ကို တစ်ခါမှ ကြည့်မဝဘူး၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အမြဲ ထိုင်ကြည့်နေချင်တာ၊ နင် ရေချိုးပြီးတဲ့အထိ ငါ ထိုင်စောင့်နေဦးမယ်”

“ဒီလိုဆို နင် ဟိုဘက်လှည့်နေ၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ အချိန် မရှိဘူး၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ အလုပ်မပြီးရင် ကပါးက ငါ့ကို ဆိုလိမ့်မယ်”

“ငါ့မျက်နှာ လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားပါမယ်”

ဇာရေက လျှံထန်အပြောကို သဘောကျ၍ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . နင့်မျက်လုံးက သေးသေးလေး၊ ငါ့ကိုယ်က ကြီးကြီး ဘယ်လို့မလဲ၊ နင့်လက်ကလဲ ကျဲကျဲကြီး မလုံဘူး. . . သွား”

လျှံထန်က သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်နေသဖြင့် ဇာရေ နှင့်လွတ်နေသည်။

“ငါ မရွက်တတ်ပါဘူးဟ”

ဇာရေက ရယ်ပြန်သည်။

“ဟင်. . . ဟင်း၊ အမယ် နင့်အတွက် ပြောတယ်ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“နို့. . . ဘယ်သူ့အတွက်ပါလိမ့်”

“ငါ့အတွက်ဟဲ့ ငါ့အတွက်၊ ငါ့အတွက် ငါပြောတာပေါ့။ နင်တို့ ချင်းတွင်းသားတွေ အားကြီးလည်တယ်လို့ ကဦးပြောတာဟုတ်မှာပဲ၊ နင်လဲ ချင်းတွင်းသားပ”

ဇာရေစကားပြောတိုင်း သူ့ကို ချင်းတွင်းသားဟု ထည့်ပြောတတ်၏။

သူတို့ ချင်းတွင်းဖျားတွင်လည်း မိန်းမယောက်ျား တစ်စုံတစ် ယောက် ရေချိုးလိုလျှင် နောက်ခိုင်းနေရသော အလေ့အထ ရှိသဖြင့် လျှံထန်က အလွယ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“မသိဘူးလေ၊ ငါက ငါရှက်နေမှာ စိုးလို့ နင်ပြောတယ် ထင်တာပ”

“ဖုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဇာရေအပြောကို လျှံထန်က တအားရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဇာရေက သူ့ချွတ်လိုက်သော ကျားသစ်ရေ အင်္ကျီနှင့် လျှံထန်ကို လှမ်းပေါက်၏။

“နင် အားကြီးလူလည်ကော”

လျှံထန်က ဘာမှမပြောဘဲ ဇာရေကိုယ်သင်းနဲ့သင်းနေသော ကျားသစ်ရေအင်္ကျီကို သူ့ခေါင်းပေါ် အုပ်ဆောင်းလိုက်သည်။

“ကဲ. . . နင့်ကို ငါ မမြင်ရတော့ဘူး”

“ငါ မယုံသေးဘူး”

“ကဲဟာ. . . လှည့်နေပါပြီတဲ့၊ ဒါလဲ မယုံသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မယုံ. . . မယုံသေး”

သူ့ကို ပြောလက်စနှင့် ဇာရေ ရေထဲဆင်းသွားသံ ကြားလိုက်ရ သည်။

“နင် တကယ် မယုံသေး”

“အေး. . . မယုံ. . . မယုံသေး”

ဇာရေ ရေထဲက ရယ်သံနှင့်ပြောသည်။

“ကဲ မယုံနေတော့ဟာ၊ ငါလဲ ခေါင်းအုပ်မထားတော့ဘူး၊ လှည့်လဲ မနေတော့ဘူး၊ နင့်ကို ကြည့်မယ်”

“ကြည့်... ကြည့်”

သူ့ခေါင်းတွင် အုပ်ဆောင်းထားသောဇာရေ၏အင်္ကျီကို လျှံထန်က ပြန်ဆွဲချလိုက်သည်။

ဇာရေကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဇာရေ ရေကူးနေ၏။

ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲက ရေအိုင်ထဲတွင် ဇာရေ၏ဦးခေါင်းကိုသာ မြင်ရသည်။ စမ်းရေမှာကြည်လင်နေသော်လည်း ကျောက်ဆောင်ရိပ်တွေ ထိုးကျနေသဖြင့် ရေထဲက ဇာရေ၏ ကိုယ်လုံးကို ဝီဝီပြင်ပြင်မမြင်ရ။

ဇာရေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ခတ်ကူးကစားနေသဖြင့် ရေဘောင်ဘင်ခတ်ကာ လှိုင်းရိပ်ပေါ်တွင် ဇာရေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဝိုးဝါးနေသည်။

ဇာရေ ရေကူးနေသည်ကို ကျောက်တုံးပေါ်က ထိုင်ကြည့်ရင်း လျှံထန်က ရင်ခုန်နေ၏။

“ဇာရေ...”

လျှံထန်က ရေငတ်သံကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ဇာရေက နှုတ်နှင့်မထူး။ လျှံထန်ကို ရေနှင့် လှမ်းပက်ပြီး သူမေးစိ ချွန်ချွန်လေးကို ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ် မှေးတင်ကာ လျှံထန်ကို ငေးကြည့် နေသည်။

“ဇာရေ...”

လျှံထန်က ထပ်ခေါ်ပြန်၏။

ဇာရေက မထူးသေး။ သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို ကိုင်ကာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ရေထဲတွင် လှုပ်ခတ်နေသည်။

“ဇာရေ...”

လျှံထန်က ဇာရေ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ ထပ်ခေါ် ပြန်၏။

“ဘာလဲဟဲ့”

ဇာရေသည် သူ့ပါးစပ်ထဲက ရေတွေကို လျှံထန်ဘက် လှမ်းထွေး ထုတ်ရင်း ပြန်ထူး၏။

“နင် ဟိုဘက်လှည့်နေ”

“ဘာလှုပ်ဖို့”

“ငါလဲ ရေထဲဆင်းမလို့”

“အိုး . . .”

ဇာရေက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဇာရေ၏ ထိတ်လန့်သွားသောအသွင်ကို ကြည့်ကာ လျှံထန်က တော့ကျေနပ်နပ် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဇာရေ . . . နင် ရေကူးတတ်လား”

“ကူးတတ်လို့ပဲ ကူးနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဒီရေအိုင်မှာ ငါ အိမ်ပြန် ခါနီး နေ့တိုင်း ရေကူးတယ်၊ ရေချိုးတယ်၊ ငါတို့အိမ်နားမှာ ရေကူးဖို့ ရေအိုင်မရှိဘူး၊ ရေကူးချင်ရင် ရေချိုးရင်း ဒီကကူးသွား ပြီးရော”

“နင် ရေနစ်မှာစိုးလို့ ငါမေးတာ”

လျှံထန်က တံတွေးကို မျိုချရင်း ပြောသည်။

“ငါ အကြာကြီး ကူးနိုင်တယ်၊ ရေမနစ်တတ်ဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“အေး ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ စောစောလာခဲ့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နင်နဲ့ငါ ရေပြိုင်ကူးချင်လို့ပါ၊ ဘယ်သူ အကြာကြီး ကူးနိုင်သလဲ ဆိုတာ သိရအောင် ပြိုင်ကူးကြမယ်”

“အေး . . . လာခဲ့ . . . လာခဲ့ ငါစောင့်နေမယ်၊ ဟယ်၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး”

ဇာရေက သူပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သလို ရေငုံ ထားသံနှင့် ကမန်းကတန်းပြန်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇာရေ နင် ငါ့ကို ရေကူးမပြိုင်ရဲလို့ ဟုတ်လား”

“နင့်ကို ငါ သိပ်ပြိုင်ရဲပေါ့”

ဇာရေက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြန်ပြော၏။

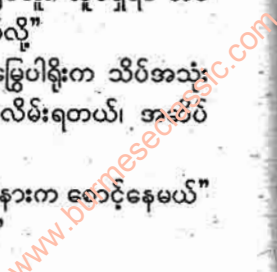
“အဲ . . . ဒါဆို မနက်ဖြန် ငါ စောစောလာမယ်၊ နင် ဒီကစောင့်နေ”

“မနက်ဖြန် ကပါးတို့၊ ကဦးတို့ သစ်မွှေးရောင်းသွားကြရင် ငါက အိမ်နားမှာပဲ နွားကျောင်းရမယ်၊ ဒီကိုလာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လူမရှိရင် အိမ် အောက်က ကြက်တွေကို မြွေပါ လာလာဆွဲတတ်လို့”

“ငါ ထောင်ချောက် ထောင်ပေးပါ့မယ်၊ မြွေပါရိုးက သိပ်အသုံး ဝင်တာ၊ ရောင်တာဖောတာ၊ ကိုက်ခဲတာ သွေးလိမ်းရတယ်၊ အဲဒီလို အတောက်လဲ ပြေတယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား . . . လာခဲ့ . . . လာခဲ့၊ ငါ့အိမ်နားက စောင့်နေမယ်”

“နင် ဒီကိုတော့ မနက်ဖြန် မလာဘူးပေါ့”

“အိမ်မှာ လူမရှိပါဘူးဆိုနေ”

လျှံထန်က သက်မတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဒီလိုဆို နင် ဟိုဘက် လှည့်နေဟာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ခု နင်နဲ့ငါ ရေကူးပြိုင်ရအောင်လေ”

“အိုး ဒီနေ့အချိန်မရှိတော့ပါဘူးဆို၊ နင်သာ ဟိုဘက်လှည့်နေ၊

ခု ငါ ရေထဲက တက်တော့မယ်၊ စောစောအိမ်ပြန်ပါမယ်ဆို”

ဇာရေကို ဘယ်လိုမှ ပြောမရမှန်း သိသည်။

သူ့သဘောကို ဇာရေလည်း ရိပ်မိသည်။

သူလျင်သလို ဇာရေလည်း လျင်ပြီးသားပင်။

လျှံထန် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်နှင့် ဇာရေ ရေထဲက တက်

လိုက်သံ ကြားရ၏။

သင်တိုင်းခါသံကြားပြီးမှ လျှံထန်က ဇာရေဘက် လှည့်သည်။

“ရှေ့ နံင့်အင်္ကျီ”

လျှံထန်ပေးသော သူ့အင်္ကျီကို ဇာရေက လှမ်းယူသည်။

“ငါပြန်မယ်”

“အေး... မနက်ဖြန် စောင့်နေ၊ ငါလာခဲ့မယ်”

“နင် မြေပါထောင်ချောက်တွေ ငါ့ကို ထောင်ပေးရမယ်နော်”

“အေးပါ”

ဇာရေသည် သူ့နွားနောက်တွေကို မောင်း၍ အိမ်ပြန်သွားသည်။

နေညိုသွားပြီဖြစ်သဖြင့် လျှံထန်လည်း ဟင်းရွက်ခူးရန်၊ ကြက်ငှက်
ပစ်ရန် ထွက်လာလေသည်။

အခန်း (၁၃)

သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ သစ်မွေးရောင်းရန် သွားနေကြသော သုံးလေးရက်ကာလအတွင်းမှာ လျှံထန်သည် ဇာရေတို့အိမ်ကို နေ့စဉ်လိုလို ရောက်ဖြစ်သည်။

ဇာရေတို့အိမ်မှာ တောင်ကမ်းပါးယံစောင်းတွင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။

နှစ်ထွာ သုံးထွာခန့်ရှိသော တိုင်လုံးကြီးတွေကို လက်ညှိုးထိုးဝင်ရုံ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပူးပူးကပ်ကပ် စိုက်ထူထားသည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ စလုံး သစ်လုံးတိုင်နှင့် ကာရံထားသည်။

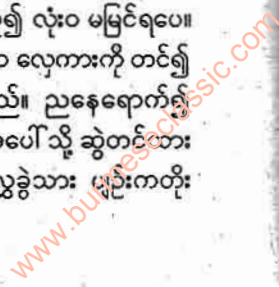
ခြံဝင်း၏အမြင့်မှာ လူနှစ်ရပ်ခန့်ပင် ရှိသည်။

ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝံ စသည့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ခုန်ကျော် မဝင် နိုင်အောင် ကာရံထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာရေတို့အိမ်ကြီးမှာ လူတစ်ရပ်နှင့် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့် မြင့် သောခြေတံရှည်အိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးကို စပါးကျီ၊ မောင်းထောင်းဆုံ၊ နွားနောက်ရုံ၊ ဝက်ခြံ၊ ကြက်အိပ်စင်၊ သီးစားပင်တို့က ဝိုင်းရံထားသည်။

မိုးတွင်းကျလျှင် နွားနောက်တွေ သွင်းသိပ်သော အိမ်နောက်ဘက် တစ်ခြမ်းမြေကို ကျောက်ပိုးထိုးများ ခင်းထားသည်။ အိမ်အောက် ဝါးထရံ အကာအားလုံးကို မဖောက်ထုံး၊ သစ်စေးများဖြင့် သရိုးကိုင်မွမ်းမံထား၏။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်မှာ တံခါးကြီးလေးပေါက် ရှိသည်။ အိမ် အောက်ထရံများ အကာတွင် ပြတင်းတံခါးပေါက်ဟူ၍ လုံးဝ မမြင်ရပေ။

အိမ်ကြီးအောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်တက်သော လှေကားကို တင်၍ ချ၍ရအောင် မောင်းတက်နှင့် အရှင်တပ်ထားသည်။ ညနေရောက်၍ အိမ်ပေါ်တွင် လူစုံလျှင် မောင်းတက်လှေကားကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထား ပုံရသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ် အကာတွေမှာ လက်ဆွဲလွှဲခွဲသား ပျဉ်းကတိုး ပျဉ်ချပ်တွေကို အခိုင်အခံကာထား၏။

အမိုးတွင် ဝါးပေါသော အရပ်မို့ ဝါးကပ်မိုးဖြစ်သည်။

အိမ်တွင်းရှေ့ နံရံအပြင်ဘက်တွင် ကျားသစ်ရေ၊ ဝံရေ၊ ချွေပုံရေ၊ ကတိုးရေနှင့် ဆတ်ခေါင်း၊ ပြောင်ခေါင်း၊ တောဆိတ်ခေါင်းတွေကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ၎င်းတို့အောက်တွင် ကြေးမောင်းကြီး၊ လှံ၊ ဓား၊ လေးမြား၊ လေးဆူးဘူးနှင့် ဝါးကျည်တောက်ဘူး၊ ခါးရေဘူး၊ မီးပွတ်ဝါးပြား၊ မီးခတ်ကျောက်၊ မီးကူးဝါးခွက်တို့ကို တွဲလဲတွဲလောင်း ချိတ်ထားသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းက မီးဖိုပေါ်တွင်မူ မျိုးယူထားသော သစ်သီးခြောက်တွေ၊ သစ်စေ့ထုပ်တွေ၊ ဆေးမြစ်တွေ၊ လေးစူးလုပ်ရန် ဝါးချောင်းတွေ၊ လင့်လေးကိုင်၊ ရွှေပြိုးသား သစ်ပြားတွေ၊ ပဒုခွံတွေ၊ သစ်ကျီးပေါင်းအုံတွေ၊ သစ်ကွင်းသားတွေ၊ ကြိမ်ပျံ ဝါးပျံချောင်းတွေကို ကပ်တင်ထားသည်။

သူ့အဖေ၊ သူ့အစ်ကိုတို့ မရှိခိုက် အိမ်ကိုလှာသော လျှံထန်ကို ဇာရေက ထမင်းခြောက်ကို လှော်ထောင်းထားသော ပျားရည်ဆမ်းမုန့်ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ အိမ်ပေါ်အနံ့ လိုက်ပြသည်။ အိမ်အောက်ဝန်းကျင် ခြံပြင်ခြံတွင်းတို့ကိုလည်း စုံစုံစေ့စေ့လိုက်ပြ၏။

“ဇာရေအမေကော”

ဝင်းခြံအပြင်ဘက်အစတွင် မြေပုံတစ်ခုကို ကျောက်တုံး၊ ဆူးခတ်တွေနှင့် အုပ်ဖုံးထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် လျှံထန်က မေး၏။

ဤသည်ကို ဇာရေကလည်း ရိပ်မိပုံရသည်။

“ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကနူးဆုံးတာ၊ အမေ့ကို ငါ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး၊ ဒါက အမေ့မြေပုံမဟုတ်ဘူး လျှံထန်၊ နင်တို့ချင်းတွင်းကလူတွေ သတ်သွားတဲ့ ငါ့ခွေးရဲ့ သင်္ချိုင်းလေ”

“ခွေးသင်္ချိုင်းလား”

သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်ထားသော ခွေးသင်္ချိုင်းကို လျှံထန်က အံ့ဩသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သိပ်သားနားတော့ ငါက လူမြေပုံအောက်မေ့လို့”

“ညကျရင် ခွေးအတွေ့ လာဖော်မှာစိုးလို့ ကျောက်တုံးတွေ ဆူးခတ်တွေနဲ့ အုပ်ထားရတာ”

“အံ့ရော”

လျှံထန်က ဇာရေ၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ ပြော၏။

“မအံ့နဲ့၊ ဒီအစိုးဂျောင်းကို ငါတို့ သိပ်ချစ်တာ၊ ကဦးနဲ့ ငါ တယ်ကို သွားသွား ဒီခွေးက ငါတို့နောက် အမြဲပါတတ်တယ်၊ ထွားကလဲ သိပ်ထွားတာ၊ ငါ့ခါးစောဦးလောက် မြင့်တာ၊ လူ့အလိုလဲ သိပ်သိပ်တတ်တယ်”

“နှမြောစရာပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ ဒီခွေးကို ကပါး မိုးရေးဘက်ဈေးဝယ်သွားရင်း လီဒီလမ်းမမှာတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ဆားနဲ့လဲလာတာ၊ သိပ်နှမြောတာပေါ့”

ဇာရေမှာ သူ့ခွေးလေးအကြောင်းပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

ဇာရေက ခွေးလေးအကြောင်းပြောတော့ လျှံထန်ကလည်း ဇာရေတို့သတ်သွားသော သူ့ခွေးအလိမ္မာကို သတိရလာသည်။ ဇာရေတို့က သူတို့ခွေးကို နှမြောသလို လျှံထန်မှာလည်း သူ့ခွေးကို နှမြောမိသည်။ သို့သော် သေသွားသော ခွေးက သူ့ခွေးဟုဆိုလျှင် ဇာရေတို့ခွေးကို သတ်သွားကြသောလူတွေနှင့် သူက တစ်ဖွဲ့တည်းမှန်း သိသွားမှာ စိုး၍ လျှံထန်က ဖုံးထား၏။

“အေး... သေသွားတဲ့ခွေးကို နင်ချစ်သလို ခု ငါ့ခွေးလေးကိုလဲ ချစ်ပါဟာ၊ ငါ့ခွေးကလဲ ကြီးရင် လိမ္မာလာမှာပါ”

“ဒီခွေးက နင့်ခွေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ငါ ဝံရေနဲ့ လဲထားတဲ့ ငါ့ခွေးပါ။ ငါ့ခွေး ငါချစ်တာပေါ့၊ အိပ်ရာထဲတောင် တင်သိပ်လို့ ကပါးက ပြောသေးတယ်၊ ဒီခွေးပေါက်စနုလေး သမီး ဘယ်ကရလဲတဲ့”

ဇာရေက သူ့ခွေးလေးကို ကောက်ချီ ပွေ့ဖက်ထားရင်း ပြော၏။

ခွေးလေးနှစ်ကောင်မှာ သူတို့သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်၏။ ဝံချောင်း မျောက်ကြည့်ပင် မခံရဲကြသေး။ ဤအရပ်တွင် ဝံတို့၊ မျောက်တို့မှာ နေရာတကာ ရှိနေသဖြင့် ဝံမျောက်အနံ့ရသော ခွေးလေးနှစ်ကောင်မှာ လူနှင့် မခွဲမခွာ ရှိနေသည်။

ဇာရေက သူ့ခွေးလေးကို ကောက်ချီထားသဖြင့် လျှံထန်ခွေးက ဇာရေခွေးရှိရာ ဇာရေပခုံးပေါ် လှမ်းကြည့်နေသည်။

လျှံထန်က သူ့ခွေးလေးကို ကောက်ချီပြီး ဇာရေပခုံးပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“သွား... သူ့ခွေးကို ငါ မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ် မုန်းတယ်”

ဇာရေက လျှံထန်ခွေးလေးကို တွန်းချ၏။

လျှံထန်က ဇာရေပခုံးပေါ် ပြန်တင်ပေးရင်း စသည်။

“ခွေးကိုမချစ်ရင် လူကိုတော့ ချစ်ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“လူကိုလဲ မချစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မုန်းလို့ပေါ့”

“ကဲ... မုန်းဦး... မုန်းဦး”

“အိုး... လျှံထန်၊ ငါ စိတ်ဆိုးလိုက်မယ်”

“ဆိုး... ဆိုး... နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်... ”

“ဖယ်ပါဆိုနေ၊ ခွေးလေးတွေ ညှပ်ကုန်ပြီ”

လျှံထန်က ခွေးရောလူပါ ဖက်နမ်းသဖြင့် ဇာရေက အော်၏။

“နင် သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာ”

“မမုန်းပါနဲ့ဆိုနေ”

“သွား...”

“မသွားသေးဘူး”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဪ... မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ငါ မေ့တောင်သွားပြီ၊ ငါက နင့်ကို ပေးလိုက်ရတဲ့ ငါ့ခွေးလေးကို ခုမှ နှမြောလို့၊ ချစ်လို့ နမ်းတာပါ။ နင့်နမ်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခွေး... ခွေးလေးကို နမ်းတာပါနော်... နော်”

“ချင်းတွင်းသား ညဏ်ချည်းပဲ”

ဤတစ်ခါ လျှံထန် ဖက်နမ်းသည်ကို ဇာရေက ငြိမ်နေ၏။

သူ့ဆိုရိုးအတိုင်း သူ့ပါးအို့ကို လာနမ်းသော လျှံထန်အား ချင်းတွင်း သားဟု ဆိုသည်။

“နင့် ငါမေးမလို့”

“လာပြန်ပြီ”

“အကောင်းပြောတာ၊ နင့်ကို တွေ့ရင် မေ့မေ့သွားလို့၊ နင့်ကပါးက ခွေးလေးကို မေးတယ်ဆို၊ နင်ပဲ စောစောက ပြောသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကုပါးက ခွေးပေါက်စနလေး သမီးဘယ်ကရလဲတဲ့”

“နင် မပြောလိုက်ဘူးလား၊ သမီးသိပ်ချစ်တဲ့ ကပါးသမက်လောင်း လေးက ပေးသွားတာလို့”

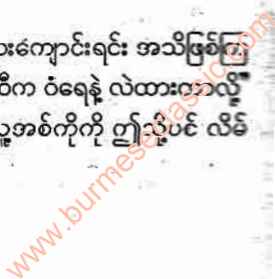
“မပြောပါဘူး”

ဇာရေက လျှံထန်ကို ချစ်စနိုးနှင့် မျက်စောင်းဝင့်၍ ပြော၏။

“နို့... ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ငါက ကပါးကို လိမ်ပြောရတာပေါ့၊ နွားကျောင်းရင်း အသိဖြစ်ကြတဲ့ ဟိုဘက်ရွာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီက ဝံရေနဲ့ လဲထားတာလို့ အမှန်လည်း ဇာရေက သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုကို ဤသို့ပင် လိမ်ပြောထားသည်။

“ဟိုနောက်မှာ ရွာရှိသေးတယ်နော်”

“ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီရွာက ငါတို့ရွာထက်တောင် ကြီးသေးတယ်”

ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရွာမတွေ့ဖူးသေးသော လျှံထန်က ဇာရေ၏ စကားကို အံ့ဩနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာရေပြောသော ဟိုဘက်ဆီသို့ လည်း လှမ်းငေးမိသည်။

တောင်ချိုင့်ကြားမှ မီးခိုးငွေ့ငွေ့ အူထွက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လူသံသူသံတော့ မကြားရ။ ဝေး၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မြစ်ညာ ပိုကျသည်။ တောပိုနက်သည်။ တောင်ပိုမြင့်သည်။ တောရိပ် တောင်ရိပ် တို့က ပို၍ စိမ့်မိုင်းသည်။ တောင်ပေါ်တွင် မြူတို့ ရစ်ဆိုင်းနေကြသည်။ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်ကိုပင် မမြင်ရ။ မိုင်းမိုင်းမှုန်မှုန် အံ့အံ့ပျပျ ရှိသည်။

အိန္ဒိယမြန်မာ နယ်စပ်ဒေသ၊

မိဆိတို့ ဒေသ၊

လျှံထန်၏ စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် သူတို့ချင်းတွင်းဝက ရွာကို သတိရမိသည်။ ရွာကို လှမ်းသလိုပင်။ သူတို့ရွာသည် သည်လိုနွေရက်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။

သူတို့ရွာအောက်ရှိ လှေဆိပ်တွင် အကြေက ကုန်လာရောင်းသော လှေတွေနှင့် အညာမှ ဝါ၊ ကြိမ်း၊ နန္ဒင်း၊ နွယ်ချို၊ သစ်ခေါက်ရှူနှာဂမုန်း၊ တောင်ထန်း၊ ဖျာ၊ နှမ်း၊ ငရုတ်ကောင်း၊ ဆေးမြစ်ဆေးရွက်တွေ လာရောင်းသောလှေတွေနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

လူမျိုးစုံသလို ကုန်လည်း စုံသည်။ အပ်၊ အပ်ချည်ကအစ စောင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ စစ်ဆွယ်တာ၊ စစ်ဖိနပ်ထိ ဝယ်၍ရသည်။ စားစရာဆို လျှင်လည်း ထန်းလျက်ကအစ ချိုချည်လုံး၊ စက် လုပ်မုန့်မျိုးစုံနှင့် အရေးအကြီးဆုံး ဆားထိ ရနိုင်သည်။

ယခု ဇာရေတို့ အရပ်မှာတော့ သစ်မွှေးနှင့် ရွှေကလွဲလျှင် ဘာမျှ မရှိပါလား။

ခွေးပင် မရှိသလောက် ရှားသောအရပ်။

ဇာရေရှိ၍သာ။ မဟုတ်လျှင် လျှံထန် နေတတ်မည်မဟုတ်။

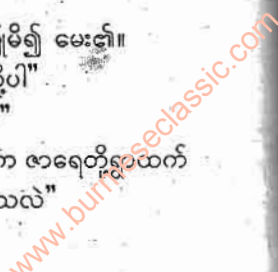
“ဟင် . . . လျှံထန်၊ နင် ဘာငေးနေတာလဲ”

လျှံထန် ငေးသွားသည်ကို ဇာရေက သတိပြုမိ၍ မေး၏။

“ဪ . . . နင်က ဟိုမှာ ရွာရှိတယ်ပြောလို့ပါ”

“အေးလေ . . . ရှိတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အဲဟိုရွာက ဇာရေတို့ရွာထက် တောင်ကြီးတယ်ဆိုတော့ အိမ်ခြေဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“ဆယ်အိမ်ကိုးအိမ်တော့ ရှိမှာပေါ့။ သူတို့ရွာက... ကြီးလွန်းလို့ ငါတောင် အစအဆုံး မရောက်ဖူးဘူး”

ဇာရေးပြောသော ရွာကြီးကို လှုံ့ထန်က ပြုံးမိသည်။

“အိမ်တွေလဲ မတွေ့ပါလား၊ နင်တို့ရွာကော နင်တို့ တစ်အိမ် တည်းပဲလား”

“ဟိုဘက်တောင်ကြောမှာ သုံးလေးအိမ် ရှိပါသေးတယ်၊ တစ်အိမ် နဲ့တစ်အိမ် အဝေးကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ် မြင်ရမလဲ၊ ငါတို့ရွာနဲ့ ဆက်လျက် ဟိုဘက်မှာ ရွာကြီးတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“မသိဘူးလေ၊ ငါက အိမ်တွေလဲ မမြင်ရတော့ ဇာရေးတို့က တစ်အိမ်တည်းလဲ တစ်ရွာပဲ ခေါ်သလားလို့”

“တစ်အိမ်တည်းတော့ တစ်ရွာခေါ်မလားလို့၊ နင် အားကြီးရယ်ရ အောင်ပြောတတ်တယ်၊ နင်နဲ့စကားပြောရရင် အားကြီးရယ်ရတယ်၊ ပျော် ဖို့လဲ ကောင်းတယ်”

“ငါက နင်ရယ်နေတာပဲ အမြဲ မြင်ချင်လို့ တမင်ပြောတာပါ၊ ဒီနေ့ လို့ပဲ မနက်ဖြန်လဲ နင်ရယ်နေတာကို ကြည့်ဖို့ အစောကြီး လာရဦးမယ်”

“မနက်ဖြန် ဒီကိုမလာနဲ့”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန် ကပါးတို့ ကဦးတို့ ပြန်ရောက်ကြတော့မယ်၊ အဲဒါ ကြောင့်ပေါ့”

“ရောက်တော့လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက္ခမတွေ၊ ယောက်ဖတွေနဲ့ တွေ့ရတာပေါ့”

“နင် အဲသလိုပြောရင် ငါ့ကဦးက နင့်ကို ဓားနဲ့ ပိုင်းလိမ့်မယ်၊ နင် စကားပြောတာ ငါတို့နဲ့မတူဘူး၊ အားကြီးခက်တယ်၊ နင် မနက်ဖြန် ဒီကို မလာနဲ့”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ”

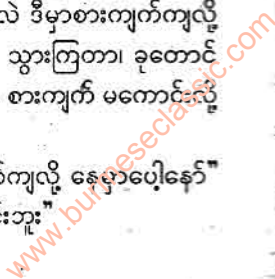
“ဟိုကပဲ စောင့်ပေါ့”

“ဘယ်ဟိုကလဲ”

“ရေတံခွန်နားကလေဟာ၊ ငါ့နွားတွေကလဲ ဒီမှာစားကျက်ကျလို့ ပျော်တယ်၊ ခြံထဲက လွတ်လိုက်ရင် အဲဒီဘက်ပဲ သွားကြတာ၊ ခုတောင် မနည်း ထိန်းထားရတယ်၊ နွားတွေက အိမ်နားမှာ စားကျက် မကောင်းလို့ မပျော်ဘူး”

“ငါလဲ အဲဒီမှာပဲ ပျော်ပါတယ်၊ စားကျက်ကျလို့ နေမှာပေါ့နော်”

“တော်ပြီ... သွားသွား... နင်မကောင်းဘူး”

ဇာရေက ရှက်ရှက်နှင့် လျှံထန်၏ ကျောကုန်းကို လှမ်းထူသည်။

ဇာရေ၏အပြော၊ ဇာရေ၏ အပြုအမူတွေကို အမြဲ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ ဖြစ်နေမိသော လျှံထန်ကတော့ ဇာရေ၏ လက်သီးဆုပ်ကို တိမ်းရှောင်ရင်း တဟားဟား ရယ်မောနေလိုက်သည်။

ဇာရေပြောသော ဟိုက ဆိုသည်မှာ ဇာရေနှင့် လျှံထန်တို့ ချစ်ကြ၊ နမ်းကြ၊ ရေကူးပြိုင်ကြ၊ ရေအတူချိုးနေကျဖြစ်သော ရေတံခွန်နားကို ပြော ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုရေတံခွန်ဘေးက ရေအိုင်ထဲတွင် လျှံထန်နှင့် ဇာရေတို့သည် ရေအတူချိုးကြ၊ ရေကူးပြိုင်ကြသလို ကျောက်ခဲလုံးလေးတွေနှင့် ပစ်ပေါက် ၍လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနှုံးအနိုင် ပြိုင်တမ်း ကစားခဲ့ကြ ၏။ နွဲ့သူကို နိုင်သူက ရေထဲဆွဲချ၍လည်း ရေငုပ်ပြိုင်ကြ၏။ ရေထဲအနေ ကြာ၍ ချမ်းလာလျှင် ရေပေါ်တက်သည်။ နေဆာလို့ကြသည်။

သူတို့၏ အေးစက်နေသော ကိုယ်လုံးကို နေပူထား၍ ရှိန်နေသော ကျောက်တုံးကျောက်ဖျာပေါ် ကျောရင်တို့ ကပ်၍ နေလှန်းကြသည်။

ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြဆော့ကြ၊ နောက်ကြစကြနှင့် ရေထဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြန်ဆွဲချကြသည်။

အမှန်က ထိုနေရာလေးသည် ဇာရေနှင့် လျှံထန်တို့အတွက် အချစ် ဝိမာန်ဘုံလေးဖြစ်သည်။ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ သောက ဒုက္ခတွေ ငြိမ်းချမ်းရာဝိမာန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ထိုနေ ရာလေးကို မမေ့နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနေရာကို မရောက်ခင်ကပင် ထိုနေရာအကြောင်း တွေး၍ပျော် ရသည်။ ရင်ခုန်ရသည်၊ ရင်တုန်ရသည်၊ ရင်ဖိုရသည်။ ရှိန်းရှိန်းမြဲမြဲ ရှိရ သည်။ နောက်တော့ လှိုက်မောဆွတ်ယုံဖွယ်ရာများနှင့်ပျော်ရသည်။

ချစ်ဝိမာန်လေး တစ်နေရာ။

အခန်း (၁၄)

“ဇာရေ... ”

“ဇာရေ... ရေ”

“ဟေး... ဇာရေ... ”

“ဟင်”

ဇာရေ၏နွားနောက်တွေကို တွေ့ရသည်။ ဇာရေ ရှိလိမ့်မည်အထင်နှင့် ဇာရေကို လျှံထန်က တကျော်ကျော် အော်ခေါ်သည်။ ဇာရေ ပြန်ထူးသံကို မကြားရ၊ ဇာရေ၏ ရုပ်သွင်ကို မမြင်ရ။ ရုတ်တရက် ချုံပုတ်တောစမှထွက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လျှံထန်က ချက်ချင်းနှုတ်ဆွဲသွားသည်။

ချုံတောထဲက ရုတ်တရက် ထွက်လာသော လူရွယ်သည် လင့်လေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ လျှံထန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

လျှံထန်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

“မင်းက ဇာရေနဲ့သိလား”

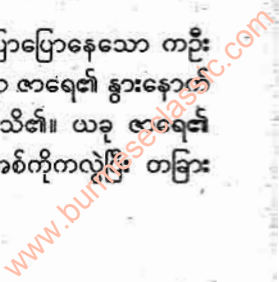
လူရွယ်က လျှံထန်ကို အကဲခတ်၏။

စူးစူးစမ်းစမ်းသဘောနှင့် မေး၏။

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်မှာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

လင့်လေးကိုင်ထားသောလူရွယ်ကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်လည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။ နောက်မှ အလင်းတစ်ချက် သတိက သူ့ခေါင်းထဲ ရုတ်ခြည်းဝင်လာ၏။

ဤလူရွယ်မှာ ဇာရေ၏အစ်ကို၊ ဇာရေပြောပြောနေသော ကဦးဖြစ်ရမည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်က နွားနောက်တွေမှာ ဇာရေ၏ နွားနောက်တွေမှန်း နေ့စဉ်မြင်နေကျမို့ လျှံထန်က အတပ်သိ၏။ ယခု ဇာရေ၏ နွားကို ထိန်းကျောင်းနေသူဆိုလျှင် ဇာရေ၏ အစ်ကိုကလွဲပြီး တခြားတစ်စုံတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူသာ ဇာရေးအစ်ကိုဆိုလျှင် ဇာရေးနှင့်သူနှင့် သိပါသည်။ ကျွမ်းပါသည် ပြော၍ မဖြစ်။ သိပါသည်၊ ကျွမ်းပါသည် ပြောလျှင် သူ့ညီမအပေါ် သူက သံသယ ဝင်တော့မည်။ သူ သံသယဝင်၍ နောက်နေ့ နောက်နေ့ တွေမှာ ဇာရေးကို ဤမှာဘက်သို့ နွားကျောင်းမလွှတ်လျှင် ခက်မည်။ သူနှင့် ဇာရေးနှင့် ဝေးကြရလိမ့်မည်။

ဇာရေးနှင့် သူ ကွဲကွာကြရမည့်အဖြစ်ကိုတော့ လျှံထန်က ဘယ်နည်းနှင့်မှ မခံနိုင်။ ဇာရေးနှင့်သာ ကွဲရလျှင် သူ့နှလုံးကျွမ်းပြီး သေရလိမ့်မည်။ သည်တော့ ဇာရေးအစ်ကိုကို သူ လိမ်ညာပြောရမည်။

“ဟင်... မင်း ဇာရေးနဲ့ သိလားလို့ ငါမေးနေတယ်”

ဇာရေးအစ်ကို၏စကားသံက ထန်လာသည်။

မဖြေ၍ မဖြစ်တော့။ သူက ယောင်နနလုပ်နေလျှင် ဇာရေးအစ်ကို ဇာရေးနှင့်သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ယိုးစွပ်တော့မည်။ ဇာရေးအစ်ကိုက သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်း သိသွား၍ လောလောဆယ်တွင် မဖြစ်သေး။

ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက် ရှုပ်လာနိုင်သည်။ ဇာရေးတို့၏ ခွေးတို့ ထာသင်မော်တို့ သတ်ထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟင့်အင်း...”

ဇာရေးအစ်ကိုကို ဣန္ဒြေရရစူးစိုက်ပြန်ကြည့်၍ လျှံထန်က ခေါင်းခါပစ်လိုက်၏။

“မင်းက ဇာရေးကို မသိဘူးပေါ့”

“အင်း... မသိဘူး”

ဇာရေးအစ်ကိုက သူ့ကို ပို၍ ခက်ခက်ထန်ထန် ကြည့်လာသည်။ လျှံထန်ကလည်း ဣန္ဒြေမပျက် ဇာရေးအစ်ကိုကို တည်တည်တံ့တံ့ ပင်ပြန်ကြည့်နေ၏။ ဇာရေးအစ်ကိုသည် မျက်နှာကို သုန်မှုန်ပြီး သူ့အနားလျှောက်လာသည်။

သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။ စူးစူးစမ်းစမ်း ထပ်ကြည့်သည်။

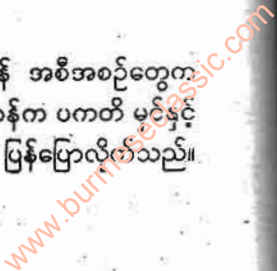
မေးခွန်းထပ်ထုတ်၏။

“ဟင်... မင်းက ဇာရေးကို မသိဘဲနဲ့ ဇာရေးနာမည်ကို ဘာလို့ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေရတာလဲ”

“ငါ့ညီမက မှာလိုက်လို့ပါ”

ဇာရေးအစ်ကိုအား လိမ်ညာဖြီးဖြန်းပြောရန် အစီအစဉ်တွေက ခေါင်းထဲတွင် အဆင်သင့်ရှိနေပြီး ဖြစ်သဖြင့် လျှံထန်က ပကတိ မှင်နှင့် မောင်းနှင့် မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနှင့် ရဲရဲဝံ့ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းညီမက ဘယ်သူလဲ... ဘယ်ကလဲ”

“ဟိုဘက်ရွာက၊ ဇာရေးနဲ့ ငါ့ညီမက နွားကျောင်းရင်း ခင်မင်ကြ တယ်ပြောတယ်၊ ငါ့ညီမက ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ နွားကျောင်းတဲ့ ဇာရေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့၊ တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါ မှာလို့ ခေါ်ကြည့်ရတာပ”

“ကနီ (အဒေါ်) တစ်ယောက်သေလို့ ဇာရေးကို ကပါးက ခေါ်သွား တယ်၊ ငါ ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”

ဇာရေးအစ်ကို၏မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းနူးညံ့သွားသည်။

လျှံထန်သည် ဇာရေးအစ်ကို၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ စိတ်ထဲ တွင် ရယ်ချင်နေသည်။ သူလိမ်တာကို ဇာရေးအစ်ကို လုံးလုံး မရိပ်မိ။ လျှံထန်က သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ စိတ်ချယုံကြည်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ဇာရေးအစ်ကိုကို ဆက်လိမ်ပြောတော့သည်။

“သူ့အစ်ကို မိုးရေးသွားတယ်လို့ ငါ့ညီမက ပြောတယ်”

“ဘယ်သူ့အစ်ကိုလဲ”

“ဇာရေးအစ်ကို”

“ငါပါ... ငါက ဇာရေးအစ်ကို၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အင်း... အေး... အဲ... အဲဒါ ငါ့ညီမက ဇာရေးကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါတဲ့၊ သူ့အစ်ကို မိုးရေးဘက် သွားတယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါ... သူ့အစ်ကိုပြန်လာလို့ ဖန်လက်ကောက်တွေ၊ ဘီးတွေ၊ ဆံညှပ်တွေ ပါလာရင် သူ့အတွက်လဲ ထားပေးပါတဲ့၊ တစ်ခုခုနဲ့ လဲကြ စတမ်း ပြောထားကြလို့ နေမှာပေါ့”

“ဒါပဲလား”

“အေး”

ဇာရေးအစ်ကိုက ပြတ်ပြတ်မေးသဖြင့် လျှံထန်ကလည်း ပြတ်ပြတ် ပင်ပြန်ဖြေသည်။

“အေး... အေး... ငါပြောလိုက်မယ်”

“အေး”

ဇာရေးအစ်ကိုနှင့် စကားဆက်ပြောနေလျှင် သူ့အလိမ်တွေ ပေါ် တုန်မည်စိုးသဖြင့် လျှံထန်က “အေး” တစ်လုံးသာ စကားပြန်ပြီး ဇာရေး အစ်ကိုနားက လစ်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

သူက လစ်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်တော့မှ မတော်ရသေးသော ယောက်ဖက နာမည်မေးနေပြန်၏။

သူ့တွင်လည်း ဇာရေးနှင့် ရွယ်တူညီမ တစ်ယောက်ရှိသည် ပြော
သဖြင့် မိဆိုလူပျိုချောက မိတ်ဖွဲ့လိုဟန်ရှိသည်။

“ငါ့နာမည် လျှံထန်”

လျှံထန်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

ဇာရေးအစ်ကို အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဇာရေး သိပါစေဟူသော ရည်
ရွယ်ချက်နှင့် လျှံထန်က ပြော၏။

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ငါလား. . .”

ဇာရေးအစ်ကိုက သူ့ကို ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါ ငါ ဟိုဘက်နား ပျားတခေါင်းတွေ့ထားတာ သွားဖွပ်မလို့”

“အေးအေး. . . ငါ ဇာရေးကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ဪ့ မင်းညီမ
နာမည်က ဘယ်သူ. . .”

ဇာရေးအစ်ကိုက လျှံထန်၏ မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်နေပြန်၏။

ဤတစ်ခါတော့ လျှံထန်က ပြန်၍ မျက်နှာကို တည်ပစ်လိုက်
သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ ဇာရေးက မေးရင် ပြောတတ်အောင်လို့ပါ၊ ဘယ်သူမှန်း
မသိတော့. . .”

“သိစရာမလိုပါဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းဆို ခင်ဗျားညီမ သိပြီပေါ့”

ဇာရေးအစ်ကိုက ထပ်ပြုံးသည်။

“အေး. . . အေး. . . ငါပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ဖန်လက်ကောက်တွေ၊
ပယင်းပုတီးတွေ၊ ဘီးတွေက ငါ့ညီမအတွက် ငါ ဝယ်လာတာ”

“ခင်ဗျားဖာသာ ခင်ဗျား ပြောကျန်ခဲ့၊ ကျုပ်တော့ လစ်တော့မယ်”
ဟူသော သဘောနှင့် လျှံထန်သည် ဇာရေး၏ အစ်ကိုအနားက အလျင်
မြန်ဆုံး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဤသည်ထိ ဇာရေးအစ်ကိုကတော့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေတုန်း။
လျှံထန်သည် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားလိုက်ရ၏။

ဤနေ့ ဇာရေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မတွေ့ရတော့။

အမှန်ကတော့ သူ့အစ်ကိုစကားသည် လျှံထန်အတွက် ဝမ်းနည်း
စရာပင်။ သူ့အစ်ကိုစကားထဲတွင် ဇာရေး၏ အဒေါ်တစ်ယောက် ဆုံးဘီး
သွား၍ သူ့အဖေနှင့် လိုက်သွားရသည်ဆို မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်တော့ ဘယ်တောင် ဘယ်ရွာကို လိုက်သွားရမှန်းတော့
လျှံထန် မတွေ့တတ်ပေ။

သူတို့အိမ်တွေဆိုတာက တောင်စောင်း တောင်ကမ်းပါးယံ၊ သစ်
တောဝါးတောထဲ အမြဲ ပုန်းလျှိုးနေတတ်၏။ အဝေးက ကြည့်၍ ဘယ်လိုမှ
မမြင်ရ။ ရှာဖွေ၍ရဖို့ပင် လမ်းမသိက မလွယ်။

ရွာတစ်ရွာ၏ အိမ်ခြေမှာလည်း လေးအိမ်၊ ငါးအိမ်။ တစ်အိမ်နှင့်
တစ်အိမ်မှာလည်း တခေါ်တပေါ်ပင် မကြား၍ ဝါးလုံးကို တုံးမောင်းခေါက်
ခေါ်ရသော အခြေအနေ ရှိသည်။ ဇာရေကို သူ ဘယ်လိုလုပ် သွားရှာနိုင်
ပါမည်နည်း။ နေ့စဉ် တွေ့နေကျ ဇာရေကို မတွေ့ရသောအခါ လျှံထန်၏
ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။

ညနေစာအတွက် ဟင်းရွက်ခူး၊ ကြက်ငှက်ရှာ ပစ်ရသော်လည်း
စိတ်ထဲက မပါလှ။ နေညို၍ စခန်းကို ပြန်ရောက်လာသည့်တိုင် ဇာရေဆီ
ကိုသာ စိတ်က ရောက်နေသည်။ ဇာရေ၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်နေသည်။
ဇာရေ၏ အသံကိုသာ ကြားနေသည်။ ဇာရေ၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှသာ
သူ့စိတ်မှာ စွဲနေသည်။

ဇာရေ သူ့အဖေနှင့် ဘယ်ရွာများ လိုက်သွားပါလိမ့်။
ဘယ်တော့များ ပြန်လာပါလိမ့်။ ဘယ်နှစ်ရက်များ ကြာနေပါလိမ့်။
လျှံထန်သည် ချစ်သူ ဇာရေအကြောင်းသာ တွေးနေလေသည်။

အခန်း (၁၅)

သုံးရက် သုံးည ရှိပြီ။

သူ့အဒေါ်တစ်ယောက် ဆုံး၍ ဇာရေးအား သူ့အဖေခေါ်သွားသည် ဆိုသဖြင့် လျှံထန်သည် ဇာရေးနှင့်သူ ရေကူးနေကျ၊ ရေချိုးနေကျ၊ ဆော့နေကျ၊ စကားထိုင်ပြောနေကျ ရေတံခွန်နားသို့ လုံးဝ မသွားဖြစ်ခဲ့။

ထိုသုံးရက်အတွင်းတွင် ငှက်ပြင်း၍ ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်နေသော ထာသင်မော်၏ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးနေရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရောင်ကိုင်းနေသော ထာသင်မော်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို တောင်တန်ကြီး မြစ်နှင့်လိမ်းပေးရသည်။ တောင်တန်ကြီးရွက်နှင့် ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးရသည်။ အကိုက်အခဲပျောက်ရန် ဟိုဆေးမြစ်ရွာ၊ ဒီဆေးမြစ်သွေးနှင့် နေ့ရှိသမျှ ပြုစုရ၏။ သို့သော် ထာသင်မော်၏ ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျားမှာ မသက်သာ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍သာ ဆိုးရွားလာ၏။

ထာသင်မော်၏ ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျားရောဂါကို ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ကလည်း များစွာ ဂရုမစိုက်အားကြ။ အချိန်ရှိတုန်း ရွှေရရေးအတွက် ကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေကြသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့်-ခပ်ခွက် ကျင်ခွက်တွေကို ထမ်းပိုးကာ ရွှေရရေးအတွက်သာ ရေထဲ ဆင်းသွားတတ်ကြ၏။ နိစ္စဓူဝအလုပ်ကို သူတို့ မစွန့်ထားနိုင်ကြ။

ဤသည်ကို ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျားမိ၍ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေသူ ထာသင်မော်က လုံးဝ မကျေနပ်။ သူ့ကို ရွာပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြောသည်။

ဤသို့နေလျှင် ဤဝေဒနာနှင့် ဤမှာ သေမည်ဟု ပြော၏။

ဤသည်ကို ထန်ဗူးက နှစ်သိမ့်သည်။

“တို့ မကြာခင် ပြန်ကြရတော့မှာပါကွာ၊ ဒီကြားထဲ မင်းရောဂါကလဲ ဆေးမှန်မှန်သောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ။ ဆေးသာ မှန်မှန်သောက်ပေးပါ။ သိပ်လဲ စိတ်ထဲ စိုးရိမ်မနေနဲ့။”

“ငါ့ကိုယ်ငါ သိတယ် ထန်ဗူး၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုတော့ ပစ်မထားကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ရောဂါက ဒီအတိုင်းဆိုရင်...”

“အိုး... မင်းကလဲကွာ... အားငယ်တတ်လိုက်တာ၊ ငှက်ဖျားဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ၊ ဖြစ်နေတုန်းတော့ ဘယ်တော့မှ လူကောင်းမဖြစ်တော့ဘူး ထင်တတ်ကြတာ၊ နောက်တော့လဲ သူ့ဟာနဲ့သူ ပျောက်သွားမှာပေါ့။ မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ မှတ်မိလား၊ ရွှေရွာတယ်ဆိုတာ ဇွဲရှိရမယ်၊ ပင်ပန်းခံနိုင်ရမယ်၊ အချိန်အခါနဲ့ လုပ်ရတယ်ဆိုတာလေ၊ ဒါတွေ မင်းသိပါတယ်၊ ငါတို့အလုပ်က အချိန်မရွေး လုပ်လို့ရတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလကုန်ရင်တို့ ဒီမှာ နေချင်ပါတယ်ဆိုလို့လဲ မနေနိုင်ကြတော့ပါဘူး၊ မိုးမကျခင် ရွာပြန်ကြရမှာပဲ ဥစ္စာ၊ မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်အားငယ်နေရတာလဲ၊ စိတ်ကိုတင်းထားစမ်းပါ၊ ငှက်ဖျားလောက်များကွာ၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရင် ပျောက်ကို ပျောက်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

ဟာကာကလည်း ထာသင်မော်ကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဖျောင်းဖျသည့်။ ဟာကာပြောသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

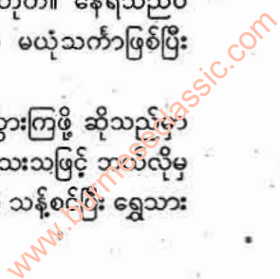
ဥရုမြစ်ဖျားတွင် ရွှေကျင်သောလမှာ တပို့တွဲ၊ တပေါင်း၊ တန်ခူး သုံးလဖြစ်သည်။ ဆောင်းတွင်းနှင့် မိုးတွင်းမှာ ဘယ်လိုမှ ရွှေကျင်၍ မရနိုင်ပေ။ မိုးတွင်း၌ ရေကြီးနေသလို ဆောင်းတွင်ဆိုလျှင်လည်း အေးလွန်း၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရေထဲဆင်းပြီး ရွှေမကျင်နိုင်ကြ။

ထို့ကြောင့် ယခု ရသောအခွင့်အရေးကို ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့က လက်လွတ်မခံချင်ကြ။ လမ်းပင် ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်သော ထာသင်မော်ကို ရွာပြန်ပို့ရမည်ဆိုလျှင် လူကောင်းတစ်ယောက်က ထမ်းပို့မှဖြစ်မည်။

အသွားအပြန် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်နီးပါး ကြာမည်။

တစ်ပတ်နီးပါးဆိုလျှင် လူနှစ်ယောက်၏ ရွှေကျင်၍ရနိုင်သော အင်အားမှာ တစ်ထောင် နှစ်ထောင်ခန့် ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။ အကယ်၍ လျှံထန်အပါအဝင် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ထာသင်မော်ကို လိုက်ပို့ရလျှင်လည်း တောကြီးမျက်မည်းထဲက စခန်းထဲမှာ ဘယ်လူမှ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရကြမည် မဟုတ်။ နေရဲသည်ပဲ ထားဦး၊ ရွှေကိစ္စက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး ပြဿနာ အများကြီး ရှုပ်လှာနိုင်သည်။

ရွှေတွေကို ယခုလောလောဆယ် ဝေခြမ်းသွားကြဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း ရွှေက အရိုင်းမှုန့်၊ အရိုင်းပွင့်တွေသာ ရှိနေသေးသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဝေခြမ်း၍ မဖြစ်သေး။ ရွှေရိုင်းအမှုန့်တွေကို ပကတိ သန့်စင်ပြီး ရွှေသား

အတိဖြစ်ပြီးမှ ဝေခြမ်းရန် ကတိကို သူတို့ ရွှေကျင်ရန် ဥရုဖျားသို့ မလာ ခင်ကတည်းကပင် သဘောတူပြီးသား ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဤကတိကို ဖျက်လျှင် ဖျက်သူသည် လုံးဝ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ ရပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

ဤသည်မှာ သူတို့၌ သံမဏိစည်းကမ်း ဖြစ်လေသည်။

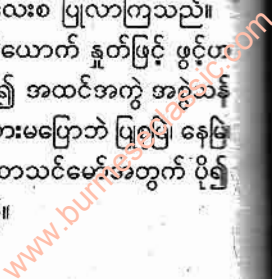
အတူတကွ တစ်လကျော် နှစ်လ လုပ်လာကြပြီး ရွာပြန်ခါနီး သုံးလ ပိုင်းနောက်ဆုံးကာလရောက်မှ သူတို့ကို ခွဲပြီး ထာသင်မော် ရွာပြန်သွားရ မည်ကို ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာကလည်း အမှန်တော့ မလိုလားကြပေ။ သူတို့ ယခုလို မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ရွှေရသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ဆီသို့ ဦးဆုံးအကြံပြု၍ ခေါ်ဆောင်လာသူမှာလည်း ထာသင်မော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက ထာသင်မော်ကို တောထဲတောင် ထဲက ရသော ဆေးမြစ်တွေနှင့် သွေးလိမ်း၊ သွေးတိုက်လုပ်ကာ ဖျောင်းဖျ ထားကြသည်။ လျှံထန်ကလည်း ဇာရေတို့ အိမ်ခြံထဲက ဗိထောင်၍ ရ သော မြွေပါသွား၊ မြွေပါစွယ်တွေကို သွေး၍ နေ့စဉ် တစ်နေ့နှစ်ခါ သုံးခါ လိမ်းကျံပေးပါ၏။

သို့သော် ထာသင်မော်၏ ဝေဒနာမှာ သိသိသာသာ လျော့ဆင်း မသွား။ သွေးလိမ်းစ တစ်ရက်နှစ်ရက်သာ လျော့ကျသွားသော်လည်း နောက်တော့ ပြန်ရောင်လာသည်။ မြွေပါရိုး လိမ်းနေရင်းက ပြန်ကိုက်ခဲ လာသည်။ အရေပြားတွေမှာ ပြာနှမ်းနေရာက အရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးလာ သည်။ တင်းရင်း၍ မှန်ရောင်ထစ ပြုလာသည်။ လဲ့လဲ့လက်လက် ရောင် ပြေးအကွက်စင်းကြောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဤသည်ကို ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက သတိမပြုမိကြသော်လည်း ကာယကံရှင် ထာသင်မော်နှင့် နေ့စဉ်အမြဲ ထိတွေ့နေရသော လျှံထန်တို့ က သတိပြုမိလာကြသည်။ ဝေဒနာ မသေးဆိုတာ တွေးမိလာကြသည်။ ထိတ်လန့်ချင်လာကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်မိ ရုံနှင့် တစ်ယောက်စိတ်တစ်ယောက် သိနေသလို ရုတ်ခြည်း မျက်နှာလွဲ တတ်လာကြသည်။ စကားနည်း နှုတ်နည်း ဖြစ်လာကြသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံရမှာပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဝန်လေးစ ပြုလာကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ . . . တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟ မပြောခြင်းက တစ်ယောက်စိတ် တစ်ယောက်ပို၍ အထင်အကွ အစွဲသန် လာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ပြုစု၍ နေမြဲ ငြိမ်သက်မြဲ ရှိနေကြခြင်းကပင် ဝေဒနာသည် ထာသင်မော်အတွက် ပို၍ ချောက်ချားစရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်လာသည်။

မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်လာသည်။

ငှက်ဖျားမိ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ရောင်ကိုင်နေသော ထာသင်မော်သည် စခန်းရှိ လူအားလုံးကို မကျေမနပ် ဖြစ်စွာသည်။ စိတ်ပျက်လာသည်။ သံသယများစွာ ဝင်လာသည်။ ညကျလျှင် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြော၍ ဆဲဆိုရေရွတ်တတ်လာသည်။

ဤသည်မှာလည်း ညစဉ်ညတိုင်း ဖြစ်လာသည်။

သူ၏ မကျေနပ်ချက်သည် အိပ်မက်မဟုတ်တော့။ သတိလစ်သော အခါ ပြောတတ်သော ကယောင်ကတမ်း စကားတွေ မဟုတ်တော့။ နီးလာသောအခါ သတိရသောအခါမှာလည်း ထိုသံသယ၊ ထိုအတွေး၊ ထိုစကားတွေနှင့် ထာသင်မော်က ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့ကို ဆဲဆိုစ ပြုလာသည်။ မကြားတကြား မသိမသာ ပြောခြင်း၊ ဆိုခြင်း၊ ဆဲခြင်းမှ သိသိသာသာ မြည်တွန်လာသည်။ ပြောဆိုဆဲရဲလာသည်။

သူ ပြောဆို ဆဲဆိုရဲလာသည်ကို မသိယောင်၊ မကြားယောင်နှင့် မထုံတက်သေးလုပ်ပြီး သူ့အား စကားပြန်မပြောဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားကြသောအခါ ထာသင်မော်၏ မကျေနပ်စိတ်မှာ ပို၍ ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။ ကစဉ့်ကလျား ပို၍ ဖြစ်လာသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို ပစ်ထားကြပြီဟု အတပ်စွဲလာသည်။

သည်ကြားထဲ ရွှေပိုရမည်ဟုထင်သော မြစ်ညာအထက်မြစ်ကွေ့တစ်ခုသို့ သူတို့သဘောနှင့်သူတို့ တပ်ပြောင်းကြမည် လုပ်ပြန်သောအခါ ထာသင်မော်မှာ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာကို ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ရပြန်၏။

“မင်းတို့ ရွာပြန်ကြတော့မယ် မဟုတ်လား”

မြစ်ညာ အထက်စခန်းသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အထုပ်အပိုး ပြင်နေကြသော လျှံထန်၊ ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ ထာသင်မော်က မေး၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ နားပူလွန်း၍ သူတို့အားလုံး ရွာပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြပြီဟု ထင်သွားပုံရလေသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ စကားပြန်မပြောဘဲ အထုပ်အပိုးတွေသာ ပြင်နေသော လူသုံးယောက်ကို ကြည့်၍ ထာသင်မော် စိတ်ထဲက တွေးနေ၏။

“ဒီကောင်တွေ ငါ့ကြောင့် ရွာစောစောပြန်ရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို စိတ်နာနေကြလို့ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောချင်ကြတော့ဘူး၊ ငါကလဲ လောဘ်သားပါ မောင်တို့ရာ၊ မင်းတို့ထက်တောင် ငါက ရွှေမက်ပါသေးတယ်ကွယ်ရဲ့၊ ဒီနေရာကို ဒီလိုလာပြီး ဒီလိုစွန့်စွန့်စားစား လုပ်ခင် ရွှေရမယ်ဆိုတာလဲ ငါပဲ ဦးဆုံးပြောခဲ့၊ ဆော်သြခဲ့၊ စည်းရုံးခဲ့တဲ့ လူပါ။

ငါပဲ မင်းတို့ကို ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တဲ့ လူပါကွာ၊ ရွှေပဲ ငါလဲ သိပ်လိုချင်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ငါ့မှာ ရောဂါရနေလို့ပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ရွာရောက်မှ မင်းတို့ကို ငါ ထိုင်ပြီး ကန်တော့ဆို ကန်တော့ ပါမယ်၊ ခုတော့ မင်းတို့ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

သူ့အား စကားဟဟပင် မပြောချင်ကြသော လူသုံးယောက်ကို ငေးကြည့်ကာ ထာသင်မော်မှာ စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေသည်။

‘လူလေးယောက် လာကြတဲ့အထဲ ရောဂါကလဲ ငါ့ကိုမှ ကွက် ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ထာသင်မော်ကို မင်းတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်မယ်ဆိုကလဲ ဖြစ်စရာပါပဲလေ ဖြစ်ကြပါ။ ဖြစ်ကြပါ။ ခုနေတော့ မင်းတို့ ငါ့အပေါ် စိတ်ဆိုးတာ၊ မကျေနပ်တာ အားလုံး ငါ ခံယူပါတယ်၊ မင်းတို့ကို ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ရောဂါရတတ်တဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒီလောက် ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ငါ ကျိန်ဆဲပါတယ်၊ အသက် အကြီးဆုံး အရင့်ဆုံးဖြစ်လျက်နဲ့ ဓာတ်ခံမကောင်းတဲ့၊ နုနယ်လွန်းတဲ့ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာပဲ ငါ အပြစ်တင်ပါတယ် မောင်တို့ရာ၊ ခု မင်းတို့ ငါ့ကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ရွာပြန်ကြတော့မယ် လုပ်နေတာမြင်တော့ ငါလဲ စိတ် မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ၊ ငါလဲ ငါ့ရောဂါ အခြေအနေ ငါသိလို့ပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။’

ထာသင်မော်သည် သူ့စိတ်ထဲ သူ့ထင်ရာမြင်ရာတွေ တွေးတော ကာ သူများနည်းတူ အထုပ်အပိုးပြင်ရန် ယိုင်တိယိုင်နဲ့နှင့် ဗုန်းဗုန်းလဲ နေရာက ငုတ်ခနဲထထိုင်၏။

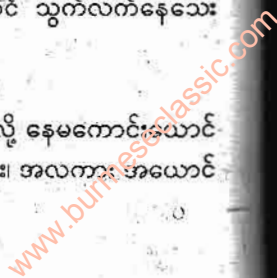
ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက ထာသင်မော်ကို အထိတ်ထလန့် လှမ်း ကြည့်ကြသည်။

သူတို့အထင်မှာ မြစ်ညာစခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရာ၌ ထာသင် မော်ကို တွဲခေါ်ယူရမည်ဟု တွက်ထားကြသည်။ ထင်တားကြသည်။ ယခု သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားနေသော ထာသင်မော်ကို မြင်ရသောအခါ အံ့လည်း အံ့ဩသွားကြသည်။

“ဒီကောင်က ငါတို့ ရွာပြန်ကြတော့မယ် ထင်ပြီး ကျန်းမာနေလိုက် တာ၊ ကြည့်စမ်းကွာ၊ လူကောင်းတွေထက်တောင် သွက်လက်နေသေး တယ်”

ဟာကာက ထန်ဗူးကို တီးတိုးပြောသည်။

“အလကားပါကွာ၊ ဒီကောင် ရွာပြန်ချင်လို့ နေမကောင်းမယောင် ဆောင်နေတာပါ။ ဒီလောက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလကား အယောင် ဆောင်နေတာ”

ထန်ဗူးကလည်း ဟာကာအား တိုးတိုးပြန်ပြော၏။

ဤသည်တို့ကို ထာသင်မော်က လုံးဝမကြား။

ရွာပြန်တော့မည်အထင်နှင့် သူ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို တက်တက်ကြွကြွ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေသော ထာသင်မော်ကို ကြည့်ပြီး လျှံထန်ကတော့ လုံးဝ စိတ်မကောင်း။ သို့သော် လျှံထန်အနေမှာလည်း ထာသင်မော်ကို ပြုစုပေးရုံကလွဲပြီး ဤကိစ္စတွင် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပေ။

ယခု ထာသင်မော် ရောဂါရလာပြီးကတည်းက စခန်းတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်နေသူမှာ ထန်ဗူးပင်ဖြစ်သည်။ အားလုံး ထန်ဗူးသဘောအတိုင်းပင်။ ထန်ဗူးစကားဆိုလျှင် မည်သူမျှ မပယ်ရှားရ။ ဤသည်မှာလည်း တောထုံးစံပင် ဖြစ်၏။ လူကြီး တင်မြှောက်ထားသူ၏ စကားဆိုလျှင် တောမှာ တောင်မှာ ပယ်ကောင်းသည်ဟု အစဉ်အလာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ယခု မြစ်ညာသို့ စခန်းသစ်တစ်ခု ထပ်ပြောင်းကြရမည်မှာလည်း ထန်ဗူး၏ အစီအမံသာ ဖြစ်လေသည်။

“ထာသင်မော်...ခင်ဗျား လိုက်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျုပ်တို့ တွဲခေါ်ပါ့မယ်... နေနေ”

အားလုံး အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်ပြီးကြသည်နှင့် ထာသင်မော်က ဦးဆုံး တဲဝသို့ ထွက်၏။

ဤသည်ကို ထန်ဗူးက တားသည်။

“ရပါတယ်ကွာ... ရပါတယ်၊ ငါ မသွားနိုင်တဲ့အခါ ပြောပါ့မယ်”

ထာသင်မော်၏စကားမဆုံးခင်ပင် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အေးအေးစက်စက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့ချင်း တစ်ဦးအဓိပ္ပာယ် တစ်ဦး သိကြသည်။

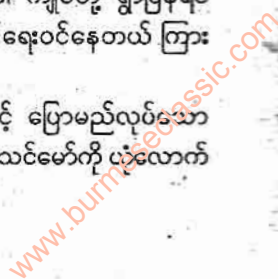
“ဟင်... မင်းတို့ဟာ ရွာပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလားကွ၊ ဘယ်နှယ် ဘယ်နှယ် မြစ်ညာဘက်ပဲ သွားနေကြတာလဲ”

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မပြည့်ခင် ထာသင်မော်က လှမ်းမေး၏။

“ခင်ဗျားထင်သလို ရွာပြန်ဖို့မဟုတ်... ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကလဲကွာ၊ ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ၊ ဂီလာနကို စိတ်ဆိုးပါနဲ့၊ ဒီလိုဗျို့ ထာသင်မော်၊ ကျုပ်တို့ ရွာပြန်ရင် ဒီဘက်က လှည့်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ လမ်းမှာ စစ်ဆင်ရေးဝင်နေတယ် ကြားလို့ပါ”

ဟာကာက အမှန်အတိုင်း စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောမည်လုပ်သော စကားကို ထန်ဗူးကဟန်တားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ထာသင်မော်ကို ယုံလောက်အောင် သူက လှည့်ပြော၏။

ထာသင်မော်ကလည်း သံသယ ကင်းသွားသည်။

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ မောင်တို့ရာ၊ ငါက ဂီလာနပါကွ၊ ရွှေပဲကွာ ငါလဲ လိုချင်တာပေါ့။ ဒီနေရာကိုလဲ ငါ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့တာပါ။ မင်းတို့ကို ငါပဲ ဦးဆုံး အကြံပေးခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ငါ့မှာ ရောဂါတကယ် ရနေလို့ ရွာပြန်ချင်တာပါ။ ငါ့ကို မင်းတို့ ခွင့်လွှတ်. . .”

“အေးပါဗျာ. . . အေးပါ. . . အေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခင်ဗျားကို သဘောပေါက်ပါပြီ”

စောစောက စိတ်ထဲတွင် ပြောနေခဲ့သော စကားများကို ဖွင့်အံလာ သော ထာသင်မော်အား ထန်ဗူးက “ခင်ဗျားကို အားလုံးသဘောပေါက်ပြီ” ဟု ရွဲ့ပြော၏။ ထန်ဗူးဆိုလိုသည်မှာ “ခင်ဗျား နည်းနည်းနေမကောင်း တာနဲ့ ရွာပြန်ချင်လို့ ဟန်ဆောင်နေတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိပါပြီ” ဟူသတည်း။

သည်လိုနှင့် တစ်နာရီပင် မလျှောက်လိုက်ရ။

သူတို့ ကြိုတင်ကြည့်ထားသော စခန်းသစ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဒီနေ့တော့ ဒီမှာပဲ အခြေအနေ စုံစမ်းရဦးမယ်။ ထာသင်မော် နေမကောင်းရင် လွဲနေပါ”

သူတို့ စခန်းသစ်ကို ရောက်သည်နှင့် ထန်ဗူးက ထာသင်မော်အား အိပ်ခိုင်းသည်။ သို့သော် ထာသင်မော်က မအိပ်။ ကျန်လူများကို အကဲ ခတ်နေသည်။ သံသယသည် သူ့စိတ်၌ စဝင်ပြန်ပြီ ဖြစ်၏။

ထာသင်မော်ကလွဲလျှင် ကျန်လူများမှာ စခန်းကို အခိုင်အမာ ဖြစ်အောင် ကာရံကြသည်။ ထင်းတုံးထင်းခြောက်တွေကို ကောက်ယူသိမ်း ဆည်းကြသည်။ စခန်းရှေ့ လိုဏ်ဝတွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုကို ထုံးစံအတိုင်း စတင်ဖိုကြသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးတာဝန်ကျသူ လျှံထန်က စားရေး သောက်ရေးအတွက် စတင်သည်။ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက စခန်းဂူထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ မနက်ဖြန် ရွှေကျင်ရန် နေရာသွားကြည့်ကြသည်။

“မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ရွှေကျင်ကြဦးမလို့လား လျှံထန်”

“ဟုတ်တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

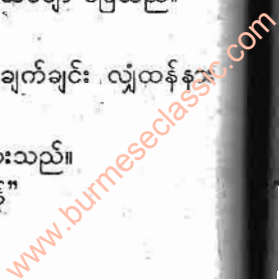
လျှံထန်က ထာသင်မော်၏အမေးကို မသေမချာ ဖြေသည်။

“ဟေး. . . တကယ်လားကွ ငါ့ညီလေး”

ထာသင်မော်က အရူးတစ်ယောက်လို ချက်ချင်း လျှံထန်နား ရောက်လာ၏။

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်မှာ လန့်၍ပင် သွားသည်။

“မင်း တကယ်ပြောတာလားဟင် လျှံထန်”

“ငါလည်း တိတိကျကျ မသိပါဘူး ထာသင်မော်၊ သူတို့ပြန်လာ တော့ မေးကြည့်ပေါ့။ ငါ့အထင် ငါပြောတာပါ”

ထာသင်မော်၏ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းချသံကို လျှံထန် အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။ ကြက်သီးထစရာပင်။

ထာသင်မော်သည် လျှံထန်ကို နောက်ထပ် လုံးဝ စကားမမေးဘဲ ဂူဝဲခြံအစ ထွက်သွား၏။ မြစ်ဘက်ကြည့်၍ တစ်ညနေလုံး ငေးနေ၏။

“မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ရွှေကျင်ပြီး နေကြဦးမှာပေါ့”

ထာသင်မော်အသံကို ကြားသဖြင့် လျှံထန်သည် ထမင်းချက် နေရာက လှမ်းကြည့်၏။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့နှစ်ယောက်သည် ဂူဝဲကို ရောက်နေကြပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဖက် ခါးထောက်၍ ထာသင်မော်ကို စိန်းစိန်းဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ထာသင်မော်၊ အခြေအနေအရ ဒီနေရာမှာ တစ်ပတ် လောက် ရွှေကျင်သင့် ကျင်ရမယ်ထင်တယ်၊ သွားရင်းလာရင်းပါ”

“ဘာကွ. . . ဒီနေရာမှာ မင်းတို့ တစ်ပတ်လောက် ရွှေကျင်နေကြ ဦးမယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုပြောတော့ ရွာပြန်တာဆို၊ စစ်ဆင်ရေး ရှိလို့ ဒီက လှည့်ပြန်တာဆို၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ညာတယ်”

“ဘာ. . . ခင်ဗျား တော်တော်ခက်ပါလား ထာသင်မော်၊ လူကြီး လုပ်နေပြီး ခင်ဗျားဟာ ဘာမှ ကာလဒေသ နားမလည်ဘူး၊ ခု ကျုပ်တို့ ရွာပြန်လမ်း အခြေအနေတွေ လေ့လာတာပါဗျ၊ ပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စစ်ဆင်ရေးတွေပိတ်နေလို့ ဒီမှာ စစ်ကြောင်းပြန်ဆင်းအောင် စောင့်ရင်း ရွှေကျင်ကြမယ်လို့ ပြောတာပါဗျ၊ ဒါပဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ်ဘဲ၊ အခြေအနေမပေးသေးခင် ဒီမှာနားရင်း ရွှေကျင်လို့ ရရင် ခင်ဗျားလဲ ဝေစုတစ်ခု ရတာပဲမဟုတ်လား၊ ဒါပဲ အပြစ်ပြော နေတာ”

ထန်ဗူးကို ဟိန်းဟောက်နေသော ထာသင်မော်အား ဟာကာထ ပြန်ဟောက်သည်။

ဤတစ်ခါတော့ ထာသင်မော်က ငြိမ်ကျသွား၏။ ဟာကာတို့ ဘာဆိုဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။ သူ့အိပ်ရာဆီသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်လွှဲချ လိုက်သည်။

ညအနုစာ ထမင်းစားခေါ်သောအခါ ထမင်းမဆာသေးဟု ပြောပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ထမလား။ အိပ်ရာထဲမှာပင် တစ်ညနေလုံး လှဲနေသည်။

နေခြည် ရုပ်သွားသည်။

အအေးဓာတ်က စတင်လာသည်။

ထာသင်မော် အိပ်ရာထဲက ထသည်။

အိပ်ရာပါ ဆွဲလာပြီး မီးဖိုဘေးတွင် လှဲသည်။

ထမင်းဆာသည်ဟုတော့ လုံးဝမပြော။

ညရောက်လျှင် ငှက်ဖျား တက်တော့၏။

ကယောင်ကတမ်းတွေ ပိုပြောသည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာကို မကြားတကြား ဆဲဆိုနေသည်။

မကြားတကြား တောင်းပန်နေသည်။

မကျယံ့တကျယ် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။

ချမ်းလိုက်တာ... မီးခဲတွေကို မျိုချထားချင်တယ်ဟု ပြောသည်။

ထင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကျိုရည်ပူပူကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ထသောက်သည်။

လှုံထန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။ သူ့မိန်းမ သူ့ကလေး

တွေအကြောင်း သူ့ရူးတစ်ယောက်လို စိကာပတ်ကုံး ပြောနေသည်။

တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ရောက်တတ်ရာရာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသော ညည်းတွားနေသော အသံကို မည်သူမျှ နားမထောင်ကြ။ ဟာကာ၊ ထန်ဗူးတို့၏ ဟောက်သံနှင့်အပြိုင် ထာသင်မော်က စကားပြောနေသည်။ လှုံထန်ကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက်သာ ထာသင်မော်၏ အသံတို့ ကြားမိသည်။

ထာသင်မော် တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်သံကြား၍ မသိမသာမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လျှင် လှုံထန်၏ ခွေးလေးကို လက်နှင့်ပွတ်၍ လည်း တွေ့ရသည်။ ထင်းစတွေကို ထည့်လိုက်၊ ပြန်နုတ်လိုက် လုပ်နေတာလည်း မြင်ရသည်။ အသံတိတ်သွားလျှင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ငိုက်မျဉ်းနေ၏။ ဤသည်မှာလည်း တစ်ညလုံး လိုလိုပင်။

အခန်း (၁၆)

ထာသင်မော်အား ရွာပြန်ကြရအောင်ဟု လိမ်ညာပြီး ပြောင်းရွှေ့လာကြသော အထက်မြစ်ညာစခန်းသစ်မှာ မြစ်၏ တံတောင်ဆစ်ကွေ့ချိန် ချိုင့်ဝှမ်းဖြစ်သဖြင့် ထန်ပူးနှင့် ဟာကာတို့ ထင်ထားခဲ့ကြသည်ထက်ပင် ရွှေမုန်ရွှေပွင့်တို့က အဆမတန် ရနေကြသည်။

ရွှေမုန်ရွှေပွင့်ကို မြင်ရလေ ထန်ပူးနှင့် ဟာကာက ရေထဲက မတက်လေပင်။ မနက်သွား ညပြန်နှင့် ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးကြိုးစားနေကြသည်။ ထာသင်မော်ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဂရုမစိုက်အားကြ။

ဤသည်ကိုသိသော ထာသင်မော်ကလည်း ထန်ပူးနှင့်ဟာကာကို မှီ၍ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။ ရောဂါကလည်း မသက်သာ။ ရွာပြန်ရန်ပြောတော့လည်း စစ်ဆင်ရေးကို အကြောင်းပြ၍ ဟိုနေ့ရွှေ့ ဒီနေ့ရွှေ့နှင့် စခန်းသစ်တွင် တစ်ပတ်ခန့်ပင် ကြာလာပြီး ရွာကို မပြန်ဖြစ်သေး။

ဤစခန်းသစ်မှာ ဇာရေတို့အိမ်ရှိရာ တောင်ခြေအောက် မြစ်ကွေ့ချိုင့်ဝှမ်းကျသဖြင့် လျှံထန်ကလည်း ဤစခန်းသစ်ကို ပို၍ သဘောကျနေ၏။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လူခြေတိတ်ချိန်ဆိုလျှင် ဇာရေတို့အိမ်တကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ နွားနောက်တွေ ချောင်းဆိုးသံ၊ ဝမ်းခေါင်းရသံများကိုပင် ကြားနေရသည်။

အရေးအကြောင်းရှိလျှင် သူတို့စခန်းက ဇာရေတို့အိမ်ကို လှမ်းအော်ခေါ်လျှင်ပင် အချိန်မရွေး ကြားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လျှံထန်က ဤစခန်းသစ်ကို ပို၍ သဘောကျနေသည်။

ယခင် ဇာရေနှင့် တစ်နာရီ စကားထိုင်ပြောနိုင်သော လျှံထန်မှာ ယခုအခါ စကားပြောဖို့ နှစ်နာရီ အချိန်ပိုရလာသည်။ ဇာရေ နွားကျောင်းအပြန်နှင့် သူ ဟင်းရှာအပြန်တို့ အတူတကွ ပြန်လာနိုင်ကြ၏။ အိမ်နားရောက်မှ သူ့အဖေ သူ့အစ်ကိုတို့ မရိပ်မိ မသိရှိအောင် လမ်းခွဲပြန်လို့ရသည်။

ဤသည်တို့ကို တွေး၍ အပျော်ကြီးပျော်ကာ ဇာရေးနှင့် မတွေ့ရသော သုံးရက်ကာလကို လျှံထန်က သုံးကမ္ဘာပင် ထင်နေမိသည်။ သူတို့စခန်းမှာ ဇာရေးတို့အိမ် နီးလာသည့်အကြောင်း ဇာရေးအား ပြောပြလိုက်ချင်သည်မှာလည်း လျှာယားနေလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် လျှံထန်သည် ဇာရေးနှင့်တွေ့ရန် သူနှင့် ဇာရေးတို့ တွေ့နေကျ ရေတံခွန်နားကို ထွက်လာမိသည်။

ဤရက်လောက်ဆိုလျှင် ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား ဇာရေး ပြန်ရောက်နိုင်ပြီဟုလည်း လျှံထန်က တွက်ဆလာသည်။ ဇာရေးနှင့် မတွေ့ဘဲ ကွဲကွာနေသော လေးရက်ကာလကို တွေးပြီး ရင်ထဲက ဟာနေသည်။

လျှံထန်သည် ရေတံခွန်နားတွင် ဇာရေး၏ နွားနောက်တွေကို အလျင်ရွာကြည့်သည်။ ဇာရေး၏ နွားနောက်သုံးလေးကောင်ကို ရေတံခွန်ဘေးက ဖုန်းဆိုးပျက်ထဲ အစာစား၍ တွေ့ရ၏။

လျှံထန်၏ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

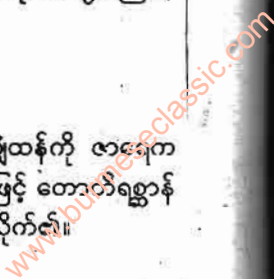
ဇာရေး၏အစ်ကိုနှင့် ပက်ပင်း သွားတွေဖူးကတည်းကပင် ဇာရေး၏ နွားနောက်တွေကို မြင်သော်လည်း ဇာရေးကို လျှံထန်က အော်အော်ပြီး မခေါ်ရဲတော့။ အကယ်၍ ဇာရေး တစ်ရွာတကျေး သွားနေ၍ သူ့အစ်ကိုနှင့် ဤတစ်ခါ ထပ်တွေ့ကြလျှင် သူက ဖြေရှင်းတတ်တော့မည် မဟုတ်။ ဘာပြောရ ဘာလိမ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ဇာရေးနှင့် သူ့အကြောင်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားမှာ လျှံထန် တွေး၍ လန့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာရေး၏ နွားနောက်တွေကို မြင်နေရသော်လည်း လျှံထန်က ဝမ်းမသာရဲသေး။ နွားနောက်တွေ ရှိနေရာ တစ်ဝိုက်ကိုသာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာ၍ကြည့်ပြီး ဇာရေးကို ရွာမိ၏။

နွားနောက်နား ဝန်းကျင်မှာတော့ ဇာရေး သို့မဟုတ် သူ့အစ်ကို မုချ ရှိရမည်ဟု လျှံထန်က အတပ်တွေးထားသည်။ ထိုအတွေးကြောင့်လည်း သူက မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေ၏။

“ရှူး . . . ရှူး . . . ရှူး”
“အမယ်လေး . . . လေး”

ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ဖြစ်နေသော လျှံထန်ကို ဇာရေးက ဦးဆုံး မြင်သွားသည်။ ဇာရေးက လျှံထန်ကို စချင်သဖြင့် တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်၏အသံတုနှင့် ရှူးရှူးလုပ်၍ လှန့်လိုက်၏။

ချဲ့ပုတ်ထဲက ရှု . . ရဲ့ လုပ်၍ ဇာရေ လှန်လိုက်သည်ကို လျှံထန် ကလည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး အမယ်လေးတလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် လျှံထန်က လန့်သွားသည်။

သူ့လှန်လိုက်၍ လန့်သွားသော လျှံထန်ကို ကြည့်ကာ ဇာရေက တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

“လန့်လိုက်တာ၊ ငါ လိပ်ပြာတောင် စဉ်သွားတယ်”

“ဟားဟား ဘယ်နား စဉ်သွားလဲ၊ လိုက်ကောက်ရအောင်ပြစမ်း”

“အိုး”

လျှံထန်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဇာရေ၏ နားတစ်ဖက်ကို မနာ အောင် လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဇာရေ . . မကောင်းဘူး၊ သူများ သူ့ကို ရှာနေတာ မြင်လျက်နဲ့ မခေါ်ဘူး၊ တမင်ပုန်းပြီး သူများကို ခြောက်တယ်”

လျှံထန်က ဇာရေအနားတွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပြော၏။

“နင်ကကော ငါ့ကို ဘာလို့ မခေါ်လဲ”

ဇာရေကလည်း နှုတ်ခမ်းစူ၊ မျက်စောင်းချိတ်၍ လျှံထန်ကို ပြန် ပြော၏။

“ခေါ်ရဲမလား၊ တစ်နေ့က နင့်အစ်ကိုနဲ့ တွေ့လို့ ငါ ဘယ်လိုပြောရ မှန်းတောင် မသိဖြစ်သွားတယ်”

သူ့အစ်ကို ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံသိနေပြီဖြစ်သော ဇာရေက လျှံထန်စကားကို သဘောကျကာ တခစ်ခစ် ရယ်နေပြန်သည်။

“နင့်ညီမက ဖန်လက်ကောက်တွေ မှာတယ်ဆို၊ ငါ့ကို ကဦးက ပြောပါတယ်၊ နင်က ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောလဲပြောတတ်ပ”

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နင့်အစ်ကိုယုံအောင် လိမ်ပြောရတာပဲ၊ ငါက နင့်အစ်ကို ငါ့ကို သတ်ပြီမှတ်တာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ယောက်ဖက သဘောကောင်းလို့”

ဇာရေက အရယ်မပျက်နှင့် လျှံထန်၏ပေါင်ကို လှမ်းဆိတ်၏။

“နင့်ကို ကဦးက မေးသေးလား”

“ဘာကို မေးရမှာလဲ”

“နင် . . နင်နဲ့ငါနဲ့ . . ဟို . . ဟို . . ကိစ္စတွေရေ . . .”

“ရှက်စရာကြီး၊ အစ်ကိုက နှမကို မဟုတ်တာတွေ မေးမလားလို့”

ဇာရေ၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ရဲတွတ်သွားသည်။

“ရည်းစားထားတာ ဘာရှက်စရာမှတ်လို့”

“အစ်ကိုသိမှာတော့ ရှက်တာပေါ့”

“နင့်အစ်ကိုနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့လာတယ်ဆိုတော့ နင်က စိုးရိမ်နေမှာပဲ နော်”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ နင်က ဘယ်လူနဲ့တွေ့တွေ့၊ အားကြီးစကားတတ်လို့ နင့်ကို ငါယုံကြည်ပြီးသား၊ စိတ်ချပြီးသားပဲ”

ဇာရေး၏စကားက လျှံထန်ကို အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားစေသည်။ သူ့ချစ်သူသည် သူ့အပေါ် မည်မျှအထင်ကြီးနေကြောင်း မကွယ်မဝှက် ဖွင့်ဟလာသည် မဟုတ်ပါလား။

“နင်နဲ့ငါ ဒီကနေ့ အကြာကြီး ရေကူးနိုင်ပြီ၊ စကား အကြာကြီး ပြောနိုင်ပြီ၊ နောက်လဲ နင်နဲ့ငါ ဒီမှာ အကြာကြီး နေနိုင်ပြီ၊ နင်အိမ်ပြန်လဲ ငါနဲ့အတူ ပြန်နိုင်ပြီ”

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်၏စကားကို ဇာရေးက အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့”

“ငါတို့ ခု စခန်းသစ် ပြောင်းလာကြတယ်၊ နင်တို့အိမ်အောက်က တောင်ခြေရင်း မြစ်ကွေ့မှာ ငါတို့စခန်းသစ်ပဲ”

“တကယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ တို့ပြောင်းလာကြတာ နှစ်ရက်သုံးရက်တောင် ရှိနေပြီ၊ နင့်အဒေါ်ဆုံးလို့ နင့်အဖေနဲ့ နင်လိုက်သွားပါရောလား”

“အေး”

“အဲဒီနေ့ တစ်ရက်ကပဲ”

“ဘယ် အဲဒီနေ့ တစ်ရက်ကလဲ”

လျှံထန်၏ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ဇာရေးက တစ်ခါတစ်ခါ နားမရှင်းတတ်။ ထို့ကြောင့် အဲဒီနေ့တစ်ရက်ကဆိုတာ သူ နားမလည်၍ မေးရ၏။

“ယောက်ဖနဲ့တွေ့ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာလို့ ပြောတာ၊ ရှင်းပလား”

ယခုမှ ဇာရေးက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဆို နင်တို့စခန်းနဲ့ တို့အိမ်နဲ့ နီးနီးလေးပေါ့နော်”

“အေးပ၊ ညညဆိုရင်လေ. . .”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ညညဆိုရင်. . .”

“ငါပြောတာ နင် သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ”

“နင်လဲ ကောင်းကောင်းပြောပေါ့”

“ငါပြောတာက ကောင်းကောင်းပ၊ ညညဆိုရင် ငါ သေသေချာချာ နားစွင့်တယ်၊ နင်တို့အိမ်က ကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ နွားနောက်တွေ ချောင်းဟန်သံ အကုန်ကြားရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက နင့်အသံကို ကြားချင်လို့ တစ်ညလုံး စောင့်နား ထောင်နေတယ်”

“ငါ့အသံကို နင်ကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ အသံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ နင့်ရုပ်ပါ ငါ တစ်ညလုံး မြင်ရတယ်”

“ဘုရားရေ... တကယ်... တကယ်”

“ဟ... တကယ်တော့ ဘယ်မြင်မလဲဟ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောတာ”
တကယ်ထင်၍ နားစွင့်နေသော မီဆိုမလေးက လျှံထန်၏ ကျော တုန်းကို တအား လှမ်းထုသည်။ လျှံထန်က ဇာရေး၏ ကိုယ်လုံး နွေးထွေး ထွေးကို တအားကြီးဖက်ထားလိုက်သည်။

“ညကျရင် ကြားမကြား ငါ အော်ခေါ်ကြည့်ရမလား”

“မခေါ်နဲ့... မခေါ်နဲ့”

“ခေါ်မှာပဲ... ခေါ်မှာပဲ”

“အဖေတို့ အစ်ကိုတို့ကြားရင် ငါ့ကို ဆိုလိမ့်မယ်”

“ဆို... ဆိုပေါ့၊ နင့်အဖေ နင့်အစ်ကိုတို့ ငါနဲ့နင်နဲ့ ချစ်နေကြတယ် လို့ပြောလိုက်ပေါ့”

“ငါ မပြောရဲဘူး”

“နင် ငါ့ကိုကော တကယ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ချစ်ပါတယ်”

ဇာရေးက လျှံထန်၏ လည်ပင်းကို နွဲ့မို့၍ တိုးတိုးလေးပြော၏။

“နင့်ကိုလဲ ငါ တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ ယုံတယ်နော်”

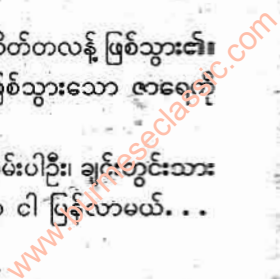
“ယုံပါတယ်”

“ခု ချင်းတွင်းသားတွေ မကြာခင် ပြန်ကြတော့မယ်၊ သူတို့ပြန် တော့ ငါလဲ ရွာပြန်လိုက်သွားပြီး...”

“ဟင်... နင်တို့ ပြန်ကြတော့မယ်”

‘ပြန်’ ဆိုသော စကားကြောင့် ဇာရေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။ သူ့ရင်ခွင်မှ ကိုယ်ကို မတ်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသော ဇာရေးကို လျှံထန်က ပြန်ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

“ငါပြောတာ နင် ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ချင်းတွင်းသား တွေ ပြန်ရင် ငါနဲ့ ပြန်လိုက်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ငါ ပြန်လာမယ်...”

ငါ ပြန်လာတဲ့အခါ နင့်အဖေကို ပေးဖို့ မောင်းတွေ၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊
ကြေးဖလားတွေ ယူလာမယ်၊ ငါ့အဖေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေလဲ ခေါ်လာမယ်၊
နင့်အဖေဆီမှာ ငါ့အဖေ ပြောလိမ့်မယ်”

“တကယ်နော်... လျှံထန်”

“တကယ်ပါဆို”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လျှံထန်ရေ... နင် ဟိုတုန်းကပြောတော့
ငါ့ကို ငါ့အဖေဆီမှာ အကြွေးတောင်းထားမယ်ဆို”

“နင့်ကို ငါ အကြွေးမတောင်းရက်ပါဘူး၊ ဇာရေ အချစ်ကလေး
ရယ်၊ အချစ်ကလေးကို ငါ အကြွေးမထားရက်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သားမှာ ပို၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်လိုက်ကြသည်။

အမှန်တကယ်လည်း လျှံထန်က ဤသို့ ရည်ရွယ်ထားသည်။

ထာသင်မော်တို့အဖွဲ့က မကြာခင် ပြန်ကြတော့မည်။ သူတို့ပြန်
လျှင် သူပါ လိုက်ရဦးမည်။ ရွာကိုရောက်လျှင် သူ့အဖေကို ပြောမည်။

သူ့အဖေနှင့် ဆွေမျိုးလူကြီးတွေကို ခေါ်လာပြီး ဇာရေကို တောင်းယူမည်။
လျှံထန်၏စကားကို ဇာရေကလည်း သဘောကျသည်။

ယခင် လျှံထန်ပြောဖူးသည်မှာ သူ့ကို အကြွေးတောင်းထားမည်ဟု
ဆိုသည်။ အကြွေးတောင်းထားသည်ကို ဇာရေအဖေကလည်း သဘော
ကျမည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် လျှံထန်မှာ ချင်းတွင်းသားဖြစ်သဖြင့် ပို၍
အယုံအကြည် ကင်းမဲ့မည်။

ချင်းတွင်းသားတွေကို ဇာရေအဖေက လုံးလုံးစိတ်မချ။ ယခင်က
သူ့သစ်ဓမ္မးတွေကို ချင်းတွင်းသားတွေအား အကြွေးရောင်းဖူးသည်။
လိမ်ညာသွားကြသည်ဟု ပြောဖူး၏။ ဤသံသယကြောင့် လျှံထန်အပေါ်
ယုံမှ ယုံပါ့မလားဟု စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဇာရေမှာ ဤနေ့တော့
ပျော်နိုင်ပါပြီ။

မတွေ့တာ သုံးရက်ကြာသွားသော ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် ရေ
တံခွန်ထဲ ဆင်း၍ ရေအတူကူးကြသည်။ ရေအတူချိုးကြသည်။ အဆုံးအစ
မရှိ အတိုးချ၍ အတူပျော်ကြသည်။ ညနေ အိမ်ပြန်သောအခါလည်း
အတူပြန်လာကြသည်။

ဇာရေတို့အိမ်နား ဖုန်းဆိုးယာဟောင်းထဲ ရောက်မှ လမ်းခွဲကြ၏။

အခန်း (၁၇)

တစ်ဖက်စောင်း ထောင်စင်။

တစ်ဖက်နိမ့် တစ်ဖက်မြင့်စင်။

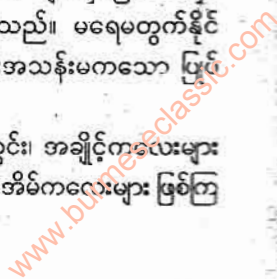
လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီခန့် နိမ့်လျှောလုပ်ထားသော သစ်စင်ပေါ်သို့ ထန်ဗူးသည် ငှက်ပျောဖပ် တစ်ဖက်ကို လှမ်းတင်လိုက်သည်။ သစ်စင်မှာ ရေဖပ်နှင့် သဲသောင်အစကွင် ဖြစ်သည်။ ရွှေကျင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသော ယာယီသစ်စင်ဖြစ်၏။

စင်၏အနေအထားကို သိပြီးသားဖြစ်သော ထန်ဗူးသည် နောက်ထပ် ငှက်ပျောဖပ်တစ်ဖက်ကို စင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြန်၏။ နောက်တစ်ဖက်၊ နောက်တစ်ဖက်၊ စင်ပေါ်တွင် မပြည့်မချင်းတင်ရမည်။

ဟာကာကမူ ငှက်ပျောဖပ် အတွင်းလွှာကို ခွာထုတ်နေသည်။ ရွှေကျင်ရာတွင် အသုံးပြုရမည့် ငှက်ပျောဖပ်များကို အချပ်လိုက် အဖပ်လိုက် စင်တင်၍မရ၊ အတွင်းအရေပါးတစ်လွှာကို ထပ်ခွာလိုက်ရသေးသည်။

ငှက်ပျောဖပ်၏ အတွင်းအရေပါးလွှာကို ခွာလိုက်သောအခါ အပြင်အရေလွှာနှင့် ကပ်နေသော ငှက်ပျောပင် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အချိုင့်အခွက်ကလေးတွေက ပြုပ်ပြုပ်စီနေကြသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ချိုင့်ခွက် ကျင်းခွက်ကလေးများ၊ အသိန်းအသန်းမကသော ပြုပ်ခွက်ကလေးများ။

ငှက်ပျောဖပ်၏ ဤအခွက်၊ အကျင်း၊ တွင်း၊ အချိုင့်ကလေးများသည် ရွှေမှုန်ရွှေပြိုင်တို့ ဝင်ရောက်နားခိုရာ ယာယီအိမ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ကျောက်ခဲ၊ သလဲတို့ထက် သေးသော လေးသော ရွှေမှုန်ရွှေပွင့် တို့သည် ငှက်ပျောဖပ်၏ ကျင်းကလေး၊ ချိုင့်ကလေး၊ အခွက်ကလေးများ ထဲတွင် တင်ကျန်နေကြပေလိမ့်မည်။

နံနက်စောစောဖြစ်သဖြင့် နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသေး။

နွေနှောင်းကာလပင် ဖြစ်သော်လည်း ဝါးခရုမြစ်ဝှမ်းဒေသကား အေးတုန်း ချမ်းတုန်းပင် ရှိသေး၏။ ဝေသီမြင့်ခေါင်သော တောင်တကာ တိုင်း၏ အထွတ်အထိပ်များသည် မြူကြား တိမ်ကြားသို့ တိုးဝင်နေကြ သည်။ မင်လွင်ပါးပါးမှုန်းထားသော တောတိုင်း တောင်တိုင်းသည် မဲနယ် ရောင်ထ၍ မှိုင်းပျဝေဝါးနေသည်။

ထန်ဗူးသည် မြစ်ရေထဲက သလဲတစ်ဆန်ကောကို ခပ်ခွက်နှင့် ကျုံးခပ်သည်။ ဘယ်ညာ ဝှေ့ယမ်းပြီးလျှင်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ခါသည်။ ဝှေ့သည်။ လှည့်သည်။ ထို့နောက် ငှက်ပျောဖပ်ခင်းထားသော စင်ပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။ ထန်ဗူးနည်းတူ ဟာကာကလည်း ငှက်ပျောဖပ်ခင်းထား သော စင်ပေါ်သို့ ခပ်ခွက်ထဲက သလဲတစ်ဆန်ကောကို သွန်တင်လိုက် သည်။ ရေနံရောသော ကျောက်ခဲ သလဲများသည် မြစ်ရေထဲသို့ လျှောခနဲ ပြန်ကျသွားကြသည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် မြစ်ရေထဲက သလဲတွေကို ကျုံးခပ် လိုက်၊ စင်ပေါ် တင်သွန်လိုက်နှင့် စောစောစီးစီး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ခါးကိုကုန်း၍ ရေထဲက သလဲတွေကို ကျုံးခပ်လိုက်၊ ခပ်ခွက်ထဲက သလဲ ကျောက်မှုန်များကို ခါးဆန့်ပြီး စင်ပေါ်တင်လိုက် လုပ်နေကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခါးချိုး၊ ခါးဆန့်ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသလို သို့မဟုတ် အားကစားတစ်မျိုးမျိုးကို သူနိုင်ငါနိုင် အပြိုင်ကြဲနေကြ သလိုပင်။

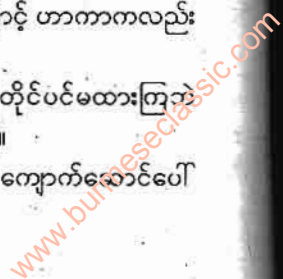
ထန်ဗူးသည် ခါးညောင်း၍ ခါးကို မတ်လိုက်သည်။ သူတို့စခန်း ရှိရာတဲဘက် မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သဲသောင်အစက ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေပေါ် မျက်လုံးက ရောက်သွား၏။

“ဟော”

ထန်ဗူး၏ စူးစူးရဲရဲအကြည့်နှင့် အသံတို့ကြောင့် ဟာကာကလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် တိုင်ပင်မထားကြဘဲ တစ်နေရာတည်းတွင် စူးစိုက်ရပ်တန့်သွားကြသည်။

“ထာ... ထာသင်မော်ကွဲ ကြည့်စမ်း... ကျောက်ဆောင်ပေါ် မှာ”

ထန်ဗူးက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ဟာကာကလည်း ထာသင်မော်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေပြီး ဆိုသည်။

မှန်သည်။

ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ကိုယ်ရောင်ရောဂါရ၍ စခန်းထဲက မီးဖိုဘေးတွင် လဲနေသော ထာသင်မော်သည် ဘယ်က ဘယ်လို ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဤကျောက်ဆောင်ပေါ်တက်ထိုင်နေပါလိမ့်။ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသလို သူကလည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေပြီး ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့သည် ချက်ချင်း အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ယခင်က သူ ရက်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့သော အလုပ်။ ယခု သူ မလုပ်နိုင်သော်လည်း ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ လုပ်နေကြသည်ကို အားကျ၍ လာကြည့်နေခြင်းပေလော။ ထာသင်မော်ဆီသို့ မပြေးရုံတမည် ရောက်လာကြ၏။

ထာသင်မော် ထိုင်နေသော ကျောက်ဆောင်မှာကား ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ ရွှေကျင်နေကြသောနေရာနှင့် ပင်းဆယ်ခန့်သာ ဝေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခဏချင်းရောက်လာကြ၏။

“ဟဲ... ဟဲ...”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ ထာသင်မော်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဤသည်ကို ထာသင်မော်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ ‘ဟဲ... ဟဲ’ ဟု ရယ်လိုက်သောအခါ ဟာကာမှာ ကျောထဲ စိမ့်သွားမိသည်။

ထန်ဗူးကတော့ အပြစ်တင်လိုသော မျက်နှာနှင့် ထာသင်မော်ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်း။

“နေမကောင်းရတဲ့ထဲမှာ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ ထာသင်မော်၊ လေတိုက်လို့ အေးကအေးနဲ့”

ထန်ဗူး၏စကားကြောင့် ထင်သည်။ ထာသင်မော်က သူ့ကိုယ်တွင် ပံတ်ခြံလွှမ်းထားသော ဘာဘူစောင်စုတ်ကို ပို၍ လုံခြုံအောင် ခေါင်းပေါ်တင်ထားလိုက်၏။

“ငါ ချမ်းလို့ကွာ”

“ချမ်းရင် စခန်းထဲမှာ မီးလှုံနေပေါ့ဗျ။ ဒီမှာက ပိုမအေးဘူးလား၊ လေကလဲ အေးတယ်၊ နှင်းလဲ ရှိသေးတယ်”

“အတော်ကြာ နေထွက်လာမှာပါကွာ၊ ချမ်းတာထက် ငါက နေရောင်ခြည်ခံချင်လို့ မင်း မှတ်မိသေးလားမသိဘူး၊ တို့ ဖားကန်မှာလား မော်လူးမှာလားတော့ ငါ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အေး... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ရန်ကုန်ကလား၊ မန္တလေးကလား၊ တို့ဆီ ကျောက်စိမ်းတူးဖို့ ရောက်လာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ကောင်ကွာ၊ ခေတ်ပညာတတ်လေးပါ။ သူ ငှက်ဖျားမိတော့ မင်း မှတ်မိသေးလား၊ မိုးတွင်းကြီးမှာ နေရောင်ထွက်ခံရ တယ်လေ၊ သူကပြောတာ ငါ မှတ်ထားတယ်ကွာ၊ နေရောင်ခြည်ဟာ ငါ့ကိုပိုးကို သေစေတယ်တဲ့၊ ခုလဲ ငါ့ကိုယ်ထဲဝင်နေတဲ့ ငှက်ဖျားပိုး တွေဟာ နေရောင်ခြည်နဲ့တွေ့ရင် သေမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကို ငါလာတာ ပါကွာ”

ထာသင်မော်စကားကို ကြားရသောအခါ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့မှာ သက်မပြိုင်တူ ချလိုက်ကြသည်။

ထာသင်မော် ပြောသည်ကို အဆိုးဟုတော့ မဆိုသာ။ သူတို့စခန်း တဲချရာ ကမ်းပါးယံလိုဏ်ဂူမှာ တောင်ခြေရင်းကျသဖြင့် နေထွက်ထွက်ချင်း နေရောင်ခြည်က ကျမလာ။ တောင်တန်းမြင့်တွေက ကွယ်နေသဖြင့် နေ ရောင်ခြည်သည် သူတို့စခန်းကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ နေမုန်းတည့် မှ စခန်းကို နေရောင်ခြည်က စတင်နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရောဂါပျောက်ရန် အလွန်ပင်လိုလားနေသော ထာသင်မော်ခမျာသည် နေရောင်စောစောကျရောက်ရာ ကျောက်တုံးထိပ်ပေါ် လာထိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟာကာ...”

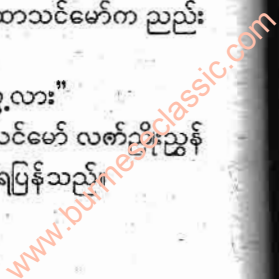
“ဗျာ”

“ငါ့ကို ဟိုဘက်ကမ်းက ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် ရွက်ပို့ပေးပါ လားကွာ၊ ငါ ရေထဲမဆင်းချင်လို့ပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလဲ နားဝေးလိုက်တာနော်”
ကျောက်ဆောင်ပေါ် တက်ထိုင်နေသော ထာသင်မော်က ညည်း

“လုပ်ရမလဲ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း... တွေ့လား”
“နှင့် ဟာကာတို့နှစ်ယောက်မှာ ထာသင်မော် လက်ညှိုးညွှန် ခစ်ဖက်ကမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရပြန်သည်။
“မှာတော့ ဘာမျှ မထူးခြား။

“ဘာတွေ့ရမှာလဲဗျ၊ အဲဒီဘက်မှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . .”

ထာသင်မော်က အာလုတ်သံကြီးနှင့် ရယ်လိုက်၏။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ အဲဒီဘက်ကမ်းမှာ ဘာမှ မမြင်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ဘာမြင်လို့လဲ”

ထန်ဗူးက စိတ်မရှည်တော့။

“ရွှေ. . . ရွှေ. . . ရွှေရောင်. . . နေရောင်လေကွာ”

ထာသင်မော်၏ စကားမဆုံးခင်ပင် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့က သက်မ ပြိုင်တူချမိကြပြန်သည်။

“ထာသင်မော်”

“ငါ နားထောင်နေပါတယ် ထန်ဗူး ပြောပါ၊ ခုနေခါ ငါက မင်းတို့ နောက်လိုက် တပည့်ပါကွာ”

“ခင်ဗျားဗျာ. . . စကားအကောင်းပြောရင် အဲဒီလို ဖောက်ဖောက် လာတယ်၊ ခက်တာပဲ”

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . အေးပါကွာ၊ အလကား ငါ ကျီစယ်တာပါ ထန်ဗူးရာ၊ ပြောပါ. . . မင်း ဘာပြောမလို့လဲ သူငယ်ချင်း”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး ထာသင်မော်ရာ၊ ခု စစ်ဆင်ရေးနဲ့ လမ်းပိတ်နေလို့ပါ၊ မကြာခင် တို့ ပြန်ကြရတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့ တို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားတဲ့ တို့ရွှေတွေကို မင်းမရှိတုန်း သူများ ဝင်ယူသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ငါတို့ အလုပ်လုပ်နေတုန်း မင်း စခန်းထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နားနား နေနေ နေပါကွာ၊ တို့ ဒီအနားဝန်းကျင်မှာ တခြား ရွှေလာကျင်နေကြတဲ့ လူတွေ မရှိဘူး မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မင်း ပြန်ပါကွာ၊ စခန်းထဲမှာပဲ နေပါ”

“စခန်းထဲမှာ ဟိုကောင်လေး ရှိပါတယ်ကွာ”

“မင်းတို့ ငါတို့နဲ့စာရင် လျှံထန်ဟာ သူစိမ်းပဲ ထာသင်မော်၊ ဒီကောင်လဲ လုံးဝဥသို ယုံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဤစကားကိုတော့ ထန်ဗူးက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြော၏။

“ကောင်လေးက ရိုးပါတယ်ကွာ၊ ငါ့သေနတ်တောင် သူ့ နားပေးထားခဲ့တယ်၊ ဒီကောင်လေးက ငါ့ကိုတော့ သိပ်ခင်တယ်ကွာ၊ သေနတ်ပစ်သင်ပေးပါမှပြာလို့ မနေ့ကလဲ တို့ တစ်မနက်လုံး သေနတ်ပစ် သင်နေကြတာ၊ သူ့ခွေးလေးကိုတောင် ငါက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မယ်ကျီစယ်လို့

စိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ တုန်နေတာပဲ ဟဲဟဲ၊ ဒီနေ့တောင် ငါ့ကို နည်းနည်း စိတ်ကောက်ချင်သေးတယ်၊ ငါ ချောပြီး စခန်းတဲမှာ ထားခဲ့ပါတယ်”

“လျှံထန်က ထမင်းချက်ပြီးရင် ဟင်းရှာထွက်ချင် ထွက်ဦးမှာ၊ အဲဒီတော့ ထာသင်မော် မင်း ပြန်ပါကွာ၊ မင်း သေနတ်နဲ့ ရွှေထုပ်ကိုလဲ ဝရုစိုက်နော်၊ ဒီကလူတွေနဲ့ ချင်းတွင်းက ရွှေကျင်သမားတွေ ဝင်မသွားလို့ မွတ်ကုန်နေပါဦးမယ်”

“အေးကွ. . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ထာသင်မော်က ကမန်းကတန်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ဆင်းလာ၏။

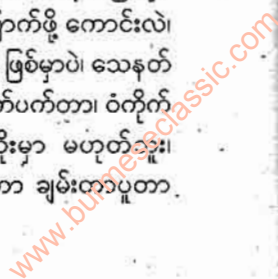
“ငါက ရွှေထက် သေနတ်ကို ပိုချစ်တယ်ကွ၊ ဒီသေနတ်ဟာ ငါ့အသက်ပဲ၊ သေနတ်တော့ သူများပေးထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လျှံထန်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလဲ စိတ်ချရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားပြန်ပါလို့ ပြောနေတာပေါ့၊ သေနတ်ကို ကောင်လေးပေးထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အကွက်ဝင်ပြီဟူသော သဘောနှင့် ဟာကာကလည်း ဤတစ်ခါ စကားဝင်ဆိုသည်။ သူသည် တစ်ချိန်လုံး ထာသင်မော်ကို လုံးဝ စကားမပြောဘဲ စိမ့်စိမ့်စူးစူး ကြည့်ငေးနေခဲ့သူ ဖြစ်၏။

“အေးကွ၊ မင်းတို့ပြောလို့သာ စခန်းပြန်သွားရပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲတော့ ရွှေရောင်. . . အေး. . . နေရောင်ရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ သွားနေချင်တယ်၊ ဒီကျောက်ဆောင်ကို မပြောနဲ့၊ နေရောင်ခံရမယ်ဆိုရင် ဟို ကောင်းကင်ထဲ ထိုးဝင်နေတဲ့ တောင်ထိပ်ကြီးပေါ်တောင် သွားတက်လိုက်ချင်သေး. . . ဟီ. . . ဟီ၊ နေရောင်ခြည်ဟာ ရောဂါပိုးကို သေစေတယ်တဲ့၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားလေးက ပြောသွားတာ၊ ငါတို့ မော်လူး၊ ဖားကန့်နဲ့စာရင် ဒီနေရာက ပိုပြီးနေရောင်ခြည်နည်းတယ်၊ တစ်နေ့နေလို့ နေရောင်ခြည်ကို တစ်နာရီ မမြင်ရဘူး၊ ထို့. . . ဘာအရပ်လဲ၊ အလကားအရပ်၊ နေရောင်မဲ့၊ လရောင်မဲ့ အလင်းမရှိတဲ့ အရပ်၊ ရောဂါထူပြောတဲ့အရပ်. . .

နေရောင်ဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေဟာ နေရောင်ကို တောင့်တခဲ့ ကြတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ ရောဂါဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ နေမှာပေါ့၊ ရောဂါဟာ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ ကောင်းလဲ၊ ရောဂါထဲမှာလဲ ငါ့ရောဂါဟာ ကြောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲ၊ သေနတ် မှန်တာ၊ မြားစူးတာ၊ ဓားခုတ်မိတာ၊ ကျားကိုက်တာ၊ ဝက်ပက်တာ၊ ဝံကိုက်တာ၊ ပြောင်နင်းတာ၊ ဆင်နင်းတာက ဒီလောက်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေရင်ချက်ချင်းသေ၊ မသေရင်လဲ ဒီလိုကိုက်တာခဲတာ ချမ်းတာပူတာ

အလွမ်းကန္တာ တောကန္တာ

ရှိမှာမဟုတ်ဘူး... ဟီး... ဟီး... ခုတော့ ကိုက်လိုက်ခဲလိုက်တာ၊
ရောဂါပိုးတွေ ရာဂါပိုးတွေ၊ ငါ နေရောင်ခြည်ကို ဝဝလင်လင် ဘယ်တော့
ခံစားရပါ့မလဲ... ထို့... အလကားအကောင်တွေ”

ထာသင်မော် တဖျစ်ဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်ပြီး စခန်းရှိရာ
ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းသွားသည်ကို ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့မှာ မျက်ရိပ်
တစ်ဆုံး ငေးကျန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၈)

“မနေ့က ငါ တစ်နေ့လုံး မျှော်နေတာ နင်မလာဘူး”

လျှံထန်၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် ချစ်သူဇာရေက အပြစ်တင် စကားဆို၏။

“ငါလဲ သိပ်လာချင်တာပေါ့ဇာရေ၊ စခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ တစ်နေ့လုံး သူ့အနားမှာ နေနေရတယ်။ ကြာတော့ ငါတောင် နေမကောင်း ဖြစ်ချင်လာပြီ။ ကူးတတ်တဲ့ရောဂါဆိုရင် ငါ့ကို ကူးနေတာ ကြာပြီ။ ခုလဲ ပြောတော့ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့နဲ့အနီး တပ်ဆုံးနေနေရတော့ ကြောက်တောင် ကြောက်လာပြီ”

လျှံထန်က ဇာရေနား ကပ်ထိုင်၍ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

ဇာရေက လက်ခုပ်နှစ်ဖက်နှင့် စမ်းထဲက ရေကို အလျင်စလို ခပ်လိုက်သည်။ လျှံထန်၏ ခေါင်းပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။ လျှံထန်၏ နဖူးကို သူ့လက်ဝါးနှုတ်နှင့် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်သည်။ မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ ကြည့်နေ၏။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“နေမကောင်းဖြစ်ချင်တယ်ဆို”

“မဆိုင်တာ”

လျှံထန်က စိတ်တိုသွားသလို ဆိုလိုက်သည်။

“ဖွဟဲ့ . . . မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ နင် နေမကောင်း ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ငါ နတ်မေးတာပါ”

ဇာရေ၏ အပြုအမူကို လျှံထန်က ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့မလေ့တစ်ခုကိုလည်း နားလည်လိုက်ရသည်။

“နတ်က ဘာပြောလဲ”

ဇာရေက လျှံထန်၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင် . . . နင့်မျက်လုံးတွေ ငိုနေသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင် . . . ”

ဇာရေးမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်း သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲ မျက်ရည်တို့ ပြည့်သွား၏။

“နင်နဲ့ တစ်နေ့မတွေ့ရတော့ ငါ့မျက်လုံးတွေက နင့်ကိုလွမ်းလို့ ငိုနေမှာပေါ့”

လျှံထန်၏အပြောကို ဇာရေးက လုံးဝ ခွန်းတုံ့မပြန်သေး။

လျှံထန်၏မျက်လုံးအိမ်ထဲကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

“နင်... နင်... တကယ်ပြောတာလား”

ဆိုနှင့်သွားသော ဇာရေး၏အသံကို ဤတစ်ခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသူကတော့ လျှံထန်ပင်။

သူက ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ အရွမ်းအနောက် ပြောသည်ကို ချစ်သူ တကယ် ထင်မှတ်သွားသည်။ သူ့ချစ်သူသည် သူ့ကို မည်မျှချစ်သည်ကို လျှံထန် သိသည်။ အစအနောက်ကိုပင် တစ်ခါတစ်ခါ တကယ်ထင်၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတတ်သူ မိဆီမလေး။

“ဟင်... လျှံထန် နင် တကယ်ပြောတာလား”

ဇာရေးကမူ ကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်၍ မေး၏။

“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ ငါ့မျက်လုံးတွေက နင့်ကို တစ်နေ့မမြင် ရရင် တစ်နေ့ငိုကြတယ်၊ ညကလဲ တစ်ညလုံး ငိုနေကြလို့ ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ် နေကြတာလဲ၊ မနက်တွေ့ရမြင်ရပါမယ်ဆို၊ တိတ်စမ်းဆိုပြီး မှန်မဲထားရ တာဗျ၊ ဒါတောင် ဒီဘက်ကောင်က ခုထိ မတိတ်ချင်သေးဘူးလားမသိဘူး၊ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း လုပ်ပြနေသေးလား၊ သေချာကြည့်စမ်း ဇာရေး ဒီတစ်ခါ မတိတ်ရင်တော့ နင့်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဇာရေးမျက်လုံးနဲ့ လဲပစ်လိုက်မယ်၊ ကြည့်ပါဦး သေသေချာချာ”

လျှံထန်က သူ့ဝဲဘက်မျက်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြော၏။

ဇာရေးက လျှံထန်၏ မျက်လုံးနား ကပ်ကာ တကယ် စိုက်ကြည့် နေသည်။

“ကဲ... မှတ်ကရာ... နောက် ငိုဦးမလား... ငိုဦးမလား”

“အို... လျှံ... လျှံထန်”

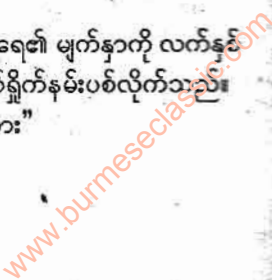
“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ့မျက်လုံးကို ကပ်ကြည့်လာသော ဇာရေး၏ မျက်နှာကို လက်နှစ် ဖက်နှင့် အတင်းဆွဲယူကာ လျှံထန်က တရွိုက်ရွိုက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“နင် ဉာဏ်ချည်းပဲ၊ သွား ချင်းတွင်းသား”

“နင် ငှါ့ကို မချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး”

“ကဲ... မချစ်နဲ့”

“အို”

“အို... ဟ... ဟ”

“ကဲ... မှတ်ပလား... ဟား... ဟား... မှတ်ထား... မှတ်ထား”

“နင် တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ငါ့အဝတ်တွေအားလုံး ရေစိုကုန်ပြီ၊
နင် လျှော်ပြီး လှန်းပေးရမယ်”

ဇာရေကို နောက်တစ်ခါ လျှပ်တစ်ပြတ် ဖက်နမ်းမည်လုပ်သော
လျှံထန်အား ဇာရေက ရေထဲ တွန်းချလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုကုန်
သဖြင့် လျှံထန်က အလျော်တောင်းစကား ဆိုသည်။

ဇာရေက သဘောကျ၍ တခစ်ခစ် ရယ်နေ၏။

“ရော့... နင် မြန်မြန်လျှော်ပြီး ငါ့ကို အဝတ်တွေ လှန်းပေး”

လျှံထန်က သူ့စစ်အင်္ကျီအစုတ်ကို ချွတ်ပြီး ဇာရေကိုယ်ပေါ်
ပစ်တင်ပေးလိုက်၏။

“ဒီနေ့ နေမှ မပူတာ”

“မပူရင် မီးကင်ပေး”

“ဒီမှာ မီးလဲ မရှိဘူး”

“နင်တို့အိမ်မှာ သွားကင်ပေး”

“ပေးပေး သွားကင်ပေးမယ်၊ နင့်ဘောင်းဘီပါ ချွတ်ပေး... ပေး”

ဇာရေက သူ့ဘောင်းဘီကိုပါ လှမ်းဆွဲချွတ်သောအခါ လျှံထန်က
ထပြေးရသည်။

“ပေးလေဟယ်... ငါ... ငါ... မီးကင်ပေးပါမယ်၊ နင့်ဘောင်းဘီ
ပါပေး... ဟား... ဟား... ဟား... နင် ဘယ်ပြေးမလဲ... ငါ
မိအောင်လိုက်မယ်”

ဇာရေက အော်ဟစ်ရယ်မော၍ နောက်က လိုက်လာသည်။

လျှံထန်က ရေထဲခွန်အထက်ဘက် တက်ပြေးရင်း အော်ပြော၏။

“ပေးမယ်... ပေးမယ်၊ နင်သာ မီးကင်ပေး၊ ငါက အဝတ်တွေ
ရေစိုရင် မနေတတ်ဘူး၊ ချမ်းလဲ ချမ်းတတ်တယ်၊ ရော့... ငါ့ဘောင်းဘီ”

“ဝုန်း”

ဇာရေ ကွယ်သွားသည်နှင့် လျှံထန်သည် သူ့ဘောင်းဘီကို ချွတ်
လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ရေထဲ ခုန်ချသွားသည်။

အခန်း (၁၉)

“ဟင်း.. ဟင်း.. ငါ ဒီမှာသေရင် ငါ့ရွှေဝေစုကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ခွဲဝေယူကြမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်ရင် ခုထိ ငါတို့ဘာလို့ ရွာပြန်မပို့ကြသေးတာလဲကွ ဟင်၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ရွာပြန်မပို့ကြတာလဲ”

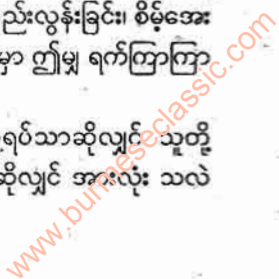
ကျောက်ဂူဝမှ လျှံထွက်လာသော ထာသင်မော်၏ စကားသံက လျှံထန်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားစေသည်။

သူတို့စခန်းတဲ လုပ်ထားသော နေရာမှာ မိုးတွင်းက မြစ်ရေတိုက်စားထားသော မြစ်ကမ်းဘေး ကမ်းပါးမှ ကျောက်ဂူဝ လိုက်ချိုင့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စခန်းရှေ့ ဂူဝတွင် သစ်လုံးတွေကို ခြံခတ်၍ သစ်ရွက်သစ်ခက်စိမ်းတွေနှင့် ဘယ် အမိုးအကာ လုပ်ထားကြသည်။

ဤစခန်း၌ သူတို့ နေထိုင်ကြသည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရောက်စက ကာရံထား သောသစ်ရွက်စိမ်းများပင် ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့စပြုနေလေပြီ။ အချို့အရွက်ခြောက်တွေဆိုလျှင် တဲတွင်းမီးဖိုဘေးကသဲပြင်ပေါ် ကြွေကျနေကြပြီ။

အမှန်က ဤအရပ်သည် နေရောင်ခြည် နည်းလွန်းခြင်း၊ စိမ့်အေးစိုထိုင်းလွန်းခြင်းတို့ကြောင့်သာ သစ်ရွက်စိမ်းတွေမှာ ဤမျှ ရက်ကြာကြာခဲနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အရပ်သာဆိုလျှင် သူတို့မိုးကာထားသော သစ်ရွက်တွေမှာ ယခုလောက်ဆိုလျှင် အားလုံး သလဲသဲပြင်ပေါ် ကြွေကျနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဇာရေးနှင့်အတူ ရေကူးလိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက် ပြောင်ကျီစယ်လိုက်၊ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားလိုက်နှင့် တစ်နေ့လုံး ကြည်နူးချမ်းမြေ့လာသော လျှံထန်၏စိတ်မှာ စခန်းတဲနား အရောက်တွင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြတော့သည်။

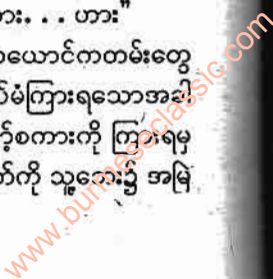
တဲဝ လိုဏ်ချိုင့်မှ လျှံထွက်လာသော ထာသင်မော်၏ ကြောက်စရာ အသံသြကြီးက လျှံထန်၏စိတ်ကို နောက်ကျီကျီ ဖြစ်သွားစေသည်။

လျှံထန်သည် ခြေလှမ်း တုံ့လိုက်သည်။ စခန်းလိုဏ်ဂူဝထဲ ချက် ချင်း မဝင်သေး။ မုဆိုးတစ်ယောက်၏ အကျင့်ဓလေ့အတိုင်း သစ်ရွက် ကြွေသံကိုပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် သို့မဟုတ် သူ၏ ရင်ခုန်သံကိုပင် ပြန်ကြားနိုင်လောက်အောင် သူ၏ကိုယ်ကို သူ ဆည်ထားမတ်ထားသည်။ မတ်မတ်ရပ်ရင်းက ဂူထဲမှ အသံဗလံများကိုလည်း နားစွင့်ထားမိသည်။

“ဝံကိုက်ကိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ငါ ကျိန်တွယ်ပြောရဲပါတယ် ထာသင်မော်ရယ်၊ ဒီလို အကောက်ကြံချင်တဲ့ စိတ်တွေ ယောင်လို့တောင် ငါ မတွေးမိပါဘူးကွာ၊ အိပ်မက်လဲ ထည့်မမက်ဖူးပါဘူး၊ ငါ ငါတို့ကမင်းကို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရွာကိုပြန်ပို့ပေးကြမလို့ပါ၊ စစ် စစ်ဆင်ရေး . . .”

“ဟဲ့ကောင်၊ တော် . . . တော် . . . ထန်ဗူး၊ မင်းစကား တော်တော့၊ ငါမကြားချင်ဘူး၊ ငါ့ကို မင်းတို့ ဒီအပတ်အတွင်းလိုက်ပို့ရင်ပို့ကြ၊ ဒီအပတ် အတွင်းသာ မင်းတို့က ငါ့ကို လိုက်မပို့နိုင်ကြဘူးဆိုရင် ငါ မင်းတို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မယ်၊ မင်းတို့ သေပြီးမှ ငါ အသေခံမယ်ကွ၊ ငါ့ကို မင်းတို့လှည့်စားလာတာ ကြာပြီ၊ ဟိုနေ့ပို့မယ်၊ ဒီနေ့ပို့မယ်၊ ဟိုနေ့ ပြန် ကြမယ်၊ ဒီနေ့ပြန်ကြမယ်လို့ ပြောပြောနေကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို အဲဒီလို လှည့်စားနေကြလို့ ခု ငါ့ရောဂါ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာတာ၊ ခု ငါ့ရောဂါအခြေအနေ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားလာ တယ်ဆိုတာ ငါပဲသိတယ်၊ မင်းတို့က ဘယ်လူမှ မညာဘူး၊ ရရင် ဘနဖူး တောင် သိုက်တူးကြမယ့် ကောင်တွေဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါကွာ၊ သိပြီး သားပါ၊ ဟား . . . ဟား . . . ငါ့ကို ဒီလို မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်လို့ မရဘူးနော်၊ ငါ့ကို ဒီလို လှည့်စားလို့ မရဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး သေကုန်မယ်၊ အားလုံး ဒီမှာတင် သေ . . . သေကုန်မယ်ကွ သိလား . . . ဟား . . . ဟား”

ငှက်ဖျားကြောင့် ကိုယ်ရောင်ရောဂါရပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်ပြောနေသော ထာသင်မော်၏ အသံကို ထပ်မံကြားရသောအခါ လျှံထန်မှာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ယခု ထာသင်မော်စကားကို ကြားရမှ ဤရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် ထာသင်မော်က သူ့သေနတ်ကို သူ့ဘေး၌ အမြဲ ထားသည်ကို လျှံထန် သတိပြုမိသည်။

ယခင်က လျှံထန်ကို သေနတ်ပစ် သင်ပေးဖူးသည်။ လျှံထန်က သေနတ်ကိုယူ၍ မောင်းတင် မောင်းဖြုတ် လုပ်နေသော်လည်း ဘာမျှ မပြော။ ယခုရက်ပိုင်းတွင်တော့ ဤသို့ မဟုတ်တော့။ သူ့သေနတ်ကို ကိုင်ဖို့ ထိဖို့ မဆိုထားနှင့်။ မျက်စိနှင့် လှမ်းကြည့်သည်ကိုပင် ထာသင်မော်က လိုလားပုံ မပြ။ လျှံထန်က သူ့သေနတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်နှင့် ထာသင်မော်မျက်စောင်းက လျှံထန်ဆီ ကျရောက်နေပြီ။

သူ့သေနတ်ကို ကြည့်မိတာပင် သူ့စိတ်ထဲ အပြစ်တစ်စုံတစ်ခုဟု ထင်နေသလို။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့စိတ်ထဲ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားနေ မိသည် မသိ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သံသယတွေနှင့် ပြည့်နေပြီ ထင်သည်။ စောစောက စကားများသည် သူ့ကိုယ်၌ ပြည့်သိပ်နေရာမှ လျှံထွက်လာ သောစကားများပင် မဟုတ်ပါလား။

နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသော ထာသင်မော်သည် စခန်းရှိ မည်သူ ကိုမျှ မယုံကြည်တော့။ ငှက်ဖျားထလာလျှင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို သေနတ်နှင့် မပစ်ဟုလည်း မည်သူက အာမခံရဲ့ ပါမည်နည်း။

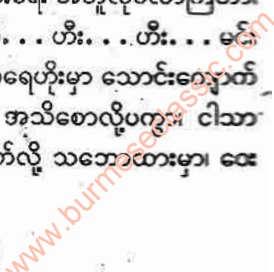
လျှံထန် ပြန်မလာခင်က . . . သူတို့အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်မျှစကားများကြပြီး မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကိုတော့ လျှံထန် လုံးဝ မသိ။

မည်သို့ဆိုစေ ယခု လျှံထန်ကြားနေရသော စကားတွေမှာ ကြတ် သီးထ ကျောချမ်းစရာသာ။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့က ထာသင်မော်အား ဖျောင်းဖျပြောဆို နေကြသံကို ထပ်မံ ကြားရပြန်သည်။

“မင်း . . . ငါတို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ဟာ အတူ တိုင်ပင်နှိုးနှောပြီးမှ ဒီကို လာကြတဲ့လူတွေပါ။ တစ်စီးပွားဟည်းနဲ့ တစ်ခနီ တည်း သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒါဟာလဲ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် . . . သုံးနှစ် . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . စီးပွားရေး အတူလုပ်လာကြတာ၊ ဟုတ်တာပဲ၊ ဟုတ်တာပဲ၊ အထင်မလွဲပါနဲ့တဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး . . . မင်း အကြောင်း ငါ အသိဆုံးပါ ထန်ဗူးရာ၊ တို့ ဖာရေဟိုးမှာ သောင်းကျောက် ရတုန်းကလေကွာ၊ ဟား . . . ဟား . . . ငါ အသိစောလို့ပကွာ၊ ငါသာ အသိမစောရင် မင်းကလား ငါ့ကို စီးပွားဖက်လို့ သဘောထားမှာ၊ ဝေး ဝေးပါသော့တယ်၊ ဟီဟီ . . . ဒါနဲ့များ . . .”

“ဒါ. . . ဒါတွေ ခင်ဗျားတို့ ပြောမနေကြပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ပြီးပြီးတာ တွေ့ပြီးပါစေတော့၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာသာ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်

ကြပါ”

ညောင်မြစ်တူးပြီး ပုတ်သင်ဥမဖော်ကြရန် ဟာကာက ကြားဝင် ဖျန်ဖြေပြောသည်။

အခြေအနေ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာမည်ကို မခန့်မှန်းတတ်သော လျှံထန်သည် တဲစခန်းထဲ မဝင်ရဲသေး။ လိုဏ်ချိုင့်အစတွင်သာ သူ့ကိုယ် ကို သစ်ခက်တွေနှင့်ကွယ်၍ မတ်တတ်ရပ်နေမိ၏။

လိုဏ်ထဲကအသံကို နားစွင့်ရသဖြင့် သူ့မှာ အသံကပ်ပင် ဝဝမရှုရဲ။

ခါတိုင်းနေ့တွေဆိုလျှင် ဤအချိန်မျိုး၌ သူတို့သုံးယောက်သည် စခန်းဂူထဲတွင် ဆုံစည်းကြရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးက လည်း ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် မြစ်ရေထဲ၌ ရွှေကျင်၍ကောင်းကြတုန်းသာ ရှိပေဦးမည်။ ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျား ရောဂါရနေသော ထာသင်မော်တစ် ယောက်သာ ဂူထဲ မီးဖိုဘေးတွင် တညည်းညည်းတညျာ့နှင့် ရှိရပေမည်။

ယခုတော့ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာက အလုပ်ကိုပစ်ထားပြီးဘာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဂူထဲ ရောက်နေကြသည်ကို လျှံထန် မတွေ့တတ်။ အခြေအနေငြိမ်သွားပြီး စကားသံတွေ တိတ်သွားပြီးမှ လျှံထန်က တဲစခန်း လိုဏ်ဝထဲဝင်လာသည်။

မီးဖိုဘေးတွင် ဘာဘူစောင်စုတ်တစ်ထည်ကို ခြုံ၍ လက်တွင် သေနတ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်ထားသော ထာသင်မော်ကို မြင်ရ သောအခါ လျှံထန်မှာ ကျောချမ်းသွားပြန်သည်။

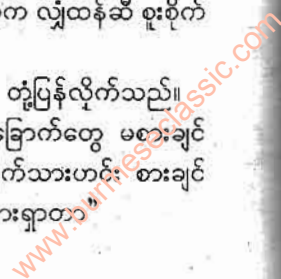
ထာသင်မော်သည် ဂူထဲဝင်လာသော လျှံထန်ကို မြင်သောအခါ မျက်လုံးနီနီကြီးနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ အော်ပြန်၏။

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . တွေ့လားကွ၊ တွေ့လား၊ မင်းတို့ပြောတော့ ငါ့ကိုပြုစုဖို့ ဂူထဲမှာ လျှံထန်လဲ ရှိသားပဲဆို၊ မနက်စာ စားပြီးကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ၊ ခု မိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်လာတယ်၊ ငါ့ကို ပြုစုနေတာ၊ ငါ့ကို လျှံထန် ဆေးပေးမီးယူပြုစုနေတာလေ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

ဂူထဲရှိ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ မျက်လုံးအစုံက လျှံထန်ဆီ စူးစိုက် လာကြပြန်သည်။

သူတို့၏အကြည့်ကို လျှံထန်က ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ မနက်က အသားခြောက်တွေ မစားချင် တော့ဘူး၊ အစိမ်းအစိုလေး စားချင်တယ်ဆို၊ ကြက်သားဟင်း စားချင် တယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့် နေ့ခင်းက ကျုပ် ကြက်သွားရှာတာ”

အမှန်မှာ ဇာရေးနှင့် တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်လာခဲ့သော လှိုင်ထန်သည် သူ့အပြစ် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် မိုးကြိုးပစ်သည်ကို ထန်းလက်နှင့်ကာရန် ကြိုးစားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာကတော့ လှိုင်ထန်ကို မည်သို့မျှ မပြောကြ။ လှိုင်ထန်ဘက် တစ်ချက်သာလှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားကြ၏။

သူတို့သဘောမှာ “ဒီကောင်နဲ့ မင်း ဖက်ဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ အလကားအကောင်ပါ” ဟူသော သဘောပင်။

တောကြက်အသေ တစ်ကောင်ကလည်း ပါလာသဖြင့် လှိုင်ထန်၏ စကားမှာ ယုတ္တိတော့ ရှိသွားသည်။ သို့သော် ဤဒေသ၌ တောကြက် တစ်ကောင် ရှာပစ်ရသည်မှာ တစ်နာရီပင် မကြာတတ် ဆိုသည်ကိုတော့ သူတို့က သိချင်မှ သိကြပေမည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လှိုင်ထန်ရာ၊ မင်းကို ငါက စကားစပ်မိလို့ ပြောမိတာပါကွ၊ မင်းအဖေဆီမှာ ငါတို့ မင်းကို ထမင်းဟင်းချက်ပဲ ပြောခဲ့ကြတာပဲ၊ ခုကိစ္စက မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။”

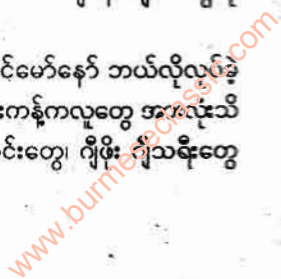
ထာသင်မော်က လှိုင်ထန်ကိုတော့ အပြီအတေး ထားပုံမရ။ သူ့ပြောသလို စကားစပ်မိ၍ ပြောခြင်းဆိုသည်မှာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောကြဆိုကြသော စကားများနှင့်ပတ်သက်၍ လှိုင်ထန် လုံးဝ မကြားလိုက်သည်မှာလည်း မှန်သည်။

ထာသင်မော် မကျေနပ်ဆုံးသူမှာ ထန်ဗူးပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထန်ဗူးနှင့် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ကြံတည်းဟု ယူဆထားသူ ဟာကာ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ထာသင်မော် လုံးဝ ကျေနပ်ပုံမရ။ ဤသည်မှာလည်း ထာသင်မော် ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျားရောဂါရပြီး နှစ်ပတ် သုံးပတ်ကျော် ကာလကပင် ဖြစ်သည်။ လှိုင်ထန်မှာတော့ ယခုမှ သက်မချနိုင်တော့၏။ စခန်းဂူလိုဏ်ထဲရှိ သူတို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် လုံးဝမကြည့်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

သူတို့တွေ့အပေါ် အနည်းနှင့်အများ မကျေနပ်ဖြစ်နေသော ထာသင်မော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ့ကိုယ်ကိုသူ အိပ်ရာထဲ ပစ်လှဲချလိုက်၏။ ခဏအကြာမှာပင် သူ့ပါးစပ်က မကျေမနပ်ချက်တွေကို မြည်တွန်လာပြန်သည်။

“ငါ့အကြောင်း မင်းတို့သိတယ်၊ ထာသင်မော်နော် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရဲတယ်ဆိုတာ မော်လူးနဲ့ ဖားကန်ကလူတွေ အားလုံးသိကြတယ်၊ တစ်နှစ်ကများကွာ ဗရင်းတွေ၊ စတင်းတွေ၊ ဂျီဖိုး ဂျီသရီတွေ ကြားထဲ... ”

ယောင်ယမ်းငိုက်မျဉ်းပြီး ပြောနေတာလား။ တကယ်ပြောနေတာ
လား ခွဲခြားမရနိုင်သဖြင့် ထာသင်မော်၏ ဤစကားကိုတော့ ထန်ဗူးနှင့်
ဟာကာက ဘာမျှပြန်မပြောကြ။ ငြိမ်၍သာ နေနေကြသည်။

ထာသင်မော်၏ ညည်းညူသံနှင့် ရောနှောနေသော မြည်တွန်နေ
သံကလည်း အဆုံးရှိမည် မထင်စရာပင်။

အခန်း (၂၀)

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျ”

ညနေစာအတွက် ထမင်းဟင်းချက်ရင်း ထန်ဗူးကို လျှံထန်က တီးတိုးမေးသည်။

“ဒီကောင် ရူးများနေသလား မသိဘူးကွ၊ မနေ့ကပဲ သူ့ကို ဒီတစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ကြတော့မယ်လို့ ငါပြောပြီးသား၊ အဲဒါ ဘာစိတ်ရူးထသလဲ မသိဘူး၊ နေ့ခင်းက ငါတို့ရွှေကျင်နေကြတဲ့နေရာကို ဒေသိဒေယိုင်နဲ့ သေနတ်လွယ်ပြီးတော့ ရောက်လာတယ်၊ အရင်တစ်နေ့ကတော့ နေဆာလုံဖို့လာတယ် ပြောတာကိုး၊ ဒီနေ့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ သူက ငါတို့ကို ရန်လာရှာတာကွ”

“ဟင် . . . ခင်ဗျားတို့ကို ထာသင်မော်က ရန်ရှာတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

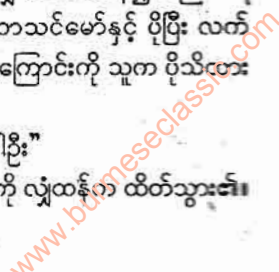
လျှံထန်၏မျက်နှာကို အေးတိအေးစက်ကြည့်ပြီး ထန်ဗူးက တုံးတိဖြေ၏။

သူ့စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု အလိုမကျဖြစ်နေပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ လျှံထန်က မမေးဘဲ သိလိုက်၏။

သူတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းကို လျှံထန်က အမှန်တော့ မမေးချင်။ သို့သော် သူတို့နှင့်အတူ နေနေသမျှ မမေးဘဲနေ၍လည်း မရပြန်။ သူတို့ထဲမှာပါနေသော လျှံထန်သည် ထာသင်မော်နှင့် ပိုပြီး လက်ပွန်းတတီး နေရသူဖြစ်သဖြင့် ထာသင်မော်အကြောင်းကို သူက ပိုသိထားသင့်သည်။

“ဘယ်လိုရန်ရှာတာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

အချင်းချင်းပင် ရန်ရှာသည် ဆိုစကားကို လျှံထန်က ထိတ်သွား၏။

“ဘယ်လိုရန်ရှာမလဲကွ၊ သူ့ကို ဂူထဲမှာတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားကြတယ်၊ သူ ဒီရောဂါနဲ့ သေမှာပဲ၊ ဘာညာကိုကွ လုပ်တာပေါ့ကွ၊ ငါက ပြောတာပေါ့၊ ဂူထဲမှာ မင်းလဲမရှိဘူး၊ တို့ရွှေ့မှန်တွေ သူများ ဝင်ယူသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ခုဆို မြစ်ညာမှာ တို့တွေ ရွှေရမှန်း သိလို့ တို့စခန်းနဲ့ နေ့ဝက်ခရီးတွေမှာ ရွှေရှာသမားတွေ အများကြီး ရောက်နေကြပြီလို့ အဲဒါ ငါပြောတော့ ငါ့ကို မျက်လုံးနီနီကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး မင်းတို့က ငါ့ကို ရွှေလောက်တန်ဖိုးမထားကြဘူးဆိုပြီး ရန်တွေ့တော့တာပဲ၊ အဲဒါ ဂူထဲကို မနည်းချော့မော့ပြီး ပြန်ခေါ်လာရတယ်၊ ဂူထဲရောက်တော့လဲ မင်းကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ ထပ်ရန်လုပ်နေသေးတယ်၊ ခွေးမသား သေမှအေးမယ့်ကောင် ပါကွာ”

ထန်ဗူးစကားကြောင့် လျှံထန်က ထာသင်မော်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သို့သော် လျှံထန်အနေမှာ ထာသင်မော်ကို ပြုစုရုံကလွဲပြီး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။

ထာသင်မော်အား ရွာပြန်ပို့ရေးကိစ္စမှာ သူနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ခြင်း မရှိ။ မိမိ၏တာဝန်မှာ ညမနက်စာချက်ပြုတ်ခြင်း၊ ထာသင်မော်အား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ ထာသင်မော် စားချင်သောက်ချင်ပါသည်ဆိုသော အစာအာဟာရကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခြင်းတို့သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လျှံထန်သည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာမျှမမေးတော့ဘဲ ထာသင်မော် စားချင်လှချေရဲ့ဆိုသော ကြက်ကိုသာ ထာသင်မော်အကြိုက် ကင်နေလေသည်။

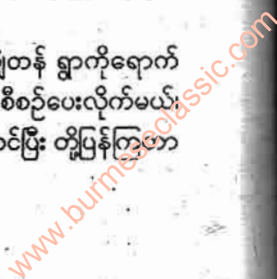
သို့သော် ထာသင်မော် ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေး။

ညနေစာထမင်း စားပြီးကြသောအခါ ထာသင်မော် ပြန်ပို့ရေးကိစ္စကို ထာသင်မော်ရှေ့၌ပင် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့က ထပ်မံ တိုင်ပင်ကြသည်။ ဤသည်မှာ ထာသင်မော် ပို၍ စိတ်ကျေနပ်ရန်နှင့် ထာသင်မော်၏ဆန္ဒကိုပါ တစ်ပါတည်း သိလိုကြ၍ ဖြစ်လေသည်။

“တို့ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်ကွာ”

ထာသင်မော်နှင့် ဟာကာတို့က ထန်ဗူး၏မျက်နှာကို ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်ကြသည်။

“မနက်ဖြန် လျှံထန်ကို တို့လွတ်လိုက်မယ်၊ လျှံထန် ရွာကိုရောက်ရင် လားကောင်းကောင်းတစ်ကောင် ငှားလာဖို့လဲ ငါ စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊ လျှံထန် လားနဲ့ပြန်လာတော့ ထာသင်မော်ကို လားနဲ့တင်ပြီး တို့ပြန်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ... ငါ့အစီအစဉ်”

ထာသင်မော်က သူပြန်ရတော့မည်ဟုဆိုသဖြင့် ထန်ဗူးအနား တိုးကပ်သွားသည်။

“ပြန်မယ့်အတူတူ မနက်ဖြန် တို့အကုန် တစ်ခါတည်း ပြန်ကြရင် ကောကွာ”

“ဟေ့ . . . ကောင်၊ မင်း ရူးနေလားကွ၊ ဒီခရီးလမ်းအကြောင်းလဲ မင်းသိသားနဲ့၊ မနက်ဖြန် တို့အကုန်ပြန်ကြရအောင် မင်းကို တို့နှစ်ယောက် ထမ်းပြီဆိုပါတော့၊ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ လျှံထန်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို လုပ်သယ်နိုင်မလဲ၊ ခရီးက လမ်းမှာ နှစ်ညအိပ်ကြရမှာကွ၊ မင်း စဉ်းစား ကြည့်စမ်း၊ ဒီခရီး မင်းလဲ တို့နဲ့အတူလာတဲ့လူပဲ၊ သိပါတယ်ကွာ ထာသင် မော်ရာ”

“ထန်ဗူးပြောတာ ဟုတ်သားပဲ ထာသင်မော်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က မင်းကို ထမ်းကြရမယ်ဆိုတော့ တို့ ကျင်ခွက်နဲ့ ခပ်ခွက်ပစ္စည်းတွေတောင် တစ်ယောက်တည်း နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လျှံထန်ကို မနက်ဖြန်ခါ အစောကြီး လွှတ်လိုက်မယ်ကွာ၊ မင်း ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား၊ လျှံထန်ပြန်လာ တော့မှ တို့ တစ်ပါတည်း ပြန်ကြတာပေါ့ ဘယ်နှယ်လဲ”

ထန်ဗူး၏ စကားကို ဟာကာကလည်း ထောက်ခံသည်။

“မင်းတို့ ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ လုပ်ကြပါကွာ၊ ငါကတော့ ရွာကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ၊ ငါ့ရောဂါ ငါသိပါတယ်၊ ကြာရင် ငါ ဒီမှာ သေရလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ . . . အေးပါ အေးပါ၊ ဒီအပတ်အတွင်း တို့ ရွာပြန် ရောက်ကြမှာပါ၊ ပြီးရောပေါ့၊ မင်း စိတ်အေးအေးသာ ထားနေပါ”

ထာသင်မော်၏ ဆိုနင်သံကို “သွေးနည်းရန်ကော” ဟူသော သဘောဖြင့် ထန်ဗူးက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

ဟာကာသည် နေ့လယ်က ကျင်၍ ရလာသော ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်တွေ ကို အဝတ်အိတ်ထဲ လဲထည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နေ့လယ်က သူတို့ ရွှေကျင်နေကြသော ကျင်ကျင်းနား ထာသင်မော် လိုက်လာသည်ကို တွေး နေပုံရသည်။ ထာသင်မော်ကို ချောမော့ပြန်ခေါ်လာရသဖြင့် ဤနေ့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရွှေရနည်းခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကို သူ့စိတ်ထဲ မကျေမနပ် လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၀)

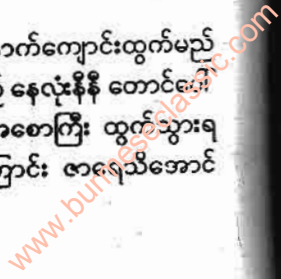
မနက်အစောကြီး ရွာပြန်ရမည်ဆိုသဖြင့် လျှံထန်သည် ထမင်း ထုပ်ပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ သို့သော်... လျှံထန်ကား အိပ်မပျော်။ ဇာရေးနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းတွေကိုသာ တစ်ညလုံး တွေးနေမိသည်။

ဇာရေးကို သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာပြန်ရသည့်အကြောင်း အသိပေး ထားခဲ့ချင်သည့်။

ဇာရေးတို့အိမ်နှင့် သူတို့စခန်းတဲမှာ နီးနီးလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခင်က ဇာရေးကို သူ နောက်ပြောင်ပြောဆိုခဲ့ဖူးသလို “ဇာရေးရယ်၊ ငါ မနက်ဖြန်ရွာပြန်မယ်ဟေး၊ သုံးလေးညကြာမယ် အချစ်ရေ ကိုယ့်ကိုလွမ်း ပြီးငိုမနေနဲ့နော်” ဟု အော်ပြောလိုက်လျှင် ဇာရေး ကြားမည်တော့ အမှန် ပင်။ သို့သော် ဤသို့အော်ပြောလျှင် ဇာရေးတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်၊ သူ့ကပါး၊ သူ့ကဦးတို့ပါ ကြားမည်။

ဤသည်ကိုတော့ ဇာရေးက လိုလားမည်မဟုတ်။ သူ့ကလည်း မဝံ့။ သူ့ကပါး၊ သူ့ကဦးတို့ ကြားလျှင် သူတို့ကို သက်သက် အရှက်ခွဲသည်ဟု စိတ်ဆိုးကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

မနက်အစောကြီးလည်း ဇာရေးက နွားနောက်ကျောင်းထွက်မည် မဟုတ်။ ဇာရေး နွားကျောင်းထွက်သောအချိန်သည် နေလုံးနီနီ တောင်ပေါ် ကျော်လာချိန်မှပင်။ သူ့ကတော့ နေမထွက်မီ အစောကြီး ထွက်သွားရ မည်။ သူ ရွာသို့ အရေးတကြီး ထွက်သွားရကြောင်း ဇာရေးသိအောင် မည်သို့လုပ်ရပါ။

စခန်းရှိ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောခိုင်းလိုက်၍လည်း မဖြစ်။ စခန်းရှိ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ကလည်း ဇာရေးနှင့် သူ့အကြောင်းကို မသိကြ။ တစ်ခါက ဇာရေးတို့ခွေးကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခဲ့သော ထန်ဗူးကံသာ သွားပြောလျှင်တော့ ငါးပါးပါမှောက်မည်။

သူနှင့် ထန်ဗူးတို့ တစ်ဖွဲ့ တည်းမှန်း ဇာရေးအစ်ကိုက သိသွားလျှင် သူ့ညီမနှင့် လျှံထန်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူမည် မဟုတ်။ ထန်ဗူးနှင့် ထာသင်မော်တို့ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခဲ့ကြသော သူတို့ခွေးအပေါ် ဇာရေး၏အစ်ကိုက ယခုထိ အငြိုးအတေး ကုန်ချင်မှ ကုန်ဦးမည်။ ရန်ငြိုးထားတုန်းပင် ရှိကောင်းရှိမည်။

သူတို့ခွေးကို သတ်သွားသော ချင်းတွင်းသားတွေနှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်ကို ဇာရေးကလည်း ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မည်။ အောက်ချင်းတွင်းသားတွေဆိုလျှင် သူတို့က နဂိုကမှ အယုံအကြည် မရှိချင်ကြ။ သူ ရွာကို အရေးတကြီး ပြန်ရမည် ဆိုခြင်းကို ဇာရေးက ယုံချင်မှ ယုံမည်။ သူ့ကို တမင် လှည့်စားထားခဲ့ပြီဟုများ ထင်လေမည်လား။

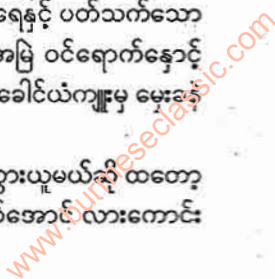
“ဒီအကြောင်းတွေကို ဇာရေးသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်သွားပြောရပါ့။ ငါ ချွာပြန်နေတုန်း ဇာရေးတော့ ငါ့ကို မျှော်နေမှာပဲ၊ လွမ်းနေရမှာပဲ၊ ရေအတူကူးနေကျ၊ ရေအတူချိုးနေကျ ရေတံခွန်နားက ငါ့ကို နေ့တိုင်း တမျှော်မျှော်နဲ့ စောင့်နေမှာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ တစ်ရက်မရောက်တာတောင် သူက ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေသေးတယ်”

လျှံထန်မှာ အိပ်မပျော်တိုင်း တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေမိသည်။ လျှံထန်၏ အတွေးမှာ ကရွတ်ကင်းလျှောက်လည်နေပြီ။

သည်ကြားထဲ ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျားရောဂါရသော ထာသင်မော်ကလည်း “ငါ့ကို ပြန်ပို့. . . ငါ့ကိုပြန်ပို့ကြ. . . ငါ သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်နော်၊ သေကုန်ပြီ၊ သေကုန်ကြပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့အားလုံး သေကုန်မှအေးမယ်” ဟု တစ်ညလုံး ကယောင်ချောက်ချား ယောင်ယမ်းပြောဆိုနေသည်။

စခန်းတဲပတ်ဝန်းကျင်မှ တောတိရစ္ဆာန်တွေ မြည်ညည်းသံနှင့် ထာသင်မော်၏ ယောင်ယမ်း ဆဲဆိုနေသံတို့က ဇာရေးနှင့် ပတ်သက်သော လျှံထန်၏ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စရာ အတွေးတွေကို အမြဲ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လျှံထန်သည် သန်းခေါင်ယံကျူးမှ မွေးနေ့ဖြစ်သွား မိ၏။

“ဟေ့ကောင်လျှံထန်၊ မင်း ရွာပြန်ပြီး လားသွားယူမယ်ဆို ထတော့လေကွာ၊ ငါ သင်္ကံသက်သာသာ စီးပွားနိုင်လောက်အောင် လားကောင်း

ကောင်းကြီးကြီး ရွာလာခဲ့ပါကွာနော်၊ မင်းကျေးဇူး ငါ မမေ့ပါဘူး၊ ငါဝေစု ရတဲ့ ရွှေတစ်ဝက် မင်းကို ပေးမယ်၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ထတော့လေကွာ . . . ထတော့”

သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် ထာသင်မော်က သူ့ကို လာနှိုးနေ သဖြင့် လျှံထန် လန့်နိုးလာရပြန်သည်။

တကယ် မိုးလင်းပြီအထင်နှင့် လျှံထန်မှာ ကမန်းကတန်း ထလိုက် လာမိသည်။

မျက်လုံးကို ပွတ်ပြီး အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စခန်းတဲ ဂူဝသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းသာ ရှိနေသေး၏။ မိုးမလင်းသေးကြောင်း လျှံထန် အတပ်သိ၏။

မိုးလင်းပိုင်း အော်မြည်တတ်ကြသော ‘ဟောဟ’ ငှက်များပင် မအော်ကြ၊ မမြည်ကြသေး။ ဤလိုအချိန် စခန်းထဲက သူ မည်သို့ထွက်ဝံ့ မည်နည်း။

“စောပါသေးတယ် ထာသင်မော်၊ မိုးမလင်းသေးပါဘူးဗျာ”

အိပ်ချင်မှူးမှူးနှင့် ထာသင်မော်ကို ပြန်ပြောပြီး လျှံထန်သည် အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲချလိုက်၏။

“ဟင်း . . . အင်း . . . စောပါသေးတယ်ဟုတ်လား၊ မစောဘူးကွ မစောဘူး၊ မိုးလင်းနေပြီ၊ ဟေ့ကောင် ထလေကွာ၊ မင်း ရွာပြန်ဖို့ လုပ်တော့၊ မင်းတို့ကတော့ ငါ့အတွက်ဆို အမြဲ အချိန်ဆွဲနေကြတာပဲ၊ ဟဲ့ကောင် ထလေကွာ”

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး ရွာပြန် ရင် ကျုပ်ကို ကျားဆွဲသွားမှာပေါ့ဗျ”

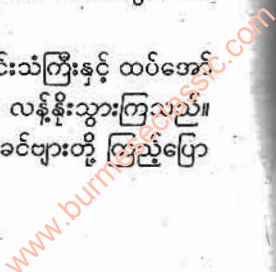
သူ့ကိုယ်ကို အတင်း လာလှုပ်နှိုးနေသော ထာသင်မော်အား လျှံထန်မှာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ထာသင်မော်က လက်မလျှော့သေး။

“မင်းလဲ ထန်ဗူးတို့ ဟာကာတို့နဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ် တည်းပါလားကွ၊ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပါလား၊ ထ . . . ထ၊ ဟေ့ကောင် မင်းအခုထစမ်း၊ မင်း ခုချက်ချင်း ရွာကို သွားရမယ်၊ ထလေကွာ၊ မင်း ထမလား . . . မထဘူးလား ပြောစမ်း”

ထာသင်မော်က ကျားဟိန်းသလို ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် ထပ်အော် လိုက်သဖြင့် ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ပါ အိပ်ရာက လန့်နိုးသွားကြသည်။

“ခက်တော့တာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လူကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ပြော ထားကြဦး”

လျှံထန်က သူတို့နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ပြောလိုက်သည်။
ဟာကာက ထာသင်မော်နှင့် လျှံထန်တို့ကို ကြည့်၍ မေး၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ... လျှံထန်”

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ ထထိုင်လိုက်ကြသဖြင့် ထာသင်မော်က
မတုန်မလှုပ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အမှားသူ သတိရသလို ငြိမ်သွား၏။

ထာသင်မော်၏ သက်မချသံကို လျှံထန်က အတိုင်းသား ကြား
လိုက်ရသည်။

ထာသင်မော်သည် လုံးဝ စကားမပြောတော့ဘဲ မီးလင်းဖိုကိုသာ
ထင်းစတစ်ခုနှင့် မကျေမနပ် ထိုးမွေနေသည်။

သူ ထိုးမွေလိုက်သော မီးဖိုနှယ် သူ့စိတ်သည်လည်း ပရမ်းပတာ
ဖြစ်နေပုံရသည်။

ထန်ဗူး အလျင်က နှုတ်လွန်စကား ထွက်ဖူးသလို “ရှူးများနေ
ပြီလား” ဟုပင် လျှံထန်က ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် တွေးလိုက်မိသည်။

ဤအတွေးကို တွေးပြီးမှ လျှံထန်က ထာသင်မော်ကို အားနာသလို
ဖြစ်သွားမိပြန်သည်။

“ဟင်... လျှံထန်၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြလဲလို့ကွ”

“ဒီမှာလေဗျာ၊ ထာသင်မော်က ခုချက်ချင်း ရွာပြန်ရမယ်ဆိုပြီး
ကျုပ်ကို လာနှိုးနေတယ်၊ ဒီအချိန်ကြီး ရွာပြန်ရင် ကျုပ်ကို ကျားဆွဲသွားမှာ
ပေါ့ဗျ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ၊ သန်းခေါင်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေ
လဲ ထာသင်မော်၊ ငါတို့ မင်းကို ပြောထားပြီးပြီပဲကွာ၊ မိုးလင်းတော့ လျှံထန်
သွားပါလိမ့်မယ်ဆိုနေ၊ မင်း စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါ၊ အိပ်... အိပ်
မင်း ပြန်အိပ်ပါကွာ၊ မိုးလင်းဖို့ အချိန်လိုပါသေးတယ်”

ထန်ဗူးက မာန်တစ်ဝက် ချောတစ်ဝက်ပြောပြီး ထာသင်မော်ကို
ပြန်အိပ်ခိုင်းလိုက်၏။

“လျှံထန် မင်းလဲ အိပ်ဦးကွာ၊ အချိန်ကျတော့ ငါ နှိုးပါ့မယ်”

“အေး... အေး”

“အေး... အေး” ဟုသာ အာမဘန္တေ ခံလိုက်ရသော်လည်း
လျှံထန်ကား အိပ်မပျော်တော့။ ခေါင်းထဲ အတွေးမျိုးစုံနှင့် မူးနောက်
နောက် ဖြစ်နေသည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့က အတင်းအိပ်ခိုင်း၍သာ သူတို့ယိုကို
အိပ်ရာထဲ အတင်းထွဲချထားသော်လည်း ထာသင်မော်သည်လည်း တစ်ည
လုံး အိပ်ပျော်ပုံမရှိ။

ထန်ဗူးနှင့်ဟာကာ အိပ်ပျော်သွားကြပြီဟု ထင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထာသင်မော်က ပြန်ထသည်။ မီးဖိုကို ထင်းချောင်းအသစ်တွေ ထပ်ထည့်သည်။ ပြီး မီးဖိုနားတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဘာကို စဉ်းစားနေသည်မသိ။ ငူငူကြီး လုပ်နေ၏။

ဘယ်လိုမှ ပြန်အိပ်မရသော လျှံထန်မှာ ဇာရေးဆီ စိတ်က ရောက်သွားလိုက်၊ ရွာက သူ့အဖေဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ ထာသင်မော်၏ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်ကို ထိတ်လန့်လိုက်နှင့် မိုးစင်စင်လင်းတော့သည်။

ရွာပြန်ရန် အသင့်ဖြစ်ပြီးသောအခါ အိပ်ရာက မထကြသေးသော ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ကို လျှံထန်က သူ့သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ထန်ဗူး.. ဟာကာ၊ ကျုပ် သွားတော့မယ်ဗျို့၊ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ ကျုပ်ခွေးလေးကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဂရုစိုက်ကြပါဗျာ၊ ကျုပ်မရှိတုန်း ကျုပ်ခွေးလေးကို ထမင်းရည်လဲ ဝအောင် တိုက်လိုက်ကြပါ”

“မင်းခွေး ခေါ်မသွားဘူးလား”

“ခွေးပါရင် ခရီးဖင့်နေမှာစိုးလို့”

“အေး.. အေး၊ ကောင်းပြီ၊ အမြန်ဆုံး စခန်းပြန်လာနိုင်အောင် တော့ကြိုးစားခဲ့ပါကွာ၊ ရွာရောက်ရင် ‘ဟာလိန်းနီမ်’ ကိုပြော၊ ငါက အကောင်းဆုံး၊ အကြီးဆုံး လားတစ်ကောင် ရွေးငှားလိုက်ပါ မှာလိုက်တယ်လို့ ဟုတ်လား”

“အင်း.. အင်း”

ထန်ဗူးသည် အိပ်ရာက မထဘဲ လျှံထန်ကို လှမ်းပြော၏။ ဟာကာကမူ လျှံထန် နှုတ်ဆက်နေသည်ကိုပင် ကြားဟန် မတူ။ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပင် လှစ်ဟမကြည့်ဘဲ အိပ်ရာထဲ ငြိမ်နေ၏။

လျှံထန် ဂူဝသို့ ထွက်လာသောအခါ မီးဖိုဘေးတွင် တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ထာသင်မော်သည် ရုတ်တရက် ထပြီး လျှံထန် နောက်က ဒယီးဒယိုင်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။

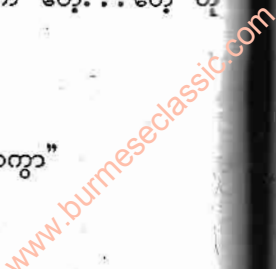
ဂူဝသို့ ရောက်သောအခါ ထာသင်မော်က “ဟေ့.. ဟေ့” ဟု တီးတိုးအသံပြုပြီး လျှံထန်ကို တားသည်။

“ဘာလဲ ထာသင်မော်”

လျှံထန်က သူ့ကို စောင့်ဆိုင်း၍ မေး၏။

“ငါလဲ မင်းနဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်ပါရစေကွာ”

“ဗျာ.. ဘယ်လို ထာသင်မော်”

ထာသင်မော်က တီးတိုးလေသံနှင့် ပြောသည်ကို နားမခင်းလိုက်သော လျှံထန်က ပြန်မေးရသည်။

“ငါလဲ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ပရစေကွာ၊ မင်းကို ငါ အားထားပါတယ်၊ လျှံထန်ရယ်”

“ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျား နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်နဲ့ လိုက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်ရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခဖြစ်မှာပေါ့၊ ခုတောင် ခင်ဗျား လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တာ၊ ခက်တော့တာပဲဗျာ . . . ခင်ဗျား”

“ဟဲ့ကောင် တိုးတိုးပြောပါကွာ၊ ဟိုအိပ်နေတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင် ကြားသွားပါဦးမယ်”

လျှံထန် စကားမဆုံးခင်ပင် ထာသင်မော်က လျှံထန်ကို အလန့်တကြား ဟန့်တားလိုက်သည်။

ထာသင်မော်သည် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ရှိရာဘက်သို့ မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်ပြီး လျှံထန်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အားကိုးတံကြီးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

လျှံထန်မှာ ထာသင်မော်ကို လွန်စွာ ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

သူ့ခမျာ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ရောဂါဘယနှင့် ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်အားငယ်နေရှာပြီ။ ဆို့သော် ယခုအနေမှာ လျှံထန်ကလည်း ထာသင်မော်အား နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြား ဖျောင်းဖျာထားခဲ့ရုံကလွဲပြီး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ရှာ။

“ထာသင်မော် ဘာမှ စိတ်အားငယ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ကျုပ် ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒီနှစ်ရက် သုံးရက် အတွင်း ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားပြီး စောင့်နေပါနော်၊ ဘာမှ အားငယ် မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်ပေးထားတဲ့ဆေး ခင်ဗျား မှန်မှန်သောက်၊ ခင်ဗျားရောဂါက ရွာရောက်ရင် ချက်ချင်း ပျောက်သွားမှာပါ”

“အေးပါတော့ . . . ငါ စောင့်နေပါ့မယ်၊ မင်းကို ငါ အားကိုးပါတယ်၊ လျှံထန်လေးရယ်၊ မင်းကိုငါ ချစ်လဲ ချစ်ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါကွာ၊ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်သာ မင်းပြန်လာခဲ့ပါ လျှံထန်”

“အေးပါဗျာ . . . စိတ်ချပါ”

လျှံထန်က ဤစကားကိုတော့ ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ရသည်။

သူ ဂူဝသို့ ရောက်နေသည်ကို ဘယ်ကဘယ်လို ရိပ်မိသွားသည်မသိ။ သူနှင့် မခွဲမခွာနေတတ်သော သူ့ခွေး အီးဂျောင်းသည် ချက်ချင်း သူ့ခြေထောက်ကို လျှာနှင့် လာလျက်သည်။

လျှံထန်နှင့်အတူ လိုက်ပါရစေဟု တောင်းပန်နေသလိုပင်။

“မင်းခွေးလေး ခေါ်မသွားဘူးလား၊ ထားခဲ့မလို့လား”

သူ့ခွေးလေး သူ့ခြေထောက်ကို လာလျက်နေတာ မြင်သဖြင့် ထာသင်မော်က မေး၏။

“အေးပ၊ အိန္ဒိယခွေးလေး ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ ခွေးပါနေရင် ခရီးဖင့်နေမှာ စိုးလို့ဗျ၊ ဒီကိုမြန်မြန်ရောက်မှ ခင်ဗျားအတွက်လဲ အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ခွေးလေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြပါနော် ထာသင်မော်၊ ကျုပ်မရှိတုန်း ထမင်းရည်ဝအောင် တိုက်ထားကြပါ၊ အသားခြောက်တွေလဲ ဖုတ်ကျွေးကြပါဗျာ”

သူ့ခွေးလေးကို စိတ်မချနိုင်သလို ထာသင်မော်အား လျှံထန်က ထပ်မှာပြန်၏။

“အေးပါကွာ . . . စိတ်ချသွားပါ၊ မင်းအိန္ဒိယခွေးလေး ငါ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ မင်း အိန္ဒိယခွေးလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ထက် အများကြီး လိမ္မာတယ်၊ ခွေးလောက်မှ အရှင်သခင်ကျေးဇူးတွေကို မသိတတ်တဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ အိပ်တုန်းပဲဟေ့၊ မင်းနဲ့ငါ ပြန်လိုက်လို့တော့ တကယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာနော်၊ တကယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွာ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း နားနားပြီး သွားကြလို့ကော မရဘူးလားကွာ”

လျှံထန်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ယခုထိ အားကိုးတကြီးနှင့် မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ထာသင်မော်က ငိုသံတစ်ဝက်နှင့် ပြော၏။

လျှံထန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။

ထာသင်မော်၏ ရှိုက်တစ်ဝက် ငိုတစ်ဝက်အသံကို ကြားရသော အခါ လျှံထန်မှာ ရင်နှင့်သွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။ လျှံထန်သည် တော်တော်လေး စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ သွားခါနီး လာခါနီး ချစ်သူဇာရေကို အကျိုးအကြောင်း မပြောခဲ့ရ၍ စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ ထာသင်မော်ကလည်း တစ်မှောင့်ပင်။

ထန်ဗူးပြောသလို ရူးများနေပလား။ ရူးနေ၍သာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ သူ့ကို တောက်တဲ့ကပ် ကပ်ပြီး လိုက်ပရစေကြောင်း တောင်းပန်နေလေသလား။

ဤအတွေးတွေက ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက် လာဆောင့်သောအခါ လျှံထန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်နှင့် ကြောက်စိတ်သည် သူဦးနှောက်ထဲမှာ ရုတ်ခြည်းဆူဝေလာကြသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ထာသင်မော်တစ်ယောက် နှုနေတာတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ အရှင်ဘုရား”

လျှံထန်မှာ စိတ်ထဲက ဘုရားတရင်း ထာသင်မော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ချောက်ချောက်ချားချား ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထူအမ်းဖောသွပ်နေသော မျက်နှာပြုကြီးနှင့် နီရဲနေသော မျက်လုံးအစုံတို့မှာ သူ့အား စားတော့ဝါးတော့မည့်အသွင်ဟုပင် ထင်မိလိုက်သည်။ သူ၏မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လူ့အားလုံးအား မယုံသင်္ကာစိတ်၊ သံသယစိတ်နှင့် ရန်ရှာချင်သကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လွန်စွာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပုံလည်း ရသည်။

ထာသင်မော်၏ ရုပ်သွင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသောအခါ လျှံထန်၏စိတ်မှာလည်း ရုတ်ခြည်း ချောက်ချားလာတော့၏။

လျှံထန်သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် တောကြီးမျက်မည်းထဲ သူ့အဖေနှင့် အမဲပစ်လိုက်ဖူး၏။ ကျားတွေ၊ ဆင်ခိုင်းတွေ၊ ဝံအုပ်တွေနှင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ်ရင်ဆိုင်ဖူး၏။ တွေ့ဖူး၏။ အလွန်ရန်လိုနေသော မီးနေသည် တောခွေးမကြီး၏ သားရဲတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်ကလည်း ဖြတ်ပြေးဖူး၏။ ပြောင်လိုက်ခတ်သဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် ဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးကြရာမှ လမ်းကွဲပြီး တောကြီးမျက်မည်းထဲ တစ်နေနှင့် တစ်ရက်လည်း တစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွားနေဖူး၏။ သို့သော် ယခု ထာသင်မော်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည်လောက်တော့ တစ်ခါမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမဖြစ်ဖူးခဲ့။

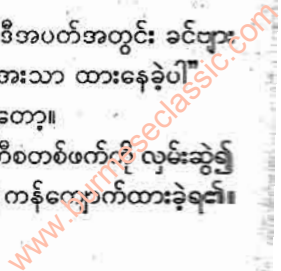
ယခု လူသားအချင်းချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ရူးနေသူတစ်ယောက်ဟူသော အသိစိတ်က သူ့ဦးနှောက်ကို လာ၍ ရိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ လျှံထန်မှာ မတ်တတ်ရပ်မရလောက်အောင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လျှံထန်သည် သူ့လက်မောင်းကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားသော ထာသင်မော်၏ လက်ကို ကမန်းကတန်း ပုတ်ချကာ ပြောလည်းပြော ပြေးလည်းပြေးဆိုသလို စခန်းဂူထဲမှ အလျင်စလို ထွက်လိုက်ရ၏။

“စိတ်... စိတ်ချပါ ထာသင်မော်ရေ၊ ဒီအပတ်အတွင်း ခင်ဗျားကိုယ့်ရွာကို ပြန်ရောက်ပါစေမယ်၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားနေခဲ့ပါ”

လျှံထန်သည် ပြန်၍ပင် လှည့်မကြည့်တော့။

သူ့ခွေးအိုးကျောင်းလေးက သူ့ဘောင်းဘီစတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ကျီစယ်သည်ကိုပင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကန်ကျောက်ထားခဲ့ရ၏။

သူနားထဲမှာ ထာသင်မော်၏ ရှိုက်သံနှင့် တောင်းပန်ပြောကြား
နေသံကသာ မင်းမူနေသည်။

သူနှင့် ဘယ်သွားသွား လိုက်နေကျဖြစ်သော သူ့ အိမ်ရှေ့လေး
ကား ဤနေ့မှ သူနှင့်မလိုက်ရသဖြင့် ဂူမှာ တဝုတ်ဝုတ် ဟောင်ကျန်ရစ်
သောအသံကိုပင် ဤတစ်ခါ လျှံထန် သတိမထားမိခဲ့ပါချေ။

လျှံထန်သည် စခန်းတဲနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ မြန်မြန်ဝေးအောင် ထွက်
လာလေသည်။

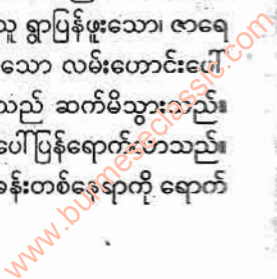
အခန်း (၂၂)

တောင်ကို ကျော်လာသည်။ တောကို ဖြတ်လာသည်။ မြစ်ကောက်
ချောင်းကွေ့တွေကိုလည်း ကူးခတ်ဖြတ်လာခဲ့ရ၏။ သို့သော် တောင်ကား
မကုန်သေး။ တောကား မဆုံးသေး။ မြစ်ကွေ့ချောင်းကောက်တွေကလည်း
မခန်းခြောက်သေး။ စီးမြဲ ဆင်းမြဲတည်း။

မြင့်မားဝေသီခေါင်သော တောင်တန်းမြင့်ကြီးများကို မှန်းဆကာ
လှုံ့ထန်က ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရသည်။ တောနက်ထဲတွင် နွေလ
ပင် ဖြစ်သော်လည်း နေပြောက်မထိုးသဖြင့် စိမ့်အေးနေသည်။ မြစ်ကွေ့
တစ်ခုကို ကူးဖြတ်လိုက်သည်။ မနက်က ထုပ်ယူလာသော ထမင်းနှင့်
အသားခြောက်ဖုတ်ကို မြစ်ကွေ့ဘေး ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်စားလိုက်
ရသည်။ အချိန်မှာ မွန်းတည့်လောက်ရှိလေပြီ။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းကိုစတင်ရပြန်သည်။ တောင်ကြော
တစ်ခုသို့ လှမ်းတက်လိုက်ရသည်။ ယခု လှုံ့ထန်လာသော လမ်းခရီးသည်
လမ်းသစ်ဖြစ်သည်။ ယခင် ဇာရေအတွက် ခွေးကလေး လာယူဖူးသော
လမ်းဟောင်းသို့ မရောက်သေး။ လမ်းသစ်သည် လမ်းဟောင်းနှင့် မဆက်
မိသေး။ ယခု လှုံ့ထန်ထွက်လာရသော စခန်းမှာ စခန်းသစ် ဖြစ်သည်။
တောနက်ကျသည်။ ယခင်က သူ မရောက်ဖူး၊ မသွားဖူးသော ဒေသ
ဖြစ်သည်။ တောတောင်တို့စိမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းဟောင်းသို့စောစော
ရောက်ရန် ခြေလှမ်းကို မြန်မြန်လျှောက်မိသည်။

တောင်ကမူပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ တောပေါင်း
စမ်းပေါင်းများစွာကို ဖြတ်လာသည်။ မကြာခင် သူ ရွာပြန်ဖူးသော၊ ဇာရေ
အတွက် ခွေးကလေး ယူလာစဉ်က လျှောက်ဖူးသော လမ်းဟောင်းပေါ်
ရောက်လာသည်။ လမ်းသစ်နှင့် လမ်းဟောင်းသည် ဆက်မိသွားသည်။
သူ့ခြေထောက်သည် လျှောက်ဖူးနင်းဖူးသော မြေပေါ်ပြန်ရောက်လာသည်။
သည်လိုနှင့်ဥရုခြစ်ဝမ်းမှ ရွှေကျင်သမားတို့၏ စခန်းတစ်ခုကို ရောက်
လာလေသည်။

ထိုစခန်းသို့ လျှံထန်ရောက်လာချိန်မှာ နေလုံးပင် အတော်ရှိသေးသည်။ စက်နာရီနှင့်တွက်လျှင် ညနေသုံးနာရီခန့်သာ ရှိပေဦးမည်။

လျှံထန်ကို မြင်သောအခါ သူတို့က ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းဖြစ်သဖြင့် ရွှေရမရ သတင်းမေးကြသည်။ ရွှေရမရကို မပြောဘဲ ထာသင်မော်၏ ကျန်းမာရေးကို ဦးဆုံးပြောပြသောအခါ သူတို့က စိတ်ပျက်ကြသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့တော့ မြစ်ညာကို မတက်ရဲတူး၊ ရွှေခဲရွှေတုံးတွေ ရမယ်ဆိုတာတောင် စဉ်းစားရမယ်၊ ဥရုမြစ်ညာဟာ ငှက်သိပ်ကြီးတာဗျ၊ ငှက်ဝင်ရင် ရူးတာ သေတာများတယ်” ဟု ပြောကြသည်။

လျှံထန်သည် သူတို့တဲ၌ တစ်ညအိပ်သည်။

ဤနေ့ညနေ ထမင်းတစ်နပ်စာနှင့် မနက်ဖြန်မနက် ထမင်းတစ်နပ်စာကို သူတို့တဲကပင် စီစဉ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေဆိုလျှင်တော့ ရွာကိုရောက်မည်။

ရွှေကျင်သမားများ စခန်း၌ တစ်ညအိပ်ရသည်ကို လျှံထန်သည် စိတ်ချလက်ချတော့ မအိပ်ရဲ။ သူသည် မုဆိုးတစ်ယောက်ပီပီ အထူးသတိထားသည်။ ဤလူများမှာ အသိအကျွမ်းဟု ဆိုသော်လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ မဟုတ်။ မိမိရွာသားတွေ မဟုတ်။ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသကဟုပင် မသိ။ ဇာရေအတွက် ခွေးကလေးသွားယူပြီး အပြန်တစ်ခေါက်သာလမ်းကြို၍ တည်းခိုဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့အား ဆားအနည်းငယ်ပေးပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ ထိုစဉ်က အခြေအနေ။

ယခု သူသည် ဥရုဖျားက ဆင်းလာသူ၊ ရွှေတွင်းက ပြန်လာသူ။ သူ့ဆီတွင် ရွှေပါသည်ထင်၍ ဝိုင်းသတ်ပစ်လိုက်ကြလျှင် မည်သူကမျှ သိမည်မဟုတ်။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် အစပျောက်သွားနိုင်သည်။ သူလို တစ်ယောက်တည်း တစ်ဦးတည်းကို မဆိုထားနှင့်၊ သုံးလေးငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ကိုပင် ရွှေသိပ်ရနေကြသည်ထင်လျှင် အဖွဲ့သုံးလေးဖွဲ့ လူတစ်ဆယ်ကိုးယောက် ပေါင်း၍ ရွှေများများရထားသူ သုံးလေးယောက်ကို သတ်ဖြတ်လုယူကြသော အစဉ်အလာ ရှိဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် လျှံထန်မှာ အလိုလို လန့်နေသည်။ ကြမ်းခင်း ကျိုးကျိုး ကျွတ်ကျွတ် မြည်လိုက်တိုင်း၊ ထရံတောင်ပါး တစ်စုံတစ်ခုထိသံ ကြားတိုင်း၊ စကားတီးတိုးပြောသံ ကြားတိုင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက် အပေါ့အပါး သွား၍ ခြေချွတ်နင်းသံ ကြားတိုင်း ကြက်သီးထ လန့်ဖျပ်နေမိသည်။ ကျွတ်ခနဲ ကြားတာနှင့် ကြက်သီးထတတ်သည်။ စကားတီးတိုးပြောသံ ကြားတာနှင့် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်မိသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် ဟောက်သံကို ပင် သူ့ကို ကြံစည်ချင်တာနှင့် အိပ်ပျော်ယောင်ဆောင်နေကြတာလားဟု တွေးပူနေမိသည်။ ဟောက်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ယောင်ယမ်း၍ အသံထွက်သွားလျှင်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ရုတ်ခနဲ ထထိုင်တတ်သည်။ အခြေအနေ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်ရသည်။

ရွာကို အသွား၌ အရေးကြီးသည်။ ရွာကအပြန်မှာမူ အရေးမကြီး။ ရွာက ရွှေမပါမှန်း သူတို့သိသည်။ ယခု ရွှေရိုင်းတွေ အမြောက်အမြား ပါလာသည်။ ရွာကို ရွှေရိုင်းအပို့သွားသည်အထင်နှင့် အသတ်ခံရမှာ စိုးရိမ်ရသည်။ သည်လိုနှင့် ကျီးလန်စာစား၊ ကြက်အိပ်ငှက်အိပ် တစ်ည လွန်မြောက်သွားသည်။ အိပ်မပျော်သည့်အတူတူ ရွာကို စောစောရောက်အောင် စောစောပင် ထပြန်လာလေသည်။

သူ စတင်ထွက်လာချိန်မှာ နေရောင်ခြည်ကိုပင် လုံးဝ မမြင်ရသေးချေ။ မြင့်မားသီခေါင်သော တောင်ထွတ်တောင်ထိပ်များပေါ်တွင် ဆီးနှင်းမြူရိပ်တို့ အလိပ်လိပ် ထတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

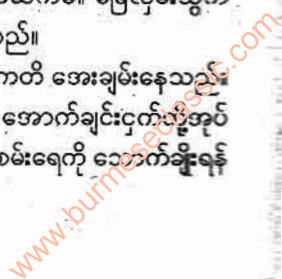
ဒေါင်းငှက်နှင့် တောကြက်တို့ တွန်သံကမူ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ စိစိညံလာကြလေသည်။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့တွင် တောကို မြင်ရသည်။ တောင်ကို မြင်ရသည်။ ပြေလျှောသော တောင်ဆင်းများကို လျှောက်ရသလို မတ်စောက်လှသော တောင်ကမ်းပါးယံများကိုလည်း လှန်တက်လာခဲ့ရသည်။ ရေစီးကြမ်းသော ဥရုမြစ်၏ အစိတ်အပိုင်းပေါင်းများစွာကိုလည်း ဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့လေပြီ။

ရွှေကျင်နေကြသော လူများကို ပို၍ အတွေ့စိပ်လာလေသည်။ တစ်ကွေ့တွင် တစ်တိုင်၊ တစ်ကောက်တွင် တစ်စု၊ တစ်ကြောတွင် တစ်စုနှင့် ရွှေကျင်နေကြသော အဖွဲ့အစုစခန်းတွေကား အများကြီးပင်။ သောင်တိုင်း၊ ကွေ့တိုင်း၊ ကမ်းနားတိုင်းတွင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာက လာ၍ ရွှေကျင်နေကြသူတွေကို တွေ့နေမြင်နေရသည်။

လျှံထန်မှာ ရွာရောက်လိုစိတ်နှင့် သူတို့ကို ဂရုမပြုအား။ အသိအကျွမ်းတွေလည်း မဟုတ်ကြသဖြင့် နှုတ်ပင် မဆက်မိ။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်သာ မိမိရွာဘက် လျှောက်လာနေမိသည်။

နွေနှောင်းလ၏။ ရွာရိပ်ဝန်းကျင်သည် ပကတိ အေးချမ်းနေသည်။ အရွက်ခြွေထားသော သစ်ရိုင်းပင်များပေါ်တွင် အောက်ချင်းငှက်ပျံအုပ်လိုက်နားနေကြ၏။ တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေသော စမ်းရေကို သောက်ချိုးရန် လာရင်း နားနှောကြပုံ ရသည်။

ဘုတ်ငှက်တို့ အိုးအိုးအီအီ မြည်သံကမူ ခရီးဝေးကလာသော လျှံထန်အား မိမိရွာသားမှန်း သိကြ၍ လှမ်းနှုတ် ဆက်နေကြသလိုပင်။

ရွာမြောက်ဖျား တောင်ချိုင့်ပေါ်တွင် ကြီးကြာငှက်တစ်အုပ်က ပျံဝဲနေသည်။ နေလုံးနီနီသည် တောင်ထိပ်တွင် မေးတင်နေလေပြီး မင်းလွင်တို့ ပြာနေ၏။ မြူတို့ကိုမူ ဝေသီဝိုးဝါးစွာသာ မြင်ရလေသည်။

စမ်းချောင်းထဲတွင် ရေဆင်းသောက်နေကြသော နွားနောက်နှစ်ကောင်သည် ခြေသံကြားသဖြင့် ခေါင်းမော့ကြည့်ကြသည်။ နွားနောက်မသည် လျှံထန်ကို ဦးဆုံးမြင်သွားပုံရသည်။ ကမ်းစပ်တောစသို့ ဦးဆုံးလှမ်းတက်၏။ နွားနောက်အထီးကမူ နှာတစ်ချက် မှုတ်သည်။ နွားနောက်ကြီး၏နှာမှုတ်သံကြောင့် အောက်ချင်းငှက်တို့ လန့်၍ ထပျံကြသည်။ မိုးပေါ်တွင် ခဏသာ ဝဲပျံနေကြပြီး သစ်ရိုင်းပင်များပေါ် ပြန်ဆင်းနားလာကြ၏။

နွားနောက်ကြီးသည် ချွန်ထက်သော ဦးချိုကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်းသည်။ တုတ်ခိုင်သော လည်တိုင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အမြီးကို ထောင်မြှောက်ပြီး နွားနောက်မနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။

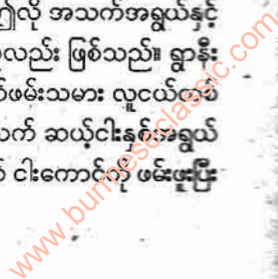

အခန်း (၂၃)

လျှံထန်တို့ဒေသတွင် နွားနောက်များကို ဇာရေတို့ဆီမှာလို ထိန်း
ကျောင်းခြင်း မရှိကြ။ တစ်ဆောင်းလုံး၊ တစ်နှေလုံး လွတ်ထားတတ်ကြ၏။
မိုးဦးရောက်၍ မိုးသိပ်သည်းလာမှ နွားနောက်များလည်း ရွာနား ချဉ်း
ကပ်လာကြတော့သည်။ ထိုအခါ နွားနောက်မ၌ နွားနောက်ကလေး ပါလာ
လျှင် ငါ့နွားနောက်မက နွားကလေးတစ်ကောင် ပေါက်ထားပြီဟု သိကြရ
သည်။ သို့မဟုတ် မိုးနှောင်းတွင် မွေးရန် ဇီးကပ်လာပြီဆိုသည်ကို သိကြရ
သည်။

ဤလို တန်ခူး၊ ကဆုန်လများသည် နွားနောက်များ မိတ်ရာသီဖြစ်
သည်။ မိတ်လိုက်နေသော နွားနောက်များ အားလုံးသည် တောထဲတောင်
ထဲ၌သာ ရှိကြသည်။ ရွာရိပ်ရွာနားသို့ သိပ်ပြီး ကပ်လေ့ကပ်ထ၊ လာလေ့
လာထမရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဤလိုနှေလ၌ ပွဲပြင်တစ်ခုခုလုပ်ရန် နွား
နောက်ဖမ်းရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်။ နွားနောက် အထီးအမ အားလုံးသည်
တောနက်ထဲ ရောက်နေကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ရွာတွင် ပွဲပြင်တစ်ခုခု လုပ်လိုသူများသည် နွားနောက်ဖမ်းရန်
မုဆိုးများကို အကူတောင်းတတ်ကြသည်။ နွားနောက်ဖမ်းပေးနိုင်သူ မုဆိုး
သည် နွားနောက်၏ ခေါင်းနှင့် သားရေကို ရသည်။ လျှံထန်မှာ နွားနောက်
ဖမ်းရာ၌ နာမည်ရ မုဆိုးလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဤလို အသက်အရွယ်နှင့်
နွားနောက်ဖမ်းကျွမ်းကျင်ရာတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ရွာနီး
ချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျော်ကြားသော နွားနောက်ဖမ်းသမား လူငယ်တစ်
ဦးဟုဆိုကလည်း မမှားပေ။ လျှံထန်သည် သူ့အသက် ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်
မှာ မုဆိုးကြီးများ အကူအပံ့လုံးဝမပါဘဲ နွားနောက် ငါးကောင်ကို ဖမ်းဖူးပြီး
လေပြီ။

မိမိ၏ နွားနောက်တစ်ကောင်ကောင်ကို ဖမ်းယူလိုသော၏ နွားနောက်ပိုင်ရှင်သည် မုဆိုးအား ချဉ်းကပ်၍ မိမိနွားနောက်၏ အရောင်အဆင်း၊ အမှတ်အသားကို ပြောရသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိနွားနောက်၏ ဦးချိုရင်းတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခတ်နှိပ်ထားသော အမှတ်တံဆိပ်ကို ပြောရသည်။

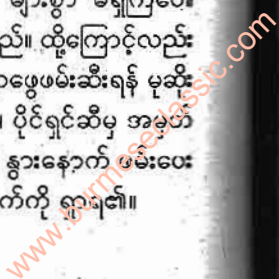
နွားနောက်၏ ဦးချိုရင်း၌သာ အမှတ်အသားကို ပြုလုပ်ထားပြီး ဦးချိုဖျားတွင် အမှတ်အသားကို မပြုလုပ်တတ်ကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နွားနောက်များသည် ချို(ဂျို)သွေးလေ့ရှိရာ လုပ်ထားပေးသော အမှတ်အသားများ ပျက်ပြယ်သွားတတ်သဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဦးချိုရင်း၌ဆိုလျှင် တော်တော်နှင့် မပျက်ပေ။

အမှတ်အသား ပြုလုပ်ရာတွင်လည်း မိမိကြိုက်ရာ သင်္ကေတတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ထားနိုင်လေသည်။ လေးထောင့်၊ သုံးထောင့်၊ အဝိုင်း၊ ကြက်ခြေ၊ ခရေ၊ လတစ်ခြမ်း၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ ကျား၊ တောခွေး၊ ဝက်၊ ငှက် ကြိုက်ရာကို ထားနိုင်သည်။ ထိုသို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်မလုပ်လိုလျှင် မလုပ်တတ်လျှင် ဦးချိုရင်း၌ ဓားနှင့် အထစ်အစင်းကြောင်းတွေ ခြစ်ထုထွင်းထား၍လည်း ရသည်။ ဤသည်မှာ အလွယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

မိမိ၏နွားနောက်သည် အစင်းကြောင်း ဘယ်နှစ်ကြောင်း၊ အထစ်ဘယ်နှစ်ထစ်ဟု နွားနောက်ဖမ်းမည့် မုဆိုး သို့မဟုတ် နွားနောက်ဖမ်းပေးပါမည်ဟု ကတိဝန်ခံချက်ပေးသူကို ပြောလိုက်ရုံသာ။

သူတို့ဒေသ၌ ဤသို့ မှတ်သားရခြင်းမှာ နွားနောက် ပေါများသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ရွာတိုင်း၊ လူတိုင်းလိုလိုတွင် နွားနောက်ရှိကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွင် ဒေသ၏ အလေ့အထအရ နွားနောက်ကို လုံးဝ အသုံးမပြုကြသော်လည်း ကောက်သစ်စားပွဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ အသုဘ၊ ဂုဏ်ပြုပွဲ၊ နတ်ပွဲ စသည်တို့တွင် နွားနောက်သားမပါလျှင် ပွဲမမြောက်သလောက် ဂုဏ်သိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် နွားနောက်ကို အိမ်တိုင်းလိုလို၌ မွေးထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် နွားနောက်ကို မွေးရုံမွေးထားကြသော်လည်း ထိန်းကျောင်းစောင့်ရှောက်ခြင်းကား များစွာ မရှိကြပေ။ ပွဲလုပ်လိုမှ မိမိနွားနောက်ကို သတ်ရန် သတိရကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောထဲတောင်ထဲရောက်နေသော နွားနောက်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် မုဆိုးများအား အကူအညီ တောင်းရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပိုင်ရှင်ဆီမှ အမှတ်သင်္ကေတရပြီး ဖမ်းပေးပါရန် ပန်ကြားခံရပြီဆိုလျှင် နွားနောက် ဖမ်းပေးမည့်မုဆိုးသည် တောထဲတောင်ထဲသွား၍ နွားနောက်ကို ရှာရ၏။

နွေလဆိုလျှင် စမ်းရေရှိသော စမ်းချောင်း၊ စမ်းရေအိုင် နားတွင် ကျောကွင်းထောင်ရသည်။ ရေမရှားသော မိုးတွင်း၊ ဆောင်းတွင်း ဆိုလျှင် ကျစ်မြေ (ဆားငန်ဓာတ်ပါသောမြေ)ကျင်းတွင် လျှောကွင်း၊ ကျော့ကွင်း ထောင်ရသည်။

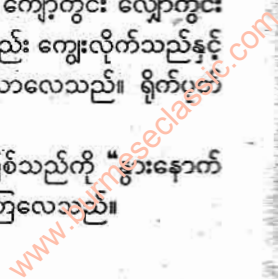
အထူးသဖြင့် ဆားအငန်ကို အလွန်ကြိုက်သော နွားနောက် တို့သည် ဆားမြေကျင်းနားတစ်ဝိုက်တွင် စားကျက်ချတတ်ကြသည်။ အမှန်ကတော့ ဆားမြေ၊ ကျစ်မြေကို နွားနောက်သာ မဟုတ်၊ ဆင်၊ ဆတ်၊ ချေ၊ ဝက်၊ ပြောင် စသော တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများလည်း ကြိုက်တတ်ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ နွားနောက် ကျော့ကွင်း၊ လျှော့ကွင်းကိုင်း တွင် ဆင်၊ ချေ၊ ဝက် စသည့် တောတိရစ္ဆာန်များလည်း မိတတ်ကြသည်။ ဆင်၊ ပြောင် စသည် အင်အားကြီးမားသော တောကောင်များမှာမူ မိသော် လည်း နွားနောက် ကျော့ကွင်း၊ လျှော့ကွင်းတွေကို ဖြုတ်၊ ဖြတ် နင်းခြေ၍ လွတ်သွားတတ်ကြသည်။

ဆင်နှင့် ပြောင်တို့မှာ အားသန်သဖြင့် ဖြစ်သည်။

စမ်းရေ ကျစ်မြေလျှော့ကွင်း၊ ကျော့ကွင်းတစ်ခုခုတွင် နွားနောက် တစ်ကောင်ကောင် မိပြီဆိုလျှင် နွားနောက်ဖမ်းပေးမည့် မုဆိုးသည် ဦးဆုံး နွားနောက်ဦးချိုရင်းက အမှတ်အသားကို ကြည့်ရသည်။ မိမိအား ဖမ်းပေး ပါဟု ပန်ကြားထားသော နွားနောက်ပိုင်ရှင်၏ နွားနောက် ဟုတ်၊မဟုတ်၊ သူပြောသော အမှတ်အသား မှန်၊မမှန် သေသေချာချာ သိဖို့လိုသည်။ ပိုင်ရှင်ပြောသော အမှတ်အသား မဟုတ်။ နောက်တစ်ယောက်၏ နွား နောက်ဖြစ်နေလျှင် ထိုနွားနောက်ကို ပြန်လွတ်ပစ်ရသည်။ နောက်ထပ် ဖမ်းခိုင်းထားသော နွားနောက်ကို ရှာရသည်။ ကျော့ကွင်းလျှော့ကွင်း များစွာ ထပ်ထောင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်လို ကြသော သတို့သား သတို့သမီးခမျာမှာ နွားနောက်ဖမ်းမရမချင်း ရက် စောင့်ရသည်။ ရရာနွားနောက်ကို ချေးငှား အစားပေး၍လည်း မင်္ဂလာ ဆောင်လိုက်ကြရသည်။

တောထဲတောင်ထဲတွင် မိနေသော နွားနောက်အား ရွာထဲအိမ်နား ပြန်ခေါ်လာဖို့ကတော့ အလွန်လွယ်လေသည်။ ကျော့ကွင်း လျှော့ကွင်း ထဲတွင် မိနေသော နွားနောက်အား ဆားနည်းနည်း ကျွေးလိုက်သည်နှင့် ဆားကျွေးသူဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်လာလေသည်။ ရိုက်ပွတ် လွတ်၍ပင် မခွာချင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့အရပ်၌ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်သည်ကို “နွားနောက် ဆားကျွေးထားလို့” ဟု တင်စားပြောလေ့ ရှိကြလေသည်။

နွားနောက်ဖမ်းရန် ကျော့ကွင်း၊ လျှော့ကွင်း ထောင်ရာ၌ တောခွေး၏အန္တရာယ်ကိုတော့ နွားနောက်ဖမ်းသူ မုဆိုးတိုင်းသည် အထူး သတိထားရလေသည်။ မိမိ၏ကျော့ကွင်းထဲတွင် မိနေသော နွားနောက်အား အချိန်မီ မရောက်မယူငင်မိဘဲ တောခွေးများ ကိုက်စားသွားလျှင် ထိုမုဆိုးသည် နွားနောက်၏ တန်ဖိုးကို လျော်ရပေမည်။ နွားနောက်ပိုင်ရှင်သည် တောခွေးစား၍ ကျန်ရစ်သော နွားနောက်ချိုကို ရရုံနှင့် မိမိနွားနောက်မှန်း သိလေသည်။

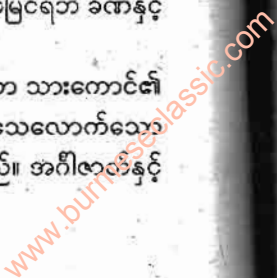
တောခွေးမှာ တောတွင်း၌ ယှဉ်ရဲသူ မရှိသော ဘုရင်ဖြစ်သည်။ အကောင်မှာခွေး၊ ခွေးအ၊ သာသာ ရှိသော်လည်း အလွန်ခွန်အားဗလကြီးသော ဆင်၊ ကျား၊ ပြောင်၊ နွားနောက်၊ ခြင်္သေ့ပါမကျန် အကုန် လိုက်ဖမ်းစားသော တောဘုရင် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောခွေးကို တောထဲရှိရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်တွေ အကုန်ကြောက်ကြသည်။

တောခွေးများ တောတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးရာ၌ ရှေ့က အချို့ ဆီးသည်။ ဘယ်တောင်ပံ၊ ညာတောင်ပံ ဖြန့်၍ အချို့က လိုက်သည်။ နောက်ကလိုက်သော အကောင်များနှင့် ဘယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံက လိုက်လာသော တောခွေးများသည် ဟိန်းဟောက် ညာသံပေးကာ သားကောင်၏ မနီးမဝေးမှ ခြိမ်းခြောက်၍ လိုက်ပါတတ်ကြသည်။

ရှေ့တွင် ကြိုရောက်နှင့်နေသော ကင်းသည် လုံးဝ အသံမပြုပေ။ သားကောင်လာမည်လုမ်းတွင် သူတို့၏ အဆိပ်သေးရည်များကို သစ်ရွက်သစ်ခက်များပေါ် ပန်းချထားတတ်သည်။ တောခွေးများသည် လက်သည်းခြေသည်း ရှည်လျားသော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်လေရာ ခပ်ကိုင်းကိုင်းရှိသော သစ်ပင်များကိုလည်း အလွယ်တကူ ပြေးတက်နိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြေးလာသော သားကောင်ပေါ် အမြင့်က ဆီး၍ သေးဖြင့် ပန်းချတတ်သည်။

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြေးတက်လာသော သားကောင်တစ်ကောင်သည် တောခွေးများ ပန်းချထားသော သေးရည်နှင့် မျက်စိကို ပွတ်မိ ထိမိလျှင် ချက်ချင်း မျက်စိစပ်ပြာဝေကာ ဘာမှမမြင်ရဘဲ ခဏနှင့် မျက်လုံးကန်းသွားသည်။

တောခွေးသည် ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သားကောင်၏ မျက်လုံးကို ရုတ်ခြည်းကိုက်ဖောက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်သည်။ သေလောက်သော နေရာ ခွါရမှ အူတွေကို ချက်ချင်း ကိုက်ဆွဲစားပစ်သည်။ အင်္ဂါဇာတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ကိုလည်း ဖောက်ကိုက်ပစ်သည်။

မည်မျှ အားခွန်ဗလသန်စွမ်းသော ဆင်များပင် ဖြစ်ပါစေ၊ တော
 ခွေးအပိုင်းခံထားရပြီဆိုလျှင် သေလမ်းသာ ရှိတော့သည်။ အနှေးအမြန်
 သာကွာမည်။ သေရမည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ အပေါ်က သေးပန်းချစ်
 မျက်လုံးကန်းအောင် လုပ်မရလျှင် သူတို့၏ စုတ်ဖွာသော အမြီးများကို
 ဖင်အောက်သို့ ကွေ့သွင်းသည်။ ပြီးတော့ အမြီးပေါ် သေးပန်းချည်။
 ထိုသေးရည်စိုနေသော အမြီးနှင့် သားကောင်ကို လှမ်းခတ်သည်။ လေးငါး
 ခြောက်ကောင်က ဤသို့ ဝိုင်းပက် ဝိုင်းခတ်ကြသောအခါ သားကောင်၏
 မျက်လုံးကို သေးရည်က ဝင်တော့၏။ မျက်လုံးကို သေးရည်ဝင်၍ ကန်း
 သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသားကောင်ပေါ် ခုန်တက်၍ လည်ကုပ်ကို
 ကိုက်သည့်အကောင်က ကိုက်။ မျက်လုံး ဒွါရတို့ကို ဆွဲထုတ်သည့်
 အကောင်က ဆွဲထုတ်။ သည်လိုနှင့် ဆင်လို ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီး
 များပင် ဗုန်းဗုန်းလဲ၍ တောခွေးတို့၏ အစာဖြစ်ရလေ၏။

တောခွေးများသည် လျင်မြန်မှု၌လည်း ပြိုင်ဘက်ရှားလေသည်။
 ချေခတ်၊ ဝက်ပက်၍ပင် မထိ။ တောခွေးနှင့် ပြိုင်၍ တိုက်ပွဲဝင်ရသော
 တိရစ္ဆာန်တို့မှာ လေနှင့်တိုက်ပွဲဝင်ရသလို ဖြစ်တတ်သည်။ လျင်သောဝက်
 သည်လည်း တောခွေးကို ပက်၍မထိ၊ လေကိုသာပက်မိ၏။ လျင်သော
 ချေဆတ်တို့ကလည်း တောခွေးကို ခတ်၍ မထိ၊ လေကိုသာ ခတ်မိမည်။
 ဆင်သည်ပင် လျင်သော နှာမောင်းနှင့် တောခွေးကို ဖမ်းမရ၊ လေကိုသာ
 ဖမ်းမိသည်။

တောခွေးသည် လျင်မြန်မှုတစ်ခုတည်းသာမဟုတ်၊ အကင်းဝါးမှု
 ရဲရင့်မှု၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတို့တွင်လည်း ပြိုင်စံရှားသော တောတိရစ္ဆာန်
 ဖြစ်၏။ ရှေ့က ညာသံပေးကာ နောက်ကနေ အချို့ ခုန်ကိုက်တတ်၏။
 ဘေးက အရောင်ပြကာ ရှေ့ကရော နောက်ကပါ ဝင်ဆွဲ ဝင်ကိုက်ရဲသည်။
 တောခွေးမများသည် အထီးများထက် ပို၍ ရဲရင့်ကြသည်။ အားခွန်ဗလ
 ကြီးသလို ရန်လိုသည်။ ဇွဲကောင်းသည်။ အစားကြီးသည်။ တောတိရစ္ဆာန်
 တစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိပြီဆိုလျှင် အရေခွံ၊ အူ၊ ကလီစာ၊ ကျောက်ကပ်၊
 နှလုံး ဘာမျှချမ်းသာမပေးဘဲ စားတတ်၏။

အံ့ရင်းသွားဘောင်ကောင်းသော တိရစ္ဆာန်များပီပီ အားလုံးကို
 ဝါးစားတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သွေးစသွေးနတွေ ပေကျဲနေသော
 သစ်ရွက်မြက်ပင်တွေကိုပါ ပြောင်တလင်းခါအောင် လျှာနှင့် လျှာသွား
 လိုက်သေးသည်။ ဘယ်လိုမှ ဝါး၍မရသော ခွာ၊ ချို၊ အရိုးရင့်လာက်သာ
 ကျန်တော့ နှံ့သည်။ တခြား အသားစားတတ်သော တောတိရစ္ဆာန်နှင့်
 ကျီးကန်း၊ လင်းတတို့အတွက် အရိုးအရင်းလေးများပင် မချန်တတ်။

တောခွေးစား သွားပြီဆိုလျှင် ပြောင်ပြောင်ကုန်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျီးကန်းနှင့် လင်းတတို့သည် တောခွေးကို ကျိန်ဆဲကြသည်။ အရိုးအရင်းမကိုက်ရသော ကျားကလည်း ငြူစူသည်။

နောက်ဆုံး အညှီအနံ့ သွေးစသွေးန မြက်သစ်ရွက်များပေါ်၌ပင် ချန်မထားခဲ့သော တောခွေးများကို ပိုးပုရွက်ဆိတ်တွေကပါ ကျိန်ဆဲကြလေသည်။

တောခွေးများသည် တစ်ခါအစာစားရပြီဆိုလျှင် သုံးရက်ခန့် အစာမစားဘဲ နေနိုင်၏။ ဗိုက်ထဲတွင် အစာပြည့်နေလျှင် မျက်လုံးကို မှေး၍ မြေကျင်းထဲတွင် ဇိမ်သစ်နေတတ်သည်။ အထီးများသည် အမများ၏ ကိုယ်ပေါ်ခေါင်းတင်၍ မှေးနေတတ်သလို အမများသည်လည်း အံထီးများ၏ ကိုယ်ပေါ်ဖိအိပ်ကာ ကလေးသူငယ်များကို နို့တိုက်နေတတ်သည်။ အစာရေစာပြတ်လာပြီ၊ သားကောင်လိုက်၍ မရဆိုလျှင်တော့ မြေကျင်းထဲတွင် ရန်ဖြစ်ကြပြီ။

ထိုအခါ သားသည်မိခင်များမှာ ကလေးငယ်တွေကို ကျင်းနက်နက် တူး၍ဝှက်ကြရပြီ။ အမချင်းတိုင်ပင်ကြရပြီ။ သားသည်အမချင်း တိုင်ပင်ကာ အထီးများသည် သူတို့၏ကလေးများကို ရန်မရှာမီ သူတို့ကို ဦးစွာ ရန်ရှာ၍ မြေကျင်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ် တတ်ကြလေသည်။

ခွေးအ၊ မြေခွေး၊ တောခွေးတို့မှာ မျိုးနွယ်တစ်ခုတည်း ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ခါ အစာစားထားရလျှင် သုံးလေးရက်ခန့်ပင် အစာမစားဘဲ နေနိုင်သော ခွေးများကို ကျားက ကြောက်သည်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိလည်း ပြိုင်ရဲပုံ မရပေ။ သားစားတိရစ္ဆာန်ချင်း တူသော်လည်း ကျားကား နေ့စဉ် အစာစားသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၏။ တောခွေးလို တစ်ခါတည်းနှင့် အပြည့်အတင်း မစားနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တောခွေးက နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါသာ အစာရှာထွက်လေ့ရှိသော်လည်း ကျားစဉ်းလဲခမျာမှာမူကား တစ်ညလုံး ကိုးဆယ့်ကိုးတောင်၊ ကိုးဆယ့်ကိုးတော ကုန်အောင် သွားလာ အစာရှာရလေသည်။

အစာရှာရာတွင်လည်း တောခွေးများလို အုပ်စုနှင့် အုံနှင့် သောင်းသောင်းဖြဖြ ဆူဆူညည် ဖျော်စရာမဟုတ်။ တစ်ကောင်တည်း၊ တစ်ဦးတည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်သာ အစာရှာထွက်ရလေသည်။

လျှံထန် ရွာတောင်ဘက်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ချိန်မှာ နေလုံးကွယ် သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အဖကို အိမ်ရှေ့၌ မြားကျည်ဖြတ်လျက်တွေ့ရသည်။

ထာသင်မော်၏ အခြေအနေကို ပြောပြသောအခါ အဖလည်း စိတ်မကောင်းပေ။

ဟာလိန်းနိမ်ဆီက လားငှားပြီး မင်း မြန်မြန်သွားဟု ဦးကာထန်တ တိုက်တွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် လျှံထန်သည် ညတွင်းချင်း ဟာလိန်းနိမ် ဆီသွားပြီး လားငှားရသည်။ ထာသင်မော်၊ ထန်ဗူး၊ ဟာကာတို့မှာ ဟာလိန်း နိမ်၏ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေဖြစ်သဖြင့် အားလုံး အဆင်ပြေလေ သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လျှံထန်သည် ထာသင်မော်၊ ထန်ဗူး၊ ဟာကာတို့ရှိရာ ဥရုမြစ်ညာသို့ ထွက်လာလေသည်။ သူနှင့်အတူ ဟာလိန်း နိမ်ဆီမှ ငှားလာသော လားကြီးတစ်ကောင်လည်း ပါလာလေ၏။

နွေနှောင်းကာလ၌ တောအလုံးသည် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိလေ သည်။ လွမ်းမောဖွယ်ရာကောင်းသော နွေဥသြနှင့် ငှက်ဖိုးခေါင်တို့၏ အော်မြည်နေကြသံကို ကြားရသောအခါ ဇာရေကို ပို၍ သတိရသည်။

ထို့ကြောင့် စခန်းကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်လိုဇောနှင့် လားကြီးတို့ အပြင်းနှင့်တံတို့လျက် ရှိလေသည်။

အခန်း (၂၄)

လျှံထန် မရှိသဖြင့် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ နံနက်စာထမင်းကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေကြစဉ် ထာသင်မော်က လျှံထန်၏ ခွေးလေးကို ပွေဖက်ပြီး မီးဖိုဘေးတွင် ငူငူကြီး ထိုင်နေ၏။ ထန်ဗူး ထမင်းရည်ငှဲနေသည်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ထန်ဗူး ထမင်းရည်ငှဲပြီးသည်နှင့် ထာသင်မော်က ထမင်းရည်အိုးကို ဒယီးဒယိုင်နှင့်လာယူသည်။ ထာသင်မော်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ထန်ဗူးက မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဒီကောင် ထမင်းရည် မသောက်စဖူး ထမင်းရည်သောက်မလို့လားဟု ထင်သည်။ “ထမင်းရည် သောက်မယ်မှန်းသိရင် ငါ သန့်သန့် ခံပေးပါတယ်ကွာ၊ ခုတော့ ထမင်းရည်ခံခွက်က သန့်မှသန့် ရဲ့လား” ဟုလည်း ထန်ဗူး စိတ်ထဲက ပြောနေသည်။

ထမင်းရည်အိုးကို မ,သွားပြီး ထာသင်မော်က လျှံထန်၏ ခွေးလေးကို ဂရုစိုက် ကျွေးနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ထန်ဗူးက ပြုံးမိသွားသည်။ ဒီကောင်က ခွေးသခင် သူ့အတွက် လားငှားလာမယ်ဆိုလို့ ဒီခွေးလေးကို ဂရုစိုက်နေတာကိုးဟု မှတ်ချက်ချသည်။

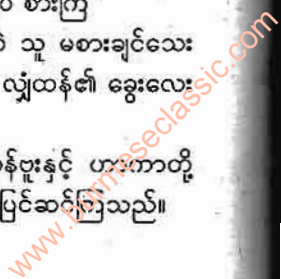
“ထာသင်မော် မင်း အဆာပြေ စားပါဦးလား”

ရွှေကျင်မသွားခင်အဆာပြေထမင်းစားကြရင်း ထန်ဗူးက ထာသင်မော်ကို ထမင်းစားရန်ခေါ်သည်။

“ဟင့်အင်း... ငါ မစားချင်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ပဲ စားကြ”

ထာသင်မော်က ထန်ဗူးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ မစားချင်သေးကြောင်း ပြော၏။ ထာသင်မော်သည် တစ်ချိန်လုံး လျှံထန်၏ ခွေးလေးကိုသာ ဂရုစိုက်နေသည်။

ထမင်း အဆာပြေစားပြီးကြသောအခါ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် ရွှေကျင်သွားရန် ခပ်ခွက်၊ ကျင်ခွက်တွေကို ပြင်ဆင်ကြသည်။

ခပ်ခွက်၊ ကျင်ခွက်တွေ ပြင်ဆင်နေကြသော ထန်ဗူးနှင့် ဟာတာ တို့ကို စိုက်ကြည့်၍ ထာသင်မော်က မေး၏။

“မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဟ... ငါတို့ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ နေ့တိုင်းလိုပဲ ရွှေကျင်သွား ကြမှာပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ထာသင်မော်”

နေ့စဉ် လုပ်နေကျအလုပ်ကို အထူးအဆန်းလို လုပ်မေးနေသော ထာသင်မော်အား ဟာကာက တအံ့တဩ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထန်ဗူးတ တော့ ထာသင်မော်ကို စကားပင် မပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်နေ ပုံရသည်။ သူ့အကြည့်တွင် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်ပြီးသား ဖြစ်၏။

“မင်းတို့ မသွားကြပါနဲ့တော့လားကွာ”

ထာသင်မော်က နှစ်ယောက်စလုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံနှင့်ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ တို့ ဒီတဲထဲမှာ အလကားနေအလကားပေါ့၊ ပြန်ခါနီး တစ်မတ်သား ငါးမူးသားရလဲ နည်းလားကွာ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း ဒီတဲထဲနေရမှာ... စိတ်က ကြောက်နေ သလိုပဲကွာ”

“မင်းကလဲကွာ မဟုတ်တာ၊ ခါတိုင်းလဲ မင်း နေနေကျပဲဟာ၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် တို့ကို လှမ်းခေါ်လဲ ကြားသားပဲ၊ နီးနီးလေးပဲဟာ၊ ဘာကြောက်စရာမှတ်လို့ ပြီး... မင်း... မင်းမှာ သေနတ်လဲ ရှိသားပဲ၊ ရန်သူလို့ထင်ရင်တော့ သေနတ်နဲ့သာပစ်ကွာ၊ ဂူထဲတော့ မျက်နှာစိမ်းတွေ လုံးဝအဝင်မခံနဲ့”

ဂူထဲတွင် ခွေးလေးတစ်ကောင်နှင့် နေရမှာကို ထာသင်မော်က တကယ်ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှ ဘာရယ်လို့မဟုတ်၊ နောက်ကျီ နေသည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ပြောသလိုပင် သူတို့ စခန်းချနေကြသော ကျောက်ဂူနှင့် ရွှေသွားကျင်ရမည့် သောင်စပ်မှာ မြစ်ကွေ့ဖြစ်၍သာ လှမ်း မမြင်ရသော်လည်း နီးနီးလေးဖြစ်သည်။ အော်ခေါ်လိုက်ရုံနှင့် ကြားနိုင် သဖြင့် ထာသင်မော်က ထပ်မံဟန့်တားခြင်း မပြုတော့။

ထာသင်မော် မည်မျှဟန့်တားဟန့်တား ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ကို ပြောမရတားမရ ဆိုတာလည်း ထာသင်မော်က ကြိုတင် ချီဆည်းပြီးသား ဖြစ်သည်။

ထာသင်မော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက် သည်။

“ကဲ... တို့သွားမယ် ထာသင်မော်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် တို့ကို အော်ခေါ်လိုက်ကွာ၊ ရန်သူထင်ရင်တော့ ဂူထဲကို လုံးဝအဝင်မခံပါနဲ့၊ သေနတ်နဲ့သာပစ်ကွာ၊ မင်းသေနတ်သံကြားရင် တို့ပြေးလာခဲ့ပါမယ်”

“အေး... အေး”

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာကို ထာသင်မော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်း ထမင်းဆာရင်လဲ စားနှင့်နော်၊ တို့ကို စောင့်မနေနဲ့၊ တို့က ဒီနေ့ နောက်ကျချင်နောက်ကျမှာ”

“နောက်ကျ”... ဟူသော ဟာကာ၏စကားကို ထာသင်မော်က ဤတစ်ခါတော့ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်မိ။ နောက်ကျဟူသော စကားသည် သူ့အတွက် မလိုလားသောစကားပင်။ သူ မကြားလိုသောစကားပင်။

ဤသည်ကို ဟာကာကလည်း သိသည်။ ပြောမိပြီးမှ ပြန်သတိ ရ၏။ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။ ထန်ဗူးကတော့ ဟာကာကို မျက်မှောင် ကုတ်ကြည့်သည်။

အမှန်က ဂူထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေရမှာ ကြောက်နေသော ထာသင်မော်ရှေ့တွင် ဤစကား မပြောသင့်ပေ။ ပြောချင်းပြောလျှင် “တို့ ဒီနေ့ စောစောပြန်လာကြမှာပါဟာ” ဟုသာ ပြောရမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ပြောမိပြီး စကားက လွန်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ပြန်ပြင်မရ တော့ချေ။ ထိုစကား သူက ပြန်ပြင်ပြောလျှင် ထာသင်မော်က သူ့အပေါ် ပို၍ သံသယဝင်တော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဟာကာသည် သူ့စကားကို မည်သို့မျှ ပြန်မပြော တော့ဘဲ ဂူထဲကသာ အလျင်စလို ထွက်လာမိတော့၏။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ ရွှေကျင်ရန် ထွက်လာကြသောအခါတွင် ထာသင်မော်သည် လျှံထန်၏ ခွေးလေးကို အသားခြောက်တွေ ဖုတ်ကျေး ၍ ဂူထဲ၌ ကျန်နေခဲ့ကြ၏။

သံသင်

အခန်း (၂၅)

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် နေ့စဉ် ရွှေကျင်နေကျအတိုင်း မြစ်
ကွေ့သောင်စ ကျင်ကျင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ မနေ့ကပင် အသင့်
လုပ်ထားခဲ့သော ကျင်စင်ပေါ်တွင် ငှက်ပျောပင်တွေကို ထပ်ခင်းကြသည်။
ကျင်ခွက် ခပ်ခွက်တွေကို တစ်လှည့်စီ ကိုင်ရင်း ရွှေကျင်နေကြ
သည်။

နေ့မှန်းမစောင်းခင် ထမင်းဆာလာသောအခါ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာ
တို့သည် နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရန် စခန်းဂူထဲ ပြန်တက်လာကြ၏။

“ဟေး. . . ဟဲ့ကောင်ရာ. . . မင်း. . . မင်းဟံက မလွန်လွန်းဘူး
လားကွ”

“ဟေး. . . ဘာလဲကွ”

“ဘာရမလဲကွ. . . မင်းခွေး အသားခြောက်ကျွေးနေတာ ပြောတာ၊
မနက် တို့ရွှေကျင်သွားကတည်းက မင်းခွေး အသားခြောက်တွေ ကျွေးနေ
တာ ခုထိ ကျွေးတုန်းပါလား။”

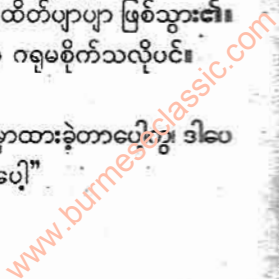
ထန်ဗူး ပြောမည်ဆိုကလည်း ပြောစရာ။

ထာသင်မော်သည် မနက်ကပင် ယခုထိ လျှံထန်၏ ခွေးလေးကို
အသားခြောက်တွေ ဖုတ်ကျွေးနေတုန်းပင်။

ထန်ဗူးက အထိတ်တလံန့် အော်လိုက်သည်ကို ထာသင်မော်
ကလည်း ယခုမှ သတိရသလို ခဏတော့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။
သို့သော် သူ့အသွင်က ထန်ဗူးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သလိုပင်။

“သူ့သခင်က မှာထားခဲ့လို့ပါကွ”

“ဟ. . . သူ့သခင် မှားထားခဲ့တာတော့ မှားထားခဲ့တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေ
မယ့် ခွေးပဲ၊ ထော်ရုံသင့်ရုံကျွေးရင် တော်ရောပေါ့”

“အေးပါကွာ. . . အေးပါ. . . အေးပါ”

ထာသင်မော်က မလုံမလဲ ပြန်ပြော၏။

“ငါတို့က မင်းရောဂါ အညော်ခံဖို့ မကောင်းလို့ ပြောတာပါကွာ နော်. . ထာသင်မော်၊ အသားခြောက်တွေ ကုန်မှာစိုးလို့၊ ခွေးလေးကို မကျွေးချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ချိန်လုံး ထာသင်မော်၏ အပြုအမူကို ငြိမ်ကြည့်နေသော ဟာကာကတော့ ယခုမှ ထာသင်မော်ကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဖျောင်းဖျပြောရသည်။

“အေးပါကွာ. . . ငါသိပါတယ်”

ထန်ဗူးသည် နေ့လယ်စာ မစားသေးဘဲ အသားခြောက်များ ထည့်ထားသော ခြင်းကို သွားကြည့်၏။

နှစ်ပိဿာကျော် သုံးပိဿာနီးပါးရှိသော အသားခြောက်တွေမှာ ခွေးလေးနှင့် ထာသင်မော်တို့ ဖုတ်စားပစ်လိုက်ကြသဖြင့် လေးငါးဆယ် သားသာ ကျန်တော့သည်။

“တောက်”

ထန်ဗူးက တောက်တစ်ချက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါက် လိုက်သည်။

ဟာကာက ထန်ဗူးဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ပြောတော့ သိပါတယ်တဲ့၊ ဘာသိတာလဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦးကွ၊ အသားခြောက်တွေ ပြောင်ပြောင်ကုန်တော့မယ်၊ တို့အလာစောလို့ပကွာ၊ အလာမစောရင် ဒီကောင် အသားခြောက်တွေ အကုန် ခွေးကျွေးပစ်မလား၊ သူပဲ အကုန်ဖုတ်စားပစ်မလား မသိဘူး၊ ဒါ. . . ငါတို့ကို သက်သက် အရွဲတိုက်တာကွ. . . တောက်”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ တို့ ပြန်ခါလဲ နီးပါပြီ၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ”

ထန်ဗူးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်နေသည်ကို ဟာကာက ပြေရာပြေကြောင်း နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

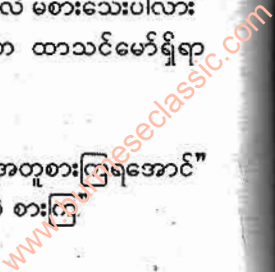
“ဟ. . . ထာသင်မော်၊ မင်း မနက်စာထမင်းလဲ မစားသေးပါလား”

ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ဟာကာက ထာသင်မော်ရှိရာ ဝူဝဘက် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ၊ ငါမဆာလို့ မစားသေးဘူး”

“လာလေကွာ၊ အချိန်တွေ လွန်နေပြီ၊ တို့ အတူစားကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း. . . ငါမဆာသေးဘူး၊ မင်းတို့ပဲ စားကြ”

“ဆာမလားကွ၊ တစ်ပိဿာ နှစ်ပိဿာ ဖုတ်စားထားတာ” ဟု ထန်ဗူးက အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ဤရက်ပိုင်း ပြန်ခါနီးတွင် ဟာကာပြောသလို အချင်း မများချင်သဖြင့် သူ့စိတ်သူ ပြန်ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

အကယ်၍ ထာသင်မော်မှာလည်း ယခုလို ကိုယ်ရောင်ငှက်ဖျား ရောဂါ မရှိ။ ပြန်ရန်ကလည်း အချိန်လိုနေသေးသည်ဆိုလျှင် ထန်ဗူးက ထာသင်မော်ကို ထ၍ပင် ရိုက်မိမလား မသိ။ ရူးရူးရှဲရှဲနှင့် ထမင်းစားပြီး သည်အထိ ထာသင်မော်အပေါ် သူ စိတ်မပြေသေး။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ သည် ရွှေကျင်ရန် တစ်ခါ ထပ်ထွက်သွားကြပြန်သည်။

ဤတစ်ခါတော့ ထာသင်မော်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ထပ် ဘာစကားမျှမပြော။ ဟန့်လည်း မဟန့်တား၊ ဘာမှမဖြစ်သလို နှင့် လျှံထန်၏ခွေးလေးကို ဖက်ကာ ဂူထဲ၌ပင် ကျန်ရစ်သည်။

အခန်း (၂၆)

နေညီသွားပြီ။

မြစ်ရေတို့ ပို၍ စိမ့်အေးလာ၏။ ခြေထောက်တွေမှာ တစ်နေ့လုံး လိုလို မြစ်ရေထဲ နှစ်ထားရသဖြင့် ကျဉ်တက်လာသည်။ ခါးဆစ်ရိုးထိ ထုံကျဉ်နာတက်လာသည်။ လက်တွေမှာလည်း ပဲကြီးရေခွံလိုက်နေပြီ။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် မိုးမချုပ်ခင်ပင် မြစ်ရေထဲက တက်လာကြသည်။

စခန်းတဲသို့ ရောက်သောအခါ ထာသင်မော်ကို ခွေးလေးနှင့်အတူ ဖက်အိပ်၍ တွေ့ရသည်။ ထာသင်မော်သည် တော်တော်နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တဲထဲဝင်လာကြသည်ကိုပင် လုံးဝ သိပုံမရ။ ခွေးလေးကတော့ သူတို့ခြေသံကြားသဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့မှန်း သိသောအခါ ထာသင်မော်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ခေါင်းတင်ကာ ပြန်မှေးနေသည်။ ညနေစာ ထမင်းစားကြသော အခါ ထာသင်မော် အိပ်ရာက ကမန်းကတန်းထလာစား၏။ အနည်းငယ်သာစားသည်။

သူပန်းကန်ထဲက စားမကုန်သော ထမင်းဟင်းတွေကို ခွေးလေး ကျွေးပစ်လိုက်သည်။ ညအိပ်တော့လည်း ထာသင်မော်သည် လျှံထန်၏ အိုးကျောင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သွင်းသိပ်၏။

ဤသည်ကို ထန်ဗူးကတော့ မျက်စောင်းတခဲခဲ ဖြစ်နေ၏။

ဟာကာက သူ့ကျေနပ်အောင် နေပါစေကာဟု ဟန့်တားထားရသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ည လွန်မြောက်သွားလေသည်။

အခန်း (၂၇)

နောက်တစ်နေ့ မနက်လည်း ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် မနက်စာ ထမင်းဟင်း စားသောက်ကြပြီး ရွှေကျင်ရန် သောင်စပ်သို့ ဆင်းသွားကြ ပြန်၏။

ထာသင်မော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လျှံထန်၏ ခွေးလေးနှင့် ဂူထဲ ကျန်နေခဲ့၏။

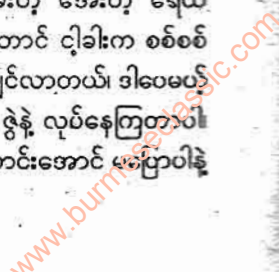
နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရန် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ စခန်းသို့ ပြန် လာကြသောအခါ ထာသင်မော်သည် လျှံထန်၏ ခွေးလေး အိုးကျောင်းကို အုန်းဆံကြိုးတစ်ပင်နှင့် လည်ပင်းကို ချည်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ခွေးကို ဘာလို့ချည်ထားသလဲကွ”

ဟာကာက ခရီးရောက်မဆိုင်းပင် ထာသင်မော်ကို မေး၏။

“ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးလို့ကွ၊ ဒီအိုးကျောင်းလေးပဲ အဖော်လုပ်နေရ တာ၊ ဒီခွေးလေးဟာ ငါ့အဖော်ပဲ၊ ငါက ဒီခွေးလေးကို မင်းတို့ထက်တောင် အားကိုးသေးတယ်၊ ငါ့မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဒီခွေးလေးရယ်၊ သေနတ်ရယ် ပဲရှိတာ၊ မင်းတို့ကတော့ ငါ့ကို မကြင်နာကြပါဘူး၊ ရွှေရရင် ပြီးရော သွား လုပ်နေကြတာ၊ ငါ့မှာတော့ ဒီရောဂါ . . .”

“ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ ထာသင်မော်ရယ်၊ ငါတို့ရွှေရတော့ မင်းလဲ ဝေစုတစ်ပုံရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်ချမ်းတဲ့ အေးတဲ့ ရေထဲ အမှန်က ငါတို့လဲ ဘယ်ဆင်းချင်ပါ့မလဲကွာ၊ ခုတောင် ငါ့ခါးက စစ်စစ် စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်နေတယ်၊ ခြေထောက်တွေလဲ ကျဉ်ချင်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ရက်နှစ်ရက် ကျင်သွားရလဲ မနည်းဘူးဆိုပြီး ဇွဲနဲ့ လုပ်နေကြတာပဲ၊ မင်းကို မကြင်နာလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ စိတ်မကောင်းအောင် မပြောပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဟေး... စိတ်မကောင်းလဲသေလိုက်ကွာ၊ သဲသောင်စပ်မှာ မြှုပ်ထားခဲ့ပါမယ်”

“ငါ့ရိုး... ထာသင်မော်က သူ့ဖာသာသူ နေတတ်သလို နေတာမင်းက စကားသွားရှည်တာကိုး၊ ငါ နားကြားပြင်းကပ်တယ်၊ စိတ်မကောင်းရင် သေလိုက်... သေလိုက်”

ဟာကာ စကားမဆုံးခင်ပင် ထန်ဗူးက ဟာကာကို အော်ပစ်လိုက်သည်။

ထန်ဗူးက ဟာကာကို အော်ခြင်းမှာ ထာသင်မော်အား မကျေနပ်၍ အော်ပြောခြင်းသာ။ ဤသည်ကို ဟာကာကလည်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် ထန်ဗူး၏ အပြောကို ဘာမျှပြန်မပြောလိုက်တော့။

ဤသည်ကို ထာသင်မော်ကလည်း အတပ်သိသည်။

ထာသင်မော်သည် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ထန်ဗူးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ သို့သော် ထာသင်မော်၏မကျေမနပ်အကြည့်ကို ထန်ဗူးက လုံးဝ အရေးမလုပ်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းကိုသာ ကုန်းလွေးနေသည်။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် ရွှေကျင်ရန် ကျင်းသို့ ဆင်းသွားကြပြန်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း စခန်းဂူထဲတွင်တော့ ထာသင်မော်နှင့် လျှံထန်၏ ခွေးလေးက ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ ကျင်ကျင်းရောက်၍ ရေထဲဆင်းခါစ ရှိသေးသည်၊ စခန်းဘက်မှ ခွေးကလေး “တဂိန်ဂိန်” အော်သံကို ကြားရသည်။ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာသည် မအော်စဖူး ခွေးလေးအော်သံကြောင့် စခန်းဘက် နားစွင့်လိုက်ကြသည်။ ခွေးလေး အော်နေသံက ပိုကျယ်လာသည်။

တောထဲတောင်ထဲတွင် ဤခွေးကလေးအော်သံသည် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်တတ်သည်။

ခွေးနှင့် လုံးဝမတည့်သော မျောက်အုပ် ကြီးတွေက စပြီး တောခွေး၊ ခွေးအ၊ ဝံ၊ ကျား စသည်တို့သည် အနီးအနားတွင် ရှိပါက ချက်ချင်း ခွေးအော်သောနေရာသို့ ရောက်လာနိုင်သည်။ တောနက်သော ဤဒေသ၌ သားရဲတို့သည် ခွေးလောက်ကို မဆိုထားနှင့်၊ လူကိုပင် ကြောက်မည်မဟုတ်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ပင် ကျားသစ်တို့သည် လူကို လိုက်လိုက် ချောင်းတတ်ကြောင်း ထန်ဗူးက ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့တဲစခန်းမှ ခွေးကလေး "တဝိန်ဝိန်" အော်နေသည်ကို ထန်ဗူးက လုံးဝ မလိုလားပေ။

"ဟာကာ သွားကြည့်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒီကောင် ခွေးလေးကို ဘာလုပ်နေပြန်လဲ မသိဘူး၊ မနက်ကလဲ ခွေးလေးကို ကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာတွေ့ရတယ်၊ ခွေးလေးသေသွားရင် လျှံထန်ပြန်လာတော့ ပြဿနာခွင်းနေရဦးမယ်၊ အရင်ခွေးတစ်ကောင်လဲ ငါတို့ကြောင့် သေခဲ့ရပြီ"

ထန်ဗူးက သွားကြည့်ရန် ပြောသဖြင့် ဟာကာသည် စခန်းဝှဲထဲသို့ ပြန်လာကြည့်၏။ ထာသင်မော်သည် ခွေးကလေးကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် တရွမ်းရွမ်း လိုက်ရိုက်နေသည်။

ဟာကာက အတိုင်းမသိ အံ့ဩသွားသည်။

ဤခွေးလေးကို သူသည် တစ်နေ့ကတော့ အိပ်ရာထဲပင် သွင်းသိပ်ခဲ့၏။ ဤနေ့မှ ဘယ်အငြိုးနှင့်များ ဤမျှ လိုက်ရိုက်နေပါလိမ့်။

ကြိုးချည်ပြီး အရိုက်ခံနေရသော ခွေးလေးမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ သေမလောက် အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည်။ ပြေးမရမှန်း သိလျက်နှင့် စခန်းထဲတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လျှောက်အော်ပြေးနေသည်။

"ဟဲ့ကောင် ဟဲ့ကောင်ထာသင်မော်၊ ခွေးလေးကို ဘာလို့ ဒီလောက် တောင်ရိုက်နှက်နေရတာလဲကွ၊ ဒုက္ခပါပဲ"

ဂူခြံအစမှ ဟာကာ၏ အော်လိုက်သံကို ချက်ချင်း ကြားသွားပုံရသည်။ ထာသင်မော်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ခွေးလေးကို မနိုင်မနင်း လိုက်ရိုက်နေရာမှ စခန်းဝဘက် မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။

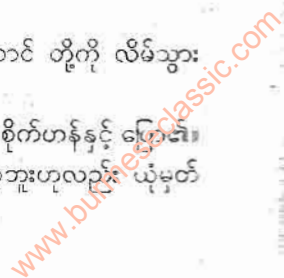
မျက်ထောင့်နီနီကြီးနှင့် ဟာကာကို ကြည့်နေသည်။ ဟာကာကို လုံးဝ စကားမပြောသေး။ ခွေးရိုက်တုတ်ကိုလည်း လက်က မချသေး။

"ဟင်... ထာသင်မော်၊ ခွေးလေးကို ဘာလို့ ဒီလောက် လိုက်ရိုက်နေရတာလဲကွ၊ သူ့ခွေးလေး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် လျှံထန်က ငါတို့ကို ဒီတစ်ခါ သတ်လိမ့်မယ်၊ သူ့အစိုးရောင်းလေးကို လျှံထန် ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်တယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသားနဲ့ကွာ၊ အရင် သူ့ခွေးတစ်ကောင်လဲ မင်းတို့ကြောင့် သေပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီခွေးလေးသာ သေသွားရင် မင်းကို လျှံထန် သတ်လိမ့်မယ်"

"ဒီကောင် ပြန်မလာတော့ပါဘူးကွ၊ ဒီကောင် တို့ကို လိမ်သွားတာပါ"

ထာသင်မော်က ဟာကာ၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ပြော၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ လျှံထန် တကယ်မပြန်တော့ဘူးဟုလည်း ယုံမှတ်စွဲလမ်းနေပုံရသည်။

“ဟ၊မလာဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲကွ၊ တကယ်လို့သာ သူ ပြန်မ. . .”

“မလာဘူးကွ၊ လာကို မလာတော့ဘူး၊ ဒီကောင် ပြန်ကို မလာတော့ပါဘူးကွ၊ ဒီကောင် ငါတို့ဆီကို ပြန်ကို မလာတော့ဘူး၊ ဒီကောင် ငါတို့ကို လိမ်သွားတာ၊ ဒီကောင် ခွေးကို အသေသတ်ရမယ်. . . ဒီခွေးကလဲ. . .”

“ဟေ့ကောင်. . . ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နဲ့. . . မလုပ်ပါနဲ့ကွ၊ လျှံထန်ပြန်မလာဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲကွ၊ ဒီကောင် ရွာပြန်သွားတာ ခုမှ တစ်ည အိပ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ခုဆို ရွာတောင် ရောက်မှာမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကနေ့ ညနေမှ ရွာကိုရောက်မှာ၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက်ဆို သူပြန်လာမှာပေါ့”

လျှံထန်၏ခွေးလေးကို နောက်ထပ်ရိုက်နှက်ရန် တုတ်ရွယ်နေသော ထာသင်မော်အား ဟာကာက ကမန်းကတန်း ဟန့်တားထားရသည်။

“ငါ မထင်ပါဘူးကွ၊ ဒီကောင် ရွာပြန်သွားတာ. . . အင်း. . . မင်းပြောတော့ ဘာ. . . မနေ့က ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ မနေ့မနက်ကပဲ လျှံထန် ရွာပြန်သွားတာ၊ ဒီညနေမှ သူရွာရောက်မှာပေါ့”

“မင်းလဲ အလကားအကောင်ပဲ၊ ငါ့ကို လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်၊ ငါသိပါတယ် ဟာကာရာ၊ မင်းတို့က လျှံထန်ကို မှာလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ငါတို့က. . . လျှံထန်ကို. . .”

ဟာကာမှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

“အေးလေကွာ. . . မင်းတို့က လျှံထန်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာလိုက်ကြတာ ငါသိပါတယ်”

“မင်းကို အသိမပေးဘဲနဲ့ လျှံထန်ကို ငါတို့က ဘာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာစရာရှိလဲကွ”

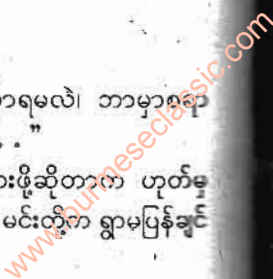
ဟာကာ၏စကားကို ထာသင်မော်က သရော်သလို ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဟာကာမှာ ထိတ်လန့်ရပြန်သည်။

“မင်းမသိဘဲနဲ့ လျှံထန်ကို တို့က ဘာမှာရမလဲ၊ ဘာမှာစရာ အထွေအထူး ရှိလို့လဲ၊ မင်းအတွက် လားငှားလား. . .”

“ဟား. . . ဟား. . . ငါ့အတွက် လားငှားဖို့ဆိုတာက ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီလိုလေကွာ. . . မင်းတို့က ရွာမပြန်ခင်

ကြသေးဘူး၊ ရွှေ... ရွှေတွေ များများရအောင် ဒီမှာ ကြာကြာနေချင်ကြ သေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ ထာသင်မော်က မေးလာ၏။

“ဒါက ဒီလိုလေကွာ... မင်းသာ နေ...”

“မလိုဘူး... မလိုဘူး... မင်း ငါမေးတာပဲ မှန်မှန်ပြော မင်းတို့က ရွာမပြန်ချင်ကြသေးဘူး၊ ဟဲ... ဟဲ ဒီလိုမဟုတ်လား၊ ရွှေများများရအောင် ဒီမှာ နေချင်ကြသေးတယ်၊ ငါက ငါ့ရောဂါနဲ့ ဂါ ရွာကို စောစော ပြန်ချင် တယ်၊ အင်း... အဲဒီတော့...”

“အင်း... အဲဒီတော့... ဘာဖြစ်လဲ”

လျှံထန် ရွာပြန်သွားသည်မှာ မနေ့မနက်ကမှ ဖြစ်သည်။ ဤသည် ကို သုံးလေးရက်ရှိသွားပြီ၊ လျှံထန် ပြန်မလာတော့၊ သူတို့ကို လိမ်သွား သည်။ ယခု ဟာကာကပါ သူ့ကို လိမ်ညာထားသည်ဟု ပြောလာသော အခါ ဟာကာမှာလည်း ထာသင်မော်ကို စိတ်ဆိုးလာသည်။

အခြေအနေကို ဘာမျှမစဉ်းစားဘဲ သူ ရွာပြန်ရောက်ချင်တာ တစ်ခုပဲသိပြီး လူတွေကိုရော၊ ဘာမှအပြစ်မရှိသော လျှံထန်၏ ခွေးလေး ကိုပါ အပြစ်ရှာလာသော ထာသင်မော်ကို ဒေါသလည်း ဖြစ်လာမိသည်။

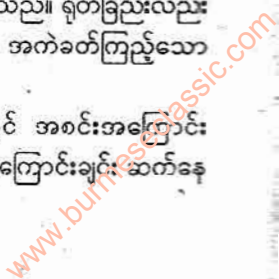
“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ လျှံထန်ပြန်ခါနီး မင်းတို့က ဒီတစ်ပတ် နှစ်ပတ် အတွင်း ပြန်မလာနဲ့ဦး၊ မင်းတို့ ရွှေကျင်ပြီးတဲ့ နောက်အပတ် နောက် အပတ် မိုးဦးကျစရောက်မှ ပြန်လာပါ၊ နောက်ကျတာ လားငှားမရလို့ပြော ဆိုပြီး မင်းတို့က လျှံထန်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သင်ပေးလိုက်ကြတာ မဟုတ်လား”

ဟာကာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသက်မသာ မှုတ်ထုတ်လိုက် သည်။ ထန်ပူး နှုတ်လွန်ပြောတတ်သလို ဒီကောင် “ရှုများနေလား” ဟူသော အတွေးသစ်က ဟာကာ၏ ခေါင်းထဲ ချက်ချင်း ဝင်လာ၏။

ထာသင်မော်သည် ရူးနေ၍သာ ရက်ကိုပင် မမှတ်မိတော့ဘဲ လျှံထန်ပြန်သွားသည်မှာ သုံးလေးရက် ရှိပါပြီဟု စွပ်စွဲနေသည် မဟုတ် ပါလား။

ဟာကာ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်းလည်း တုန်လှုပ်လာသည်။ ထာသင်မော်၏ ရုပ်သွင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သော အခါ ပို၍ တိတ်လန့်ချင်လာသည်။

ဖောသွပ်နေသော မျက်နှာပြုကြီးပေါ်တွင် အစင်းအကြောင်း တွေမှာ နွေခေါင်ငုံခေါင်က ပက်ကြားအက်ပမာ ကွဲကြောင်းချင်း ဆက်နေ သည်။

နီရဲနေသော မျက်လုံးအစုံထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော အရိပ် အရောင်တွေက မင်းမူနေသည်။

ရှူးနေသူတစ်ယောက်အား ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စ ပြန်လည်ရှင်းပြနေ၍ လည်း အကြောင်းက ထူးလာမည် မဟုတ်တော့။

ထာသင်မော်၏ စကားကြောင့် ဟာကာမှာ ခေါင်းထဲ မီးထောက် သွားသည်။ သူပင် ရှူးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ အမှန်အတိုင်း ထာသင် မော် လက်ခံလာအောင် မည်သို့ ရှင်းပြရပါ။

“ဒီမှာ ငါပြောမယ် ထာသင်မော်၊ မင်း သေသေချာချာ မှတ်ထား ကွ၊ မနက်ဖြန် တစ်ရက်၊ နောက်တစ်ရက်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ရက်ကွ၊ နောက်သုံးရက်ကွ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မှတ်ထား၊ နောက်သုံးရက်ကြာလို့မှ လျှံထန် ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုရင် မင်း တို့ကို လုပ်ချင်သလို လုပ်၊ မင်းမှာ သေနတ်လဲ ရှိတာပဲ၊ ငါ့ကို လိမ်ရ ညာရမလားဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ် ကွ၊ ငါတို့ မင်းအပေါ်မှာ မမှန်တာလုပ်ရင် သေရဲပါတယ်၊ တကယ်လို့ မင်းအပေါ်မှာ တို့မရိုးမဖြောင့်ကြံရင် အတူတူလုပ်လာကြတဲ့ လူအချင်း ချင်းသစ္စာဖောက်တာပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းကြိုက်သလိုလုပ်၊ လျှံထန် ခွေးလေး ရော ငါတို့ကိုပါ မင်းသေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ပါကွ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ငါပြော တာ . . မင်း ရှင်းတယ်မဟုတ်လား။”

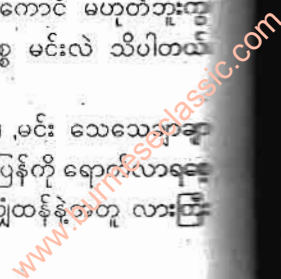
ဟာကာဆီက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံသော ကတိစကားကို ကြားရသော အခါ ထာသင်မော်မှာ ရုတ်ခြည်း ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်သွားသည်။

ထာသင်မော်သည် သူ့စိတ်ထဲ အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေသည် ကို ရုတ်တရက် သတိပြန်ရသလို မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ် နေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ထာသင်မော်၊ ငါပြောတာ မင်း သဘောပေါက်ပါ တယ်နော် သူငယ်ချင်း၊ မင်းအပေါ် တို့မဟုတ်တမ်းတရမ်း မကြံစည်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ တကယ်လို့ ကြံမိရင် အသေဆိုးနဲ့ သေရစေရဲ့၊ ငါ ကျိန်ရဲ ပါတယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကိုတော့ ငါ ယုံပါတယ် ဟာကာရယ်၊ ထန်ဇူ ကတော့ ငါ့အပေါ် နည်းနည်းမှ ကောင်းတဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူးထွ အလျင် ဖာရေဟိုးမှာ သောင်းကျောက်ရတဲ့ကိစ္စ မင်းလဲ သိပါတယ် ကြားမှာပေါ့။”

“အေးပါကွာ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်း သေသေချာချာ မှတ်ထားပါကွာ၊ နောက်သုံးရက်ကြာရင် လျှံထန် ပြန်ကို ရောက်လာရမယ်၊ မင်း သက်သောင့်သက်သာ စီးပြီးပြန်ဖို့ လျှံထန်နဲ့အတူ လားကြီး

တစ်ကောင်လဲ ပါလာလိမ့်မယ်၊ သူ့အိုးကျောင်းလေး သနားပါတယ်တာ၊ ချည်ထားတာ လွတ်ပေးလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ သူပြန်မလာဘူးဆိုရင် သူ့ခွေးလေး ဒီကောင် ဘယ်ထားခဲ့ပါ့မလဲ၊ သူ့အိုးကျောင်းလေး သူ့ဘယ် လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“အိုးကျောင်းလေး ကြီးလွတ်လိုက်လို့ ထွက်ပြေးသွားရင်ကောတာ”

“ဂူဝဲခြံတံခါး ပိတ်ထားပေါ့ကွ”

“ဂူရှေ့ခြံက လုံမှမလုံတာ”

“မလုံပေမယ့် ဒီကောင်ပေါက်စနလေး လူနဲ့ ဝေးဝေးမသွားရဲပါဘူး ကွာ၊ လူနဲ့ဝေးဝေးသွားရင် ဒီကောင်ကို ဝံကုတ်သွားမှာပေါ့၊ ဝံနဲ့ရရင် ဒီကောင် တို့ဆီပဲ ပြန်ပြေးလာမှာပါ။ ဖြေသာ ဖြေပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟာကာက ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောသဖြင့် ထာသင်မော်သည် ခွေးလေးချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြေလွတ်လိုက်သည်။

ခွေးလေးကလည်း အလွန်လိမ္မာ၏။ ဟာကာပြောသလို ဘယ်မှ ထွက်မပြေး၊ ဂူဝဲခြံအစပ်တွင် သွားဝပ်နေသည်။

“ကဲ . . . ငါ ထန်ဗူးဆီ ခဏပြန်သွားလိုက်ဦးမယ် ထာသင်မော်၊ မင်း အိုးကျောင်းလေးကို ထပ်မရိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ခြံတံခါး ပိတ်ထားခဲ့မယ်”

“အေး . . . အေး”

ဟာကာ စခန်းတဲထဲက ထွက်လာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စခန်းဂူထဲတွင် ထာသင်မော်နှင့် လျှံထန်၏ခွေး အိုးကျောင်းလေးက ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

“ . . . အဲသလိုပဲကွ၊ ခွေးလေးကို နောက်ထပ်မရိုက်နှက်အောင် မနည်း ချော့မော့ထားခဲ့ရတာ”

ထန်ဗူးဆီရောက်တော့ ဟာကာက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ သည်။

“လျှံထန် ပြန်မလာတော့ဘူး၊ သူ့ကို လိမ်သွားတယ်ထင်လို့ ခွေးကို ရိုက်တယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ လျှံထန် ပြန်မလာတော့ဘူးချည်း ထင်နေမှာပေါ့”

“ခွေးမသား၊ ခွေးလောက်မှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်သူ ရွာပြန် ချင်တာနဲ့ ရူးယောင်ဆောင်နေတာ၊ မင်း ဘာမှကြောက်မနေပါနဲ့၊ ဒီကောင် တံကယ်ရူးနေတာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပြောသလို ဒီကောင်

တကယ်ရှူးနေရင် မင်းချော့လို့လဲ ဘယ်ရမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းမို့ လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါဆို ဒီကောင့်ကို ထိုးကြိတ်မိလိမ့်မယ်”

“အကြမ်းပတမ်းတော့ ဒီကောင့်ကို မဆက်ဆံပါနဲ့ကွာ၊ တကယ်ရှူး သွားရင် အရှူးထိန်းနေရပါဦးမယ်၊ လျှံထန်လဲ ပြန်လာခါနီးပြီပဲ၊ ချော့မော့ ထားကြတာပေါ့”

“မင်းပဲ ကြည့်ပြောထား၊ ငါတော့ ဒီကောင့်ကို သိပ်စကားမပြော ချင်တော့ဘူး၊ ပြောမရရင်လဲ ငါ ထိုးကြိတ်မိလိမ့်မယ်”

နေညိုချိန်တွင် ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သည် ရွှေကျင်နေရာမှ စခန်း သို့ပြန်လာကြသည်။ ထာသင်မော်နှင့် ခွေးလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။

ထာသင်မော်နှင့် ခွေးလေးသည် မနေ့ကလို လက်ပွန်းတတီး မရှိကြ တော့၊ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေကြသည်။ ခွေးလေးကလည်း ထာသင်မော် နားသိပ်မကပ်ရဲ။ ခပ်ခွာခွာတွင် ဝပ်နေသည်။

အမှန်က ခွေးနှင့်လူသာ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေကြသည်မဟုတ်။ လူအချင်းချင်းလည်း ထိုညက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားဟက် ဟက်ပက်ပက် မပြောမိ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ ကြသည်။

ထာသင်မော်ကို ထန်ဗူးက စိတ်ဆိုးနေ၍ စကားမပြောဖြစ်သလို ဟာကာကလည်း ထာသင်မော်ကို စကားသိပ်မပြောရဲတော့။ သူ့စကားထဲ ထာသင်မော်အတွက် မလိုလားအပ်သော အမှားတစ်စုံတစ်ရာ ပါသွား လျှင် တစ်ညလုံး ဖြေရှင်း၍ ရမည်မဟုတ်။ အိပ်ရမည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ခပ်မဆိတ်သာနေမိ၏။

အပေါက်ကျံလျှင် နုတ်၍ရ၏တဲ့။

စကားကျံခဲ့သော် နုတ်၍ရတော့မည် မဟုတ်။

အခန်း (၂၈)

ဟာကာက မည်သို့မျှပင် ကျိန်ပြောပြော “လျှံထန် ပြန်မလာတော့ဘူး” ဟူသော အစွဲကို ထာသင်မော်က လုံးဝ ဖျောက်ဖျက်မရ။ ခွေးလေးကို စံခန်း၌ ထားပစ်ခဲ့သည်မှာ အယုံသွင်းထားခဲ့ခြင်းသာဟု ထင်နေသည်။ သည်အပြိုးနှင့်ပင် ထာသင်မော်က လျှံထန်၏ခွေးလေးကို တစ်နေ့ကလို့ ရိုက်နှက်ခြင်းမပြုသော်လည်း ထမင်းရည် လုံးဝမတိုက်ဘဲ ထားသည်။

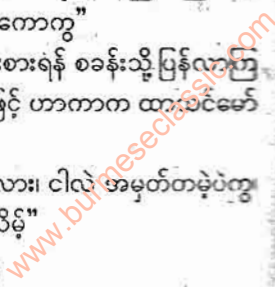
အသားခြောက် ဆို၍လည်း တစ်ဖဲ့တစ်စပင် ဖုတ်မကျွေး။ သူနှင့် မည်သို့မျှ မဆိုင်သလို နေသည်။ ဖာသိဖာသာ နေသည်။ ခွေးလေးကို လုံးဝပင် ဂရုမစိုက်ဘဲနေသည်။

ဤသည်ကို ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ကလည်း လုံးဝ ဂရုမထားမိကြ။ ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပင် မြစ်ရေထဲဆင်း၍ တစ်နေ့နှစ်ခါ ရွှေကျင်နေကြသည်။ နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုလျှင် လျှံထန် ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ရသမျှအချိန်လေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အသုံးချနေကြသည်။

“ထာသင်မော်. . . လျှံထန်ခွေးလေးကောကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရန် စခန်းသို့ ပြန်လာကြချိန်တွင် လျှံထန်၏ ခွေးလေးကို မတွေ့ရသဖြင့် ဟာကာက ထာသင်မော်ကို မေး၏။

“ဟေး. . . အိုးဂျောင်းလေး မရှိဘူးလား၊ ငါလဲ အမှတ်တမဲ့ပဲကွ ငါ့အိုးဂျောင်းလေး ဘယ်ရာ ထွက်သွားပါလိမ့်”

ခွေးလေး မရှိတော့ဘူးဆိုမှ ထာသင်မော်ကလည်း ရုတ်ခြည်း

ပြုပြု ဖြစ်သွားသည်။

ထန်ဗူးသည် ထာသင်မော်အား တရားခံကို ကြည့်သော တရားသူကြီးတစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်၍ မေး၏။

“မင်းရိုက်လိုက်လို့ ခွေးလေး ထွက်ပြေးသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ထာသင်မော်”

“မဟုတ်ရပါဘူး ထန်ဗူးရာ၊ ငါ့မှာ ဒီခွေးလေးပဲ အဖော်လုပ်နေရတာ ရိုက်ပါမလားကွာ”

“မနေ့ကတော့ မင်း ကြိုးချည်ပြီး ရိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ထာသင်မော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

ထန်ဗူးကို မကြည့်ဘဲ သူသည် ခဏတော့ ဘာဖြေရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။ ထန်ဗူးသည် သူ့အား စားတော့ဝါးတော့မည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်နေလိမ့်မည်ဆိုတာ သူသိသည်။

ဤရက်ပိုင်းမှာ သူသည် ထန်ဗူးနှင့် မျက်နှာချင်း သိပ်မဆိုင်ချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထန်ဗူးနှင့် စကားလုံးဝ မပြောချင်။ သို့သော် ဤသို့ ထန်ဗူးနှင့် တင်းကင်းနေမရမှန်းလည်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“အေး . . . အိန္ဒိယဂျောင်းလေး ဘယ်များ ထွက်သွားပါလိမ့်၊ အိန္ဒိယဂျောင်းလေးရေ . . . ရော့ . . . ရော့”

ပြေရာပြေကြောင်း သူ့ဖာသာသူ စကားလှီးလွှဲနေသည်။

အမှန်လည်း ထန်ဗူးတို့၊ ဟာကာတို့ပြောမှ ခွေးလေးကို ထာသင်မော်က သတိပြုမိသည်။

သူ သတိပြုမိလိုက်ချိန်တွင် ခွေးလေးကား ဘယ်ဆီရောက်သွားပြီလဲမသိ။ လျှံထန်နောက်များ လိုက်သွားလေသလား၊ ဘယ်ဆီများ ထွက်သွားပါလိမ့်။

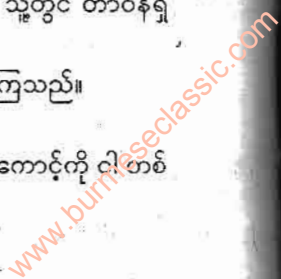
ဘယ်အနားများ သွားအိပ်နေပါလိမ့်။

စခန်းဝင်းတစ်ခုလုံး အတွင်းအပြင်ကို ထာသင်မော်က ဒယ်ဒယ်နှင့် လျှောက်ရှာနေသည်။ ဤခွေးလေးပျောက်မှုတွင် သူ့တွင် တာဝန်ရှိသလို၊ တရားခံသည်လည်း သူပင် မဟုတ်လား။

ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့သာ ထမင်းစားပြီးသွားကြသည်။

ခွေးလေး ကိုကား ရှာမတွေ့သေး။

“ဒီကောင်လုပ်ပုံတော့ မဟုတ်တော့ဘူးကွာ၊ ဒီကောင်ကို ငါ့တစ်နေ့နေ့ ရိုက်နှက်မိလိမ့်မယ် ဟာကာ”

“သူလဲ တကယ် သတိမထားမိလို့လားမှ မသိတာကွ။ သိပ်လဲ ပြောမနေ...”

“ဟ... သတိမထားမိရမလားကွ။ စခန်းထဲ ခွေးလေးနဲ့ သူ့ပဲ ရှိတာ၊ ဝဲရဲ့စိုက်ရမှာပေါ့။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူ ရိုက်လိုက်လို့ ခွေးလေး တစ်နေရာရာ ထွက်ပြေးသွားတာ၊ တွေ့လား... တွေ့လား ခုမှ သူ့တ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟိုရှာ ဒီရှာ လုပ်ပြနေတာ၊ တွေ့ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

ထာသင်မော်အပေါ် အမြဲတစေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ထန်ဗူး ကတော့ ထာသင်မော်ကိုသာ ထပ်တလဲလဲ အပြစ်တင်စကားဆိုနေသည်။

နဂိုကပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မရဖြစ်နေကြသော ထာသင်မော်နှင့် ထန်ဗူးတို့ကြားထဲ ထန်ဗူးထင်သလို သူကလည်း ထင် ကြောင်း ဝင်ပြောမိလျှင် အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးလာမည်ကို အတပ်သိသော ဟာကာက ခွေးလေးကိစ္စ ဘာမှဝင်မပြောတော့ပေ။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်၏။

ယခင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲ ခဏခဏ ဝင်ပြောမိ၍ ထန်ဗူး ကလည်း သူ့ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဤတစ်ခါ ထပ်ပြော မိလျှင် ထာသင်မော်နှင့် မခြား ထန်ဗူးက သူ့အပေါ် သဘောထားတော့ မည်ကို ဟာကာက စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

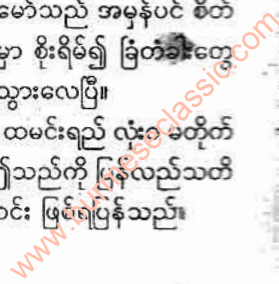
သို့သော် မပြောဘူးဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခါမှ ရွှေကျင်သွားခါနီး ထာသင်မော်ကို သံယောဇဉ်နှင့် ထပ်မံပြောကြားမိပြန်၏။ စိုးရိမ်စိတ်များ နှင့် မှာကြားမိပြန်၏။

“ဟဲ့ကောင်ရေ... ရှာလဲမနေနဲ့တော့ကွာ၊ မင်း အစိုးကျောင်းလေး ဘယ်သွားသွား ဝံနံ့ရရင် တို့ဆီပြန်ပြေးလာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင် လူနဲ့ ဝေးပြီး ကြာကြာနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတော်ကြာ ပြန်ပြေးလာ ပါလိမ့် မယ်၊ မင်း ထမင်းစားဦး၊ ငါတို့လဲ သွားနှင့်ဦးမယ်”

ဟာကာက ပြောရာပြောကြောင်း ထာသင်မော်ကို လေပြည်ထိုးထား ခဲ့သည်။

ခွေးလေး ပျောက်သွားသဖြင့် ထာသင်မော်သည် အမှန်ပင် စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ခွေးလေး ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်၍ ခြံတံခါးတွေ ပိတ်ထားကာမှ မလွယ်ပေါက်ရှာ၍ ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။

တစ်နေ့က ခွေးလေးကို ရိုက်နှက်သည်။ ထမင်းရည် လုံးဝ မတိုက် ဘဲထားမိသည်။ အစာဆို၍ ဘာမှမကျွေးမိ။ ဤသည်ကို ပြန်လည်သတိ ရသောအခါ ထာသင်မော်မှာ ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

သူ နေ့လယ်စာ စားနေချိန်တွင် ခွေးလေးများ ပြန်လာလေမလားဟု ဝူဝူကို ခဏခဏ လှမ်းငေးကြည့်မိ၏။ သူ ထမင်းစားနေချိန်တွင် ခွေးလေး ပြန်လာပါက ခွေးလေးကို အစာကျွေးမည်။ အသားခြောက်တွေလည်း အကုန် ဖုတ်ကျွေးပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်။

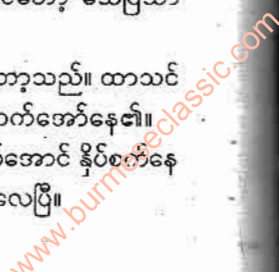
“ပြန်လာပါတော့ အစားကျောင်းလေးရေ၊ နင့်ကို ငါ မရိုက်တော့ပါဘူး၊ နင့်ကိုငါ အစာကျွေးပါ့မယ်၊ အသားခြောက်တွေလဲ ဖုတ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ညနေ ထမင်းရည်လဲ ဝအောင်တိုက်ပါ့မယ်၊ ပြန်လာပါတော့၊ ငါ့ဆီ ပြန်လာပါတော့၊ လျှံထန်ကတော့ ပြန်မလာတော့ဘူးကွ၊ နင်တို့ ငါတို့ကို ပစ်သွားပြီ၊ နင့်ကိုတော့ ငါ တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးပါ့မယ်၊ နင်က ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်ဟယ်၊ ငါ နင့်ကို ရိုက်မိလို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အစားကျောင်းလေးရယ်၊ ပြန်လာပါတော့၊ ပြန်သာလာပါတော့၊ ဒီတဲထဲမှာ နင်နဲ့ငါပဲ ရှိတာ၊ နင့်ကိုငါ အားကိုးပါတယ်၊ နင်မရှိရင် ငါ မနေတတ်ဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ ငါကြောက်တယ် အစားကျောင်းလေးရယ်၊ ပြန်လာပါတော့၊ ပြန်လာပါတော့၊ ငါ့အနားမှာ နေပါဦး၊ ငါ့ဆီလာပါဦး . . . နော်”

ထာသင်မော်သည် တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းညူကာ တစ်ယောက်တည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ၏။

“လျှံထန်က ငါတို့ကို ပစ်ထားခဲ့သလို နင်လဲ ငါတို့ကို ပစ်သွားပြီပေါ့၊ အစားကျောင်းလေးရယ်၊ လျှံထန်ကလဲ နင့်ကို မှာထားခဲ့မှာပါ၊ နင်နဲ့ လျှံထန် အတူထွက်သွားကြရင် ငါတို့ မယုံမှာစိုးလို့ နင် ကျန်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တတ်လဲ တတ်နိုင်ကြပါပေကွာ၊ အေး. . ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သွားကြ. . . သွားကြ၊ မင်းတို့အားလုံး သွားကြ၊ ထန်ဗူးနဲ့ဟာကာ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်လဲ သွားကြ၊ အေး. . . မင်းတို့ ထွက်သွားကြလဲ ငါက မမူသေးဘူး၊ ဂရုမစိုက်သေးဘူး မှတ်ထား၊ ငါ လုံးဝမကြောက်ဘူး၊ ငါ့မှာ သေနတ်ရှိတယ်၊ ဟဲ. . ဟဲ. ဒီသေနတ် ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာလဲ သိလား၊ ငါ့ဆီ မင်းတို့ ဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့၊ မင်းတို့ ဒီနေ့တော့ သိကြရောပေါ့ကွာ၊ ဂူထဲဝင်လာတော့ သိကြရောပေါ့၊ ဟဲဟဲ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ သေဖို့သာပြင်ပေတော့၊ ဟီဟီ ဦးဆုံးလာတဲ့အကောင်တော့ သေပြီသာ မှတ်တော့”

နေစောင်းသွားသည်နှင့် ငှက်ဖျားတက်လာတော့သည်။ ထာသင်မော်သည် သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ကယောင်ကတမ်း လျှောက်အော်နေ၏။

ငှက်ဖျားပိုးတွေက သူ့ကို အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်နေကြပြီ။ ကယောင်ကတမ်း သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေလေပြီ။

ချမ်းလွန်း၍ တခစ်ခစ်တုန်နေသော ထာသင်မော်သည် စခန်း
 ထဲက မီးဖိုဘေးတွင် ဘာဘူစောင်စုတ်လေးကို ခြုံပြီးကွေးနေ၏။ ပါးစပ်တ
 လည်း သူ့မကျေနပ်ချက်ဟူသမျှ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည်။ သူ့စိတ်ထိမှာ
 ဤတောဤတောင်ထဲ သူ့ကို အဖော်အားလုံးက ပစ်သွားကြပြီဟု ထင်နေ
 ၏။ အတော်ကလေး ကြာလာသောအခါ သူ့ အလွန်အားထားသော
 သေနတ်ကို ဖက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အခန်း (၂၉)

တောကြီးမျက်မည်းထဲ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ရသမျှ ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်တွေကိုလည်း ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ ယူပြေးသွားကြသည်။ ရက်စက်လိုက်ကြသည့်အဖြစ်။ လူလူချင်း သနားညှာတာမှုကင်းလိုက်ကြသည့်အဖြစ်။

ဤတော ဤတောင်ထဲ သူ့သေလိမ့်မည် အထင်နှင့် သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ကျေးဇူးကန်းလိုက်ကြသည့် လူတွေ။

အမှန်က ဤလို ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်တွေရအောင် ဤနေရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက်အား ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သူအဖို့ မိမိပင် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်သည့်သဘော။ တောကြီးမျက်မည်းထဲ သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ကြလေပြီ။

လမ်းပြ လျှံထန်လည်း မရှိသော ထာသင်မော်သည် တောကြီးမျက်မည်းထဲ တစ်ယောက်ထီးတည်း ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေရ၏။

ဖောရောင်နေသော သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကွဲအက်ပေါက်ပြဲကာ အရည်အချွဲတွေ ယိုစီးလာကြသည်။ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ခြေထောက်တွေကလည်း နာကျင်လာ၏။ အသက်ရှူမဝအောင် ပင်ပန်းလာသည်။ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ရေငတ်လာသည်။

ယခင်က သူတို့တဲစခန်းနားတွင် မြစ်ကြောင်းရှိသော်လည်း ယခုအခါ လမ်းပျောက်ပြီး မြစ်ကြောင်းကို ရှာမရ။ သွားရင်းရှာရင်းနှင့် မြစ်ကြောင်းက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည်။ ရေဆာသောဝေဒနာကို သူသည် သည်းညည်းမခံနိုင်တော့။ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာသည်။ နားထဲက ငလတဟူးဟူး ထွက်လာသည်။ ရေရှာမတွေ့သေး။ သူသည် ပင်ပန်းကြီးစွာနှင့် ရေကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ရှာနေသည်။

တောင်ချိုင့်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။

ချိုင့်ထဲတွင် နှင်းတွေပိတ်နေသည်။ ရေကျသံကို နားထဲမှာ သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ရေကျနေသံကြားရာဘက်သို့ သူ့လျှောက်သွားသည်။ ချိုင့် ဆုံးသောအခါ တောင်ထိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ တောင်တို့သည် အထပ်ထပ် ကာဆီးနေကြသည်။ သတ္တရဘန် တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်ကို သူ့ရောက်နေရသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်မိသည်။

တောင်ခါးပန်းကို ဖြတ်စီးနေသော ရေတံခွန်တစ်ခုသည် တဝေါ ဝေါအော်မြည်ကာ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းကြားက အောက်သို့ အရှိုန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသည်။

ရေငတ်နေသော သူသည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ရေတံခွန်ရှိရာသို့ တရွေ့ ရွေ့ လေးဖက်ထောက်၍ သွားနေမိသည်။ သူသည် အင်အားကုန်ခန်းနေ သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့။

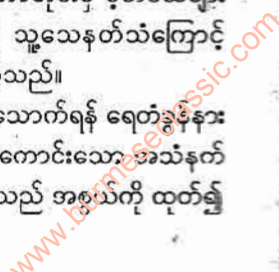
တရွေ့ရွေ့တွားသွားရင်း ရေတံခွန်နား ရောက်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် ရေတံခွန်နားကို ရေသောက်ရန်ထိ နီးနီး ကပ်ကပ် သွား၍မရ။ ရေတံခွန်နားတွင် ကျားရိုင်း၊ ဆင်ရိုင်းတွေ အုပ်ဖွဲ့၍ ရေဆင်းသောက်ရန် စိုင်းပြင်းနေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များသည်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ရေငတ်လာကြပုံရသည်။

ဆင်ရိုင်းအုပ်နှင့် ကျားအုပ်တို့သည် ရေတံခွန်ကို လုယက်နေကြ သည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် သေသေကြေ ကြေတိုက်ခိုက်နေကြသည်။ သူတို့တိုက်ပွဲပြီးဆုံးမည့်အချိန်ထိ သူသည် မစောင့်နိုင်တော့။ ရေအသက် တစ်မနက်ဆိုသလို သူ ရေမသောက်ရ၍ သေရတော့မည်။ ရေမသောက်ရဘဲ တောကြီးမျက်မည်းထဲ သူ့လျှောက် သွားနေခဲ့ရသော ရက်တွေကိုပင် ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့။

သူသည် ပါလာသော သေနတ်နှင့် ကျားအုပ် ဆင်အုပ်တွေထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သေနတ်သံသည် သတ္တရဘန် တောင်စဉ်ခုနစ် ထပ်ကို ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ တောင်တိုင်း တောတိုင်းမှ ပဲ့တင်သံများ ပေါ်လာကြသည်။ ကျားများ၊ ဆင်များသည် သူ့သေနတ်သံကြောင့် ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်ပြေးပျောက်ကွယ်ကုန်ကြသည်။

အန္တရာယ်ရှင်းပြီဖြစ်သဖြင့် သူသည် ရေသောက်ရန် ရေတံခွန်နား တွားသွားသည်။ ကြောက်မက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းသော အသံနက် ကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ ဧရာမ လှုပ်ကြီးတစ်ကောင်သည် အစွယ်ကို ထုတ်၍ သူ့ဆီသို့ လာနေသည်။

သူသည် အတိုင်းအဆမရှိ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့သေနတ် လက်ကလွတ်ကျသဖြင့် ပြန်ကောက်ရသည်။ လူဝံကြီး သူ့ကို မြင်သွားသဖြင့် သွားဖြီးကာ လိုက်လာလေသည်။

သူသည် လူဝံကြီးအား သေနတ်နှင့်ပစ်သည်။ ကျည်သည် လူဝံကြီးကို ထိသော်လည်း လူဝံကြီးက မဖြူ၊ သွားဖြီး၍ တိုးမြဲ တိုးလာနေသည်။

နောက်တစ်ချက် ပစ်သည်။ ထိုသို့ သို့သော် လူဝံကြီးက မဖြူ။ ရှေ့သို့သာ တိုးလာနေသည်။ ဤတစ်ခါ သူပြေးရပြီ။

လေးဖက်ထောက်လာရသော သူသည် လူဝံကြီးနှင့်တွေ့၍ ပြေးရသောအခါ မတ်တတ်ပင် ထပြေးမိသည်။ လူဝံကြီးကလည်း သူ့နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေသည်။ လူက အင်အားကုန်ခန်းစ ပြုလာသည်။ မော့ဝန်း၍ ဟောဟဲဟောဟဲ အမောဖောက်လာသည်။

စိတ်ထဲက သိနေသည်။

ဤလူဝံကြီးသည် ဤရေတံခွန်ကို စောင့်သော လူဝံကြီးဖြစ်သည်။ သူ သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်၍ ထွက်ပြေးသွားကြသော ကျားရိုင်း ဆင်ရိုင်းတွေမှာ ဤလူဝံကြီးမွေးထားသော တပည့်ငယ်သား တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်သည်။ လူဝံကြီး သဘောမကျသူများကို ကျားနှင့်တိုက်မည်။ ဆင်နှင့်တိုက်မည်။ သူ့မွေးထားသော ဆင်တွေ ကျားတွေကို သေနတ်နှင့် ပစ်ရမည်လား ဟုစိတ်ဆိုးပြီး လူဝံကြီးကား သူ့ကို သတ်ရန် လိုက်လာလေသည်။

သေနတ်နှင့်ပစ်၍လည်း လူဝံကြီးကမဖြူ။

သူသည် ပြေးရင်းလွှားရင်းက ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲ ဝင်ပြေးမိသည်။ သို့သော် ဤကျောက်ဂူလည်း လုံခြုံမှုတော့ စိတ်မချရသေး။

လူဝံကြီးလိုက်လာသောခြေသံကို အဝေးကြီးကပင် ကြားနေရသည်။ သူသည် ကြောက်စိတ်နှင့် ဇောချွေးတွေ ပြန်လာ၏။ လူဝံကြီးသည် သူပုန်းနေသော ကျောက်ဂူကို မြန်မြန်လွန်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ရေငတ်သည်ကိုပင် သတိမရတော့။

လူဝံကြီး၏ ခြေသံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ပို၍ နီးသထက် နီးလာသည်။ နီးလာလေ ခြေသံက ပြင်းလာလေပင်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြေးလိုက်လာသော လူဝံကြီး၏ ခြေသံများ။

အခန်း (၃၀)

တစ်စုံတစ်ခု ပြေးလာနေသော ခြေသံကို ထာသင်မော်နားထဲ ရုတ်ခြည်းကြားလိုက်ရ၏။

ချောက်အိပ်မက် မက်နေသော ထာသင်မော်သည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။ ချက်ချင်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ထထိုင်၏။ နားကို လည်း အစွမ်းကုန် စွင့်ထားလိုက်သည်။

အမှန်မှာ စောစောက ထာသင်မော် မက်နေသော အိပ်မက်သည် ကြီးသည် အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ၌သာ နေ့ရက်တွေကြာနေသော်လည်းတကယ့် အဖြစ်အပျက်မှာမူ စက္ကန့်မျှသာ။ မိနစ်ပင် မကြာလိုက်။

အိပ်မက်ဟူသည်မှာ အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံ၊ အထိအတွေ့ အာရုံပေါ် မှီ၍ မြင်မက်တတ်လေရာ ယခု လျှံထန်၏။ ခွေးလေး ပြေးလာ သောခြေသံကို ကြားရုံနှင့် ရှည်လျားသော အိပ်မက်ကို ထာသင်မော် မြင်မက်ခဲ့ခြင်းသာ။

ဂူစခန်းခြံစမှ ကာရံထားသော သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတွေကို အတင်း တိုးဝှေ့ကာ ပြေးဝင်လာသော လျှံထန်၏။ ခွေးလေးသည် ထာသင်မော်နား ပြေးကပ်ဝပ်နေ၏။

သူ့မျက်လုံးသည် ဂူခြံအစဘက် စူးစိုက်ထားသည်။ သူ့လက်နှစ် ချောင်းပေါ်တွင် သူ၏ မေးချွန်ချွန်ကို တင်ထားသည်။ နောက်ခြေနှစ် ချောင်းကို အနည်းငယ်ကွေး၍ အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေသည်။ ဂူဝှေ့ ရန်သူဝင်လာလျှင် ခုန်အုပ်ရန် အားယူထားသည်။

ထာသင်မော်သည် ခွေးလေးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ ၏။ ဘာအန္တရာယ်နှင့်တွေ့၍ ဘယ်က ဘယ်လို ပြန်ပြေးလာမှန်းမသိသော ခွေးလေးသည် နားရွက်ပင်မခတ်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

သူ၏အဓိက ဦးတည်မှုမှာ ဂူဝံမြဲအစကို ဦးတည်နေသည်။
ခွေးလေးသည် ဂူဝံမြဲအစကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။
ဂူထဲတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်နေ
သော ထာသင်မော် တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချက်ချင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း
ထသွားသည်။

ပျောက်နေသော ခွေးလေးသည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံ
ရ၍ ပြေးလာခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဤခွေးလေး ပြန်ပြေး
လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

တနေ့က သူကြီးနှင့်ချည်ပြီး သေလုမျောပါး ရိုက်နှက်ထားသည်ကို
ခွေးလေးက မေ့မည် မဟုတ်သေး။

ထာသင်မော်သည် ချက်ချင်း သေနတ်ကို မောင်းထိုးကာ ဂူဝံသို့
အထိတ်တလန့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

ခွေးလေး ပြေးလာသဖြင့် ဂူဝံတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေ၏။
နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ဦးသည် ဂူဝံရှိ ကာရံထားသော သစ်ခက်သစ်ကိုင်း
တွေကို တိုးဝှေ့နေသံ ကြားရပြန်သည်။

အိပ်မက်ထဲ တွေ့ရသော လူဝံကြီးများ ခွေးလေးကို ဖမ်းစားရန်
လိုက်လာလေသလား။ ထာသင်မော်သည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့်
ဂူဝံကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ရုတ်တရက်မူ ထာသင်မော် ဇောချွေးတွေ ပြန်သွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရုတ်ခြည်းပင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါ၏
အကိုက်အခဲတွေကိုပင် လုံးဝ သတိမရ ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့ခေါင်းသည် ပုတ်လုံးလောက် ကြီးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ
သည်။ ရင်ထဲက နှလုံးခုန်သံမှာ မိုးခြိမ်းသံလို မြည်ဟည်းလာသည်။

ဂူဝံကို ကာရံထားသော မလုံမလဲ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းများ ကြားထဲ
တွင် ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ ကိုယ်လုံးသည် ရွေ့လျားလှည့်ပတ်နေသည်။
ခွေးလေးကို ရှာနေပုံရ၏။

ကျားသစ်၏ ဦးခေါင်းခြေလက်တို့ကို မမြင်ရသော်လည်း ကျားသစ်
ကြီး၏ကိုယ်လုံးသည်ကား သစ်ခက်သစ်ကိုင်းများ၏ အကြိုအကြားတွင်
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

ကျားသစ်ကိုယ်မှ ကျပ်ပြားဝိုင်းပမာဏရှိသော အကွက်အပြော့လို
ကျားများသည် သစ်ရွက်သစ်ခက်များကြားတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်
နေသည်။

ထာသင်မော်၏ရင်ခုန်သံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

မျက်လုံးအစုံကလည်း အပြင်သို့ ထွက်ကျလာမလား ထင်ရအောင် ပြူးကျယ်သွားသည်။ ကျားသစ်သည် ဂူဝရှိ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းတွေတို့ တိုးဝင်လာနေပြီ။ လှုပ်ခတ်နေသော သစ်ရွက်သစ်ခက်ကြားတွင် ကျားသစ် ၏ကိုယ်လုံးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာနေသည်။

ထာသင်မော်သည် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်မောင်းကို အသက် အောင့်ပြီး ဖြုတ်ထည့်လိုက်၏။

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံသည် ဂူဝကို ပဲ့တင်ရိုက်ကာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

သူ့အနားကပ်ပြီး ဝပ်နေသော လျှံထန်၏ အိုးကျောင်းလေးပင် လန့်ပြီးထခုန်လိုက်သည်။

“ကပါး . . . ကပါးရေ”

“ကဦး . . . ကဦး”

သေနတ်သံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကြောက်ရွံ့ တကြား အော်လိုက်သံက ထာသင်မော်၏စိတ်ကို ရုတ်ခြည်း ပရမ်းမတာ ဖြစ်သွားစေ၏။

ထာသင်မော်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဂူဝကို ပြေးထွက်လာကြည့် သည်။ ကျားသစ်ရေဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဂူဝသလဲပြင်တွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် လဲကျကာ လူးလွန်အော်ဟစ်နေ သည်။

“ကပါး”

“ကဦးရေ . . . ကဦး”

“ငါ . . . ငါသေတော့မယ် ကပါး”

မချီမဆုံ အော်ဟစ်လူးလွန်နေသော မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရ သောအခါ ထာသင်မော်မှာ သေနတ်ကို ကိုင်ရင်းက ကြက်သေ သေသွား သည်။ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်သွားသည်။ အသက်မရှိသူတစ်ယောက်လို မတ်မတ်ကြီးရပ်၍ မှင်တက်မိနေ၏။

အမှန်ကတော့ ထာသင်မော်သာ မဟုတ်ပါ။

သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ် ငိုယိုနေသံကို ကြားရ၍ ရွှေကျင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ပြေးရောက်လာကြ သော ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့မှာလည်း ထာသင်မော် သေနတ်နှင့် ပစ်လွဲ ထားသော မိန်းကလေးကို မြင်ရသောအခါ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ မှင်တက်မိသွားကြပြန်၏။

“ကပါး . . . ကပါး”

“ကဦး . . . ကဦးရေ . . . ငါ . . . ငါသေတော့မယ်”

“ဇာရေ . . . ဇာ . . . ရေ . . . ကပါးတို့လာပြီဟေး”

“ကပါး . . . ကပါး . . . မြန် . . . မြန် . . . လာ . . . ပါ”

မိန်းကလေး၏ လူးလွန်အော်ဟစ်နေသံနှင့်အတူ မိန်းကလေး၏ နာမည်ကို အော်ခေါ်ကာ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်သည် ထန်ဗူး၊ ဟာကာတို့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်မှာပင် မိန်းကလေးလဲနေရာ ဂူဝသို့ ပြေးရောက်လာကြသည်။

“ဇာရေ . . . ဇာ . . . ဇာရေ . . . ဖနူး . . . ဖနူး”

အဘိုးကြီးက မိန်းကလေးကို ချက်ချင်း ပွေ့ချီကာ ငိုသံပါကြီးနှင့် ခေါ်နေ၏။

“ဖ . . . ဖနူး . . . ဖနူး . . . သ . . . သမီး”

“က . . . ကပါး . . . ရေ . . . ရေ . . . ဖနူးကို . . . ရေ . . . ရေ . . . ပေးပါ”

အဘိုးကြီးနှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာသော လူငယ်၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်တို့သည် ရုတ်ခြည်း စီးကျလာကြသည်။ ဟာကာ၊ ထန်ဗူး၊ ထာသင်မော်တို့ကို မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

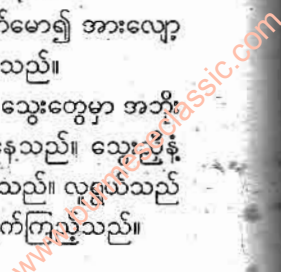
အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ သူတို့သုံးယောက်အား စူးစူးစိန်းစိန်း ကြည့်နေသော လူငယ်၏ မျက်လုံးဒဏ်ကြောင့် ဟာကာမှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

ဤအချိန်ထိ ထာသင်မော်၊ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့သုံးယောက်မှာ မှင်တက်မိနေကြတုန်း။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြတုံး။ သူတို့မှာ မည်သူက မည်သူ့ကို မည်သည့်စကားနှင့် စပြောရမှန်းလည်း မသိဖြစ်နေကြ၏။ ဇာရေတို့၏ စကားကို သူတို့သုံးယောက်က လုံးဝ နားမလည်ကြပေ။ သူတို့စကားကိုလည်း ဇာရေတို့က နားလည်မည် မဟုတ်။

“က . . . ကပါး . . . ငါ့ကို . . . ငါ့ကို . . . ရေ . . . ရေ . . . ပေးပါ”

သေနတ်မှန်ထားသော ဇာရေ၏အသံမှာ လှိုက်မော၍ အားလျော့ စပြုလာသည်။ လေသံသဲ့သဲ့သာ ထွက်လာနိုင်တော့သည်။

ဇာရေကိုယ်မှ ဒလဟော သွန်ထွက်လာသော သွေးတွေမှာ အဘိုးကြီးကိုပါ ပေကျံ၍ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ သွေးညှိနဲ့ တွေ့ကလည်း မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားလာသည်။ လူရွယ်သည် သေနတ်မှန်ထားသော ဇာရေကို အံ့ကြိတ်၍ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ပြီး သူတို့ပြေးလာရာဘက်သို့ ရုတ်တရက် ပြန်ပြေးသွားသည်။ မည်သို့ နားလည်ရမှန်းမသိသော စကားတွေကိုလည်း တစ်လမ်းလုံး အော်ဟစ်သွားသည်။ လူရွယ်နှင့်အတူ အဘိုးကြီးသည်လည်း ဒဏ်ရာနှင့် လူးလွန်ညည်းတွားနေသော မိန်းကလေးကို ပွေ့ချီကာ လူရွယ်နောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။

“မင်း... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ထာသင်မော်ရာ၊ မင်း ကြောင့် ငါတို့အားလုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါပြီကွာ”

ဟာကာက မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းလှိုက်မောသံနှင့် ထာသင်မော်တို့ ပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ခုမှ လှုပ်ရှားရန် သတိရကြသည်။

“ငါ... ငါကလဲ ကျား... ကျားသစ်ထင်လို့ပါကွာ၊ ပျောက်နေတဲ့ ခွေးလေးကလဲ ပြန်ပြေးလာတော့ ငါ... ငါက ကျားသစ်ထင်တာပေါ့၊ လူမှန်းသိရင် ငါလဲ... ဘယ်...”

“လူကို... ကျားသစ်ထင်ရအောင် မင်းမျက်စိ ကန်းနေလို့လား၊ ခုတော့ မင်းတစ်ယောက်ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပြီ”

“မင်းတို့ပြောသလို ငါ ခံရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ခြေလက်ဦးခေါင်း တွေကို မမြင်ဘဲ ကိုယ်ပဲ မြင်ရတော့ ငါကလဲ ကျားသစ်ထင်...”

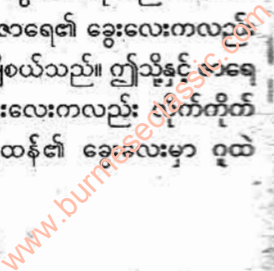
“ဟေ့ကောင် တော်တော့... တော်တော့”

ကြောက်လန့်၍ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်နေပြီဖြစ်သော ထန်ဗူးက ထာသင်မော်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲဆိုပစ်လိုက်သည်။

ထာသင်မော်မှာမူ သူ့အမှားအတွက် ယခုထိ မျက်နှာငယ်ကလေး နှင့် ဝိုင်နေတုန်း။ အမှန်က အစာငတ်နေသော ခွေးလေးသည် လျှံထန် ရှိစဉ်က သူ ရောက်ဖူးနေကျ ရေတံခွန်နားကို အစာစားရလို စားရငြား ထွက်သွားသည်။

လျှံထန်၏ ခွေးလေးကို မြင်ရသောအခါ သူ့ဆီ သုံးလေးရက် မလာ ဘဲနေသော လျှံထန် လာသည်အထင်နှင့် ဇာရေက ခွေးလေးကို လိုက်ဖမ်း သည်။ လျှံထန်ကိုလည်း ခေါ်သည်။ သို့သော် လျှံထန်၏ထူးသံကို မကြား ရသလို၊ သခင်မပါလျှင် အနားကပ်မခံသော ခွေးလေးကိုလည်း ဖမ်းမမိ။

လျှံထန်၏ခွေးလေးထက် ကြီးသော ဇာရေ၏ ခွေးလေးကလည်း လျှံထန်၏ခွေးလေးကို ပြေးလိုက်ကိုင်ခဲ့ပြီး ကျီစယ်သည်။ ဤသို့နှင့် ဇာရေ ကလည်း လိုက်ဖမ်း၊ သူ့ထက်ကြီးသော ခွေးလေးကလည်း လိုက်ကိုင် ကျီစယ်သောအခါ အစာဆာနေသော လျှံထန်၏ ခွေးလေးမှာ ဂုထဲ ပြန်ပြေးလာသည်။

ခွေးလေး ပြန်ပြေးသွားသောအခါ ဇာရေမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ စိုးရိမ်စိတ်သည် ချက်ချင်း ရင်ထဲ ပြည့်သိပ်လာမိ၏။ ယခင်က ဤခွေးလေးသည် ဤမျှ မရိုင်း၊ ဘယ်အချိန် သူ ဖမ်းဖမ်းရ၏။ ယခုတော့ သူ့ကိုပင် အနားကပ် သိပ်မခံ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းပါလိမ့်။ ဘယ်လို အတိတ်နိမိတ်ပါလိမ့်။ ချစ်ရသော လျှံထန် သူ့ဆီ မလာသည်မှာလည်း သုံးလေးရက် ရှိလေပြီ။

လူမရောက်ဘဲ ခွေးလေးသာ ရောက်လာသည်မှာ လျှံထန်သည် စခန်းတဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေ၍လား။ အိပ်ရာကမထနိုင်လောက်အောင် ဖျားနာများနေသလား။ ဇာရေနှင့် သူ့နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြသောနေ့က သိပ်နေမကောင်းချင်။ စခန်းထဲတွင် ဖျားနေသူတွေ ရှိသည်။ ငှက်ဖျားကူးမှာတောင် စိုးရိမ်ရသည်ဟု ပြောသွားဖူးသည်။

“သူ့နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ဇာရေသိအောင်ဆိုပြီး လျှံထန်က ခွေးလေးကို တမင်လွှတ်လိုက်လေသလား”

ဇာရေရင်ထဲမှာ ပိုပူလာသည်။ လျှံထန်အတွက် သောကအတွေးတွေမှာ သူ့ခေါင်းနှင့်မဆုံ ပြည့် လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇာရေသည် သူ့ခွေးလေးနှင့်အတူ လျှံထန်တို့ စခန်းကို လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှံထန်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေသူမဟုတ်၊ သူ့အဖော်တွေလည်း ရှိသေးသည်ဟု ယခင်က လျှံထန် ပြောဖူးသည်ကို သတိရ၍ ဇာရေက ချက်ချင်း ဂူထဲမဝင်ရဲသေးဘဲ ဂူဝ ခြံအစကသာ ဂူထဲချောင်းကြည့်မိ၏။

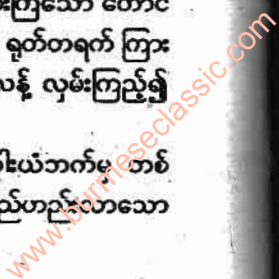
ဇာရေ ဂူထဲချောင်းကြည့်နေစဉ် ဇာရေ၏ ခွေးလေးသည် ရှေ့က ပြေးသွားနှင့်သော သူ့ညီခွေးလေးကို ကျီစယ်လိုက်ကိုက်ရန် ဝင်ပေါက် ရှာရင်း ခြံစည်းခိုးကိုသာ လှည့်ပတ်တိုးဝှေ့နေ၏။

ခြံစည်းခိုးတိုးသံနှင့် သစ်ခက်သစ်ကိုင်များကြားတွင် ကျားသစ်ရေကိုသာမြင်ရပြီး လူကို မမြင်ရသော ထာသင်မော်က ကြောက်ကြောက်နှင့် ခွေးလေးကို လိုက်လာသော ကျားသစ်ဟု ထင်ကာ ဇာရေကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟင်... ဒီအသံတွေက ဘာသံပါလိမ့်။

သေနတ်မှန်၍ မိန်းကလေးကို ထမ်းပိုးပြေးသွားကြသော တောင်စောင်းဘက်မှ တုန်းမောင်းခေါက်သံ၊ လူအော်သံတို့ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ဟာကာက ထန်ဗူးကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် လှမ်းကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

ဟာကာ၏ စကားသံနှင့်အတူ တောင်ကမ်းပါးယံဘက်မှ ဘစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ပြိုဆင်းလာသလို ဆူညံစွာ မြည်ဟည့်လာသော

အသံဗလံတို့ကို ကြားရသောအခါ ထန်ဗူးနှင့် ထာသင်မော်တို့မှာ အတိုင်း မသိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြသည်။

ဤဒေသဝန်းကျင်သို့ ရွှေကျင်ရန် သူတို့ရောက်ရှိနေကြသည်မှာ သုံးလနီးပါးရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဤမျှ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ ကောင်းသောအသံဗလံများကိုကား သူတို့သည် တစ်ခါမျှမကြားဖူးကြချေ။

“ဟဲ့ကောင်... ပေးစမ်း မင်းသေနတ်၊ မင်းလက်ထဲ ဒီသေနတ် ပေးထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းကြောင့် အားလုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြ ပါပြီကွာ၊ ဟာကာ... ဟင်... ဒီအသံတွေက ဘာသံတွေထင်လဲကွ”

ထာသင်မော်လက်ထဲက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အရေးတကြီး လှမ်း ဆွဲယူလိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပို၍ကျယ်လောင်လာသော အသံဗလံများ ကိုလည်း ထန်ဗူးက ဟာကာအား မေးနေ၏။

ဟာကာကလည်း ထန်ဗူး၏ အမေးကို ရုတ်တရက် မည်သို့ပြန်ဖြေ ရမှန်းမသိ။ အသံလာရာဘက်သို့သာ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ငေးလျက် ငိုနေတုန်း။

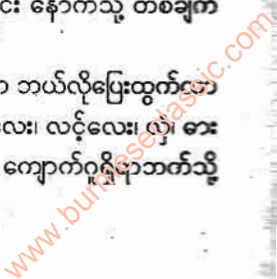
“ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ လာကြတဲ့အသံပဲ ဟာကာရေ၊ တို့ ဒီက ချက်ချင်းပြေးကြမှ ဖြစ်တော့မယ်ကွ၊ ငါ ဂူထဲဝင်ပြီး ရွှေထုပ်သွားယူ လိုက်မယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် မြန်မြန်ပြေးနှင့်ကြ၊ ဟေ့ကောင်... ထာ သင်မော်၊ ဘာငိုနေတာလဲကွ၊ မြန်မြန်ပြေးဖို့ လုပ်လေကွာ”

ထန်ဗူးက ရွှေထုပ်ယူရန် ဂူထဲ ကမန်းကတန်း-ဝင်ပြေးသွားရင်း ဟာကာနှင့် ထာသင်မော်တို့ကိုလည်း သူတို့လာလမ်းအတိုင်း ပြေးကြရန် အော်ပြောခဲ့၏။ ဟာကာသည် ချက်ချင်း ထာသင်မော်ကို လှမ်းဆွဲ တွဲမကာ မြစ်ရေထဲ ဆင်းလိုက်ရသည်။

သူတို့ ပြန်ပြေးကြရမည့်လမ်းမှာ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ တောလမ်း အတိုင်းဖြစ်သည်။ ဤလမ်းသည် သူတို့ရွှေကျင်ရန် လာခဲ့ကြသော လာလမ်းလည်းဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ချောင်းရေထဲ ဖြတ်ကူးနေကြစဉ် လူစုလူဝေး တို့၏အော်ဟစ်ပြေးလိုက်လာကြသံများကို နားကွဲမတတ် ကြားလာရ သည်။ ဟာကာက ထာသင်မော်ကို တွဲဆွဲခေါ်ရင်း နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခဏကလေးအချိန်အတွင်းမှာပင် ဘယ်က ဘယ်လိုပြေးထွက်လာ ကြမှန်းမသိသော လူဆယ်ယောက်ခန့်သည် ခူးလေး၊ လင့်လေး၊ ယှ၊ ဓား လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် သူတို့စခန်းချနေခဲ့ကြသော ကျောက်ဂူရှိမှာဘက်သို့ ပြေးဆင်းလာနေကြသည်။

ဤမြင်ကွင်းကြောင့် ဟာကာမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူသွားသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဂူထဲဝင်ပြီး ရွှေထုပ်သွားယူနေသော ထန်ဗူးသည် ဂူထဲက ပြေးထွက်လာပြီး လူအုပ်ထဲကို သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံနှစ်ချက်သည် တောင်ကြီးတောကြီးအလုံးကို ပဲ့တင် ဖာည်းသွားသည်။

“ဟာကာရေ... မင်းတို့ မြန်မြန်ပြေးကြကွ၊ ဒီကောင်တွေ ရှေ့တိုး မလာရဲအောင် ငါ... ငါ... သေနတ်နဲ့... ပစ်... ပစ်၊ အား... အား”

“ဒိုင်း”

သူ့အား အော်ပြောနေသော ထန်ဗူးသည် စကားမဆုံးခင်ပင် သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ မြားမှန်၍ လဲကျသွားသည်။

ထန်ဗူးဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အဟုန်ပြင်းသော နောက်ထပ် မြားဆူးတစ်စင်းသည် ဟာကာဆွဲခေါ်လာသော ထာသင်မော်၏ ကျော ကုန်းကို တည့်တည့်မတ်မတ် လာမှန်ပြန်သည်။

ထာသင်မော် အင့်ခနဲ တစ်ချက်သာ အသံထွက်သွားပြီး ဟာကာ ၏လက်ထဲက လျှော့၍ ပျော့ခွေကျသွားသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ဟာကာသည် ထာသင် မော်နှင့် ထန်ဗူးတို့၏ သေသေရှင်ရှင် အခြေအနေကိုပင် လှည့်မကြည့်ရဲ တော့ဘဲ တောထဲသို့သာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်ရသည်။

သူ့ကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရန် အော်ဟစ်ပြေးလိုက်လာကြသော လူသံတွေနှင့် ဝေးသည်ထက်ဝေးအောင် ဟာကာသည် တောလမ်းအတိုင်း မနားမနေဖြေးလျက်ရှိလေသည်။

အခန်း (၃၁)

သူတို့ လာလမ်းအတိုင်း မှန်း၍ မြစ်အောက်ဘက်သို့ တစ်နာရီ
လောက်ပြေးမိသောအခါ လာလမ်းကို ပြန်တွေ့သည်။

ဟာကာသည် လာလမ်းအတိုင်း တစ်နာရီနီးပါး ဆက်ပြေးလာ
သောအခါ လားငှား၍ စခန်းသို့ ပြန်လာနေသော လျှံထန်နှင့် လမ်းခုလတ်
တွင်ဆုံကြသည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဟာကာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ပေး . . . ပေး၊ မင်းလား ငါစီးမယ်၊ ငါ မပြေးနိုင်
တော့ဘူး၊ အမောဆိုနေပြီ၊ သေ . . . သေလိမ့်မယ်၊ ပြေး . . . ပြေး မင်းမြန်
မြန်သာ ပြန်ပြေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာဇာယ်ဆိုတာ နောက်မှ ငါပြောမယ်”

လျှံထန်လက်ထဲက လားဆွဲကြိုးကို အတင်းဆွဲ အတင်းတက်စီးပြီး
ဟာကာက သူ့အား ပြေးခိုင်းနေပြန်သောအခါ လျှံထန်မှာလည်း ဘာမသိ
ညာမသိနှင့် လာလမ်းအတိုင်းသာ ပြန်ပြေးရတော့၏။

ဟာကာနှင့် လျှံထန်တို့သည် ညသန်းခေါင်နီးမှ ချင်းတွင်းက အူပါ
ရွာသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုရွာရောက်မှ လျှံထန်နှင့် ရွာသားတွေကို ဟာကာက အကြောင်း
စုံပြောပြဖြစ်သည်။ လျှံထန်မှာ တစ်ညလုံး ငိုရှိုက်နေသည်ကလွဲပြီး ဘာမျှ
မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

အခန်း (၃၂)

“... အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ ဆရာ”

လျှံထန်က သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကိုလည်း သုတ်နေသည်။

လျှံထန် ပြောစကားကို တစ်ချိန်လုံး အသက်အောင့်၍ နားထောင်
နေခဲ့ရသော ဦးစောတေရီမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသက်မသာရှိက်
သွင်းလိုက်သည်။

ဥရုမြစ်ဝှမ်းဒေသရှိ တောင်မြင့်တန်းများပေါ်တွင် စောစောက
လောင်ကျွမ်းနေသော မီးတောက်မီးလျှံတို့မှာ ယခုတော့ မီးညွန့်ကျိုးသွားပြီ
ဖြစ်သည်။ မီးရှိန်လျော့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လျှံထန်၏ရင်ထဲက မီးတောက်မီးလျှံတို့မှာကား . . .

တမြည့်မြည့်တငွေငွေ လောင်ဆဲပင်တည်း။ ။ ။

စိုးကျော့